

HÀM NGỌC

Biên tập: Khả Khả

Tác giả:
Trường
Thanh
Trường
Bạch

Hàm Ngọc - Trường Thanh Trường Bạch

Trường Thanh Trường Bạch

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sắc, Cổ Đại, Sủng

Bạn đang đọc truyện **Hàm Ngọc** của tác giả **Trường Thanh Trường Bạch**.

Năm đó, Lâm Ngọc thoát hôn với Lý Hạc Minh, khắp các con phố đều đồn đại rằng Lý Hạc Minh giẫm lên thi thể của quan triều để bước đến chức Cẩm Y Vệ của Bắc Trấn Phủ Sử, bên cạnh đó, thân thể Lâm Ngọc yếu ớt, Lâm gia lo lắng nàng sẽ bị lệ khí của Lý Hạc Minh khắc chết cho nên mới đưa ra hạ sách này.

Người ngoài lại không hề hay biết, nguyên nhân sâu xa là vì Lý Hạc Minh không thích Lâm Ngọc nàng.

Nhưng, cho dù thế nào đi chăng nữa, việc từ hôn này đã làm mất hết thể diện của Lý Hạc Minh.

Cẩm Y Vệ thừa lệnh giám sát quan lại, Lý Hạc Minh là móng vuốt của Hoàng Đế. Phụ thân và huynh trưởng của Lâm Ngọc đều làm quan trong triều, nếu có vô tình gặp nhau trên đường, nàng chỉ có thể cúi đầu, cụp mi.

Song, điều khiến nàng khó hiểu nhất là, rõ ràng hắc rất ghét nàng, nhưng dưới màn mưa, hắc trầm giọng hỏi nàng: "Vì sao lúc trước lại từ hôn?".

Mục lục

- [Chương 1: TỪ HÔN!](#)
- [Chương 2: THIÊN SÁT CÔ TINH!](#)
- [Chương 3: TỰA NHƯ MUỐN NHÌN THẤU NÀNG!](#)
- [Chương 4: THÊ THÊ](#)
- [Chương 5: NGỌC BỘI!](#)
- [Chương 6: GIẢ DẠNG TẶNG NHÂN!](#)
- [Chương 7: THỈNH CHỈ!](#)
- [Chương 8: TA VÀ LÝ LANG, TÌNH ĐẦU Ý HỢP!](#)
- [Chương 9: VÌ SAO LÚC TRƯỚC LẠI TỪ HÔN?](#)
- [Chương 10: CÓ HỒI HẬN HAY KHÔNG?](#)
- [Chương 11: NGÔI CHUNG NGỰA!](#)
- [Chương 12: DỰA VÀO CÁI GÌ?](#)
- [Chương 13: THÊ NHÂN DUYÊN!](#)
- [Chương 14: TỨC GIẬN!](#)
- [Chương 15: NÀNG KHÔNG THÍCH CON NÍT!](#)
- [Chương 16: NHỊ LANG!](#)
- [Chương 17: CHỌC CHÓ!](#)
- [Chương 18: ĐỒ DƠ BẮN!](#)
- [Chương 19: HAY CHO RẼ TÌNH ĐÂM SÂU, TÂM ĐẦU Ý HỢP!](#)
- [Chương 20: ĐÚNG LÀ TA ĐANG ĐỢI NÀNG!](#)
- [Chương 21: MƯU TÍNH!](#)
- [Chương 22: NÀNG NÊN CẦU XIN AI!](#)
- [Chương 23: NẾ TRÁNH HẮN!](#)
- [Chương 24: HÔN HẮN!](#)
- [Chương 25: QUAY ĐẦU GẶM LẠI CỎ THỐI!](#)
- [Chương 26: HỦ!](#)
- [Chương 27: CUỐI CÙNG NÀNG ĐÃ BIẾT!](#)
- [Chương 28: CÁI TÊN HỌ LÝ THỐI THA!](#)
- [Chương 29: THÀNH HÔN](#)
- [Chương 30: CÓ NGẬM NÓ KHÔNG?](#)
- [Chương 31: HƠI H!](#)
- [Chương 32: H](#)

- [Chương 33: HẮN LÀM NÀNG BẮN CẢ NƯỚC TIỂU!](#)
- [Chương 34: CÒN MẮNG NỮA KHÔNG?](#)
- [Chương 35: DẤU TAY!](#)
- [Chương 36: PHẢN SÓN!](#)
- [Chương 37: ÁP BỨC!](#)
- [Chương 38: HƠI H!](#)
- [Chương 39: H](#)

Chương 1: TỪ HÔN!

Edit: Ann, Khả Khả

Mùa thu, sau giờ Ngọ, bầu trời trong xanh và nắng đẹp.

Bắc Trấn Phủ Sử Lý Hạc Minh dẫn một đội Cẩm Y Vệ cưỡi ngựa đi ngang qua lầu canh phía Đông, đúng lúc thấy Lâm Ngọc, nhị tiểu thư của Lâm gia bước ra từ hiệu sách Lưu Phương.

Có lẽ, vì muốn gom tiền tài và tích vận may, nên cửa gỗ của hiệu sách được làm cao hơn. Vận may của họ cũng tốt, người ở trong hay ngoài cửa hàng gì cũng đều gặp đôi những chỗ khác.

Các cô nương thường rất ít khi lui tới hiệu sách, cho nên bậc cửa cao như này quả thật hơi quá sức với tiểu thư ốm yếu của Lâm gia. Nàng cúi đầu, cẩn thận xách tà váy xanh bước qua bậc cửa, làn váy cọ lên bậc thêm sáng bóng bởi dấu chân của những thư khách. Sau khi ra ngoài, nàng đưa tay chỉnh lại ngọc bội bên hông, rồi tiếp tục cất bước đi.

Theo sau nàng là hạ nhân và thị nữ, hạ nhân ôm trong lòng một chồng sách cao bằng nửa cánh tay, còn thị nữ cũng xách theo một bao giấy dầu, bên trong là phấn và son mà các cô nương hay dùng, xem chừng là đã dạo phố được một lúc lâu rồi.

Thị nữ đưa tay ra muốn đỡ, nhưng lại bị nàng nhẹ đẩy ra, lắc đầu tỏ ý không cần. Hiếm có thể gia nào nuôi dưỡng được nữ nhi tôn quý mà lại có phong thái như nàng.

Còn chưa vào mùa đông mà Lâm Ngọc đã khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng, bên trên chiếc áo choàng có thêu một khóm trúc xanh. Nàng có làn da trắng, mái tóc đen dày, dung mạo đoan trang, bên trên thái dương có cài một chiếc kẹp ngọc bích tinh xảo. Trán ngọc mảy ngài, tha thướt yêu kiều. Khắp cả kinh thành này, có lẽ nàng là người có dáng vẻ xinh đẹp nhất.

Lý Hạc Minh liếc nhìn Lâm Ngọc một cái rồi quay đầu đi chỗ khác, nhưng chỉ một cái liếc mắt này hắn lại có thể nhìn hết từ đầu đến chân nàng.

Lý Hạc Minh có một đôi mắt đen sâu thăm thẳm, lạnh lùng vô tình giống như một con chim ưng. Nghe nói, khi hắn thăm vãn tội thần trong Chiếu Ngục, chỉ cần liếc mắt nhìn máu thịt dính lên quần áo thôi, thì cũng biết được tội thần này đã chịu bao nhiêu hình phạt, đã đổ bao nhiêu máu.

Lời đồn kia đương nhiên không phải là để khen hắn.

Từ khi Lý Hạc Minh thăng chức lên làm Bắc Trấn Phủ Sử đến nay, quan lại lớn bé chết trong tay hắn không kể xiết, rất ít người có thể sống sót từ trong tay hắn. Cho dù còn sống, thì đã đi “dạo” qua Chiếu Ngục một chuyến, những vết thương, vết dùi lửa sẽ đi theo họ vào quan tài. Bá tánh bình dân hay quan lại quyền quý đều không muốn chạm mặt hắn.

Vì vậy, lúc này, khi hắn dẫn đầu vó ngựa băng qua con phố, người đi đường đều nhanh nhẩu nhường đường, tránh vận xui.

Thị nữ Thạch Lan bên cạnh Lâm Ngọc nghe tiếng vó ngựa này vội quay đầu lại theo bản năng. Nàng nhìn thấy quan phục phi ngư bắt mắt, sau đó nhìn người dẫn đầu, chỉ thấy được một bên mặt, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, dung mạo không hề tầm thường, nhưng gương mặt lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị không lộ ra chút cảm xúc nào.

Thạch Lan sẽ biến sắc, đẽ thấp giọng nói, thì thầm với Lâm Ngọc: “Tiểu thư, hình như kia là Cẩm Y Vệ Lý đại nhân!”

Lâm Ngọc nghe nàng nói xong, không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng đáp: “Ta biết rồi!”

Từ khi bước ra từ hiệu sách, các nàng chưa từng ngoái đầu nhìn theo tiếng vó ngựa, trên phố cũng không hề có ai nhắc đến tên Lý đại nhân, vậy làm sao tiểu thư nàng biết? Thạch Lan vốn định lên tiếng hỏi, nhưng nhớ đến chuyện lúc xưa của tiểu thư nàng và Lý đại nhân nên cố nuốt hết những tò mò. Hạ nhân Văn Trúc thấy vẻ mặt nàng mông lung, chỉ biết lắc đầu thở dài: Sao lại ngốc đến vậy, kẻ dám phóng ngựa như điên ở Đô Thành này mười người thì có tám người là Cẩm Y Vệ phụng chỉ bắt người rồi, có gì khó đoán đâu.

Xe ngựa của Lâm gia dừng ở trước hiệu sách, Thạch Lan đỡ Lâm Ngọc lên xe ngựa, sau đó chất đồ ăn vặt lên xe. Nàng thấy Văn Trúc đưa mắt ra hiệu với nàng, ban đầu nàng còn ngờ nghệch, sau đó lập tức hiểu ra, lên tiếng hỏi Lâm Ngọc đang ở trong xe: “Tiểu thư, Lý đại nhân đang đi đến phố Tây, chúng ta có nên đi đường vòng không ạ?”

Ở trong xe ngựa, Lâm Ngọc lấy mút hoa quả từ trong hộp ra, nàng im lặng một hồi rồi mới hỏi lại: “Sao phải đi đường vòng?”

Tức là không cần phải tránh né.

Thạch Lan gật đầu: “Nô tỳ biết rồi!” Dứt lời, nàng lập tức ngoắc tay cho xa phu đánh xe đi.

Xe ngựa lăn bánh, Lâm Ngọc nếm thử những mút hoa quả được nàng chọn lựa kỹ càng, nàng vừa ăn một miếng đã lập tức nhổ ra khăn tay.

Lâm Ngọc nhú mào, đặt khăn tay lên bàn, cánh môi hồng hào mím nhẹ, thầm mắng: Nhà nào làm mứt đắng như vậy, chẳng lẽ làm từ đồ hỏng?

Hôm nay, Lý Hạc Minh phụng chỉ bắt người, chính là Tả thị lang của Hộ Bộ Vương Thường Trung.

Mười mấy con ngựa cao lớn dừng trước vương phủ, Cẩm Y Vệ xoay người bước xuống, soát nhà bắt người. Thê tử của Vương Thường Trung là Lý thị mắt ngấn lệ, ôm hai nhi nữ đứng trong đình nhìn Vương Thường Trung mang gông vào cổ, áp giải ra cửa, ngay cả cầu xin cũng không dám.

Nữ nhi gào khóc gọi “cha” liền bị Lý thị che miệng lại, chỉ còn phát ra tiếng “ưm..ưm”.

Lý Hạc Minh không vào trong phủ, hãm ngồi trên lưng ngựa, lạnh nhạt nhìn Vương Thường Trung bị áp giải ra. Ngược lại, Vương Thường Trung nhìn thấy hãm, thần sắc vẫn bình thường, còn hành lễ với người dẫn binh đến điều tra nhà mình: “Lý đại nhân!”

Xiềng xích trên tay va chạm với nhau tạo ra tiếng vang, Lý Hạc Minh không đáp lễ, chỉ giơ tay ý bảo giải người về Chiếu Ngục.

Thân thể Lâm Ngọc ốm yếu, mã phu vẫn đi chậm như mọi khi. Nhưng dù vậy, đi đến trước cửa vương phủ, vẫn chạm mặt với đoàn nhân mã của Cẩm Y Vệ.

Hơn nữa, mấy con ngựa của Cẩm Y Vệ lại tràn hết ra đường, chắn giữa đường đi.

Ngựa của Cẩm Y Vệ khác với ngựa kéo xe bình thường, chúng từng bước qua xác biết bao nhiêu người chết, toàn thân đầy huyết khí.

Mã phu thấy ngựa dừng lại không chịu đi nữa, liền quất mấy roi lên lưng, miệng la mắng: “Súc sinh, sao lại dừng, đi mau!”

Nó bị quất đau, miệng thở phì phò nhưng lại lui về sau vài bước. Lâm Ngọc ngồi trong xe ngựa bị lắc lư, vội bám vào vách xe để giữ thăng bằng: “Thạch Lan, có chuyện gì vậy?”

Thạch Lan nhìn con ngựa đen của Lý Hạc Minh nhìn chăm chăm xe ngựa nhà mình, nàng cũng sợ hãi giống con ngựa kia, nàng nhỏ giọng nói vào trong xe: “Tiểu thư, đằng trước có ngựa cản đường, có lẽ phải đợi một lúc nữa mới qua được!”

“Ngựa sao?” Lâm Ngọc nâng cửa sổ xe nhìn ra, ngón tay thon dài như ngọc dờ bức màn lên, vừa hay thấy một con ngựa đen đứng ngoài cửa sổ, người ngồi trên nó mặc quan phục phi ngư bắt mắt.

Nàng có hơi giật mình, rồi ngẩng đầu lên nhìn, một đôi Thu Thủy đối diện với đôi mắt đen nhánh sâu thẳm thẳm của người nọ. Khuôn mặt lạnh như băng này không phải Lý Hạc Minh thì là ai.

Nhắc mới nhớ, chuyện của Lâm Ngọc và Lý Hạc Minh ở Ứng Thiên Phủ này không phải là bí mật gì, ít nhất những nam nữ có hôn phối đều biết rất rõ.

Không phải gì khác mà đơn giản là nửa năm trước, khi Lâm Ngọc tròn mười tám tuổi, Lâm gia thoát hôn với Lý Hạc Minh.

Nghe nói, đây là ý của Lâm Ngọc.

-----oOo-----

Chương 2: THIÊN SÁT CÔ TINH!

Edit: Khả Khả

Từ nhỏ, thân thể của Lâm Ngọc đã không tốt, bội hương có mang trên người cũng không thể át đi mùi thuốc đắng đã ngấm vào tận xương cốt.

Mấy năm qua, cơm ngày ba bữa đều có thuốc bổ đi kèm. Tuy thân thể được điều dưỡng rất tốt nhưng trông nàng vẫn yếu ớt hơn những nữ tử bình thường. Eo nhỏ xương mềm, da trắng mi nhạt, nhìn kiểu nào cũng không ra được dáng vẻ khỏe mạnh.

Khi Lâm Ngọc mười hai, mười ba tuổi, độ tuổi nên bàn chuyện cưới hỏi thì trên phố có rất nhiều lời xì xào bàn tán rằng ai sẽ là người đứng ra làm mai cho Lâm gia.

Các thế gia đại tộc lo lắng thân thể này của Lâm Ngọc sau này không thể dựng dục được, nên không muốn cưới nàng làm chính thất. Còn các tiểu tộc thì không dám mơ tưởng cao xa bỏ vào dòng dõi của Lâm gia, mà Lâm gia cũng nhất quyết không gả nữ nhi mình vào nhà nghèo để chịu khổ. Cho nên, đề tài sau này Lâm Ngọc được gả vào nhà nào khiến dân chúng đồn đoán trong một đoạn thời gian dài.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người ngạc nhiên đó là khi Lâm Ngọc vừa tròn mười bốn tuổi, mẫu thân của Lý Hạc Minh đã gấp rút đến cửa tìm mẫu thân của Lâm Ngọc để định ra hôn sự cho Lâm Ngọc và Lý Hạc Minh.

Trưởng nữ của Lâm gia là Lâm Uyển vào cung làm phi, nhận được ân sủng của Hoàng Đế, phu huynh Lâm Ngọc nắm chức vị quan trọng trong triều. Còn Lý Hạc Minh xuất thân từ tướng gia, phụ thân và huynh trưởng đều tử trận nơi sa trường, Lý gia chỉ còn lại một mình hãn độc tôn.

Thời điểm đính hôn, Lý Hạc Minh chỉ mới mười chín tuổi đã là Cẩm Y Vệ bảo hộ thiên gia, tiền đồ vô lượng, vô cùng "môn đăng hộ đối" với Lâm Ngọc, nên hai nhà vô cùng thân thiết, vui vẻ.

Không biết có phải vì mẫu thân Lý Hạc Minh thấy hôn sự của Lý Hạc Minh đã đạt được nên miễn nguyện hay không, mà chưa đến một bữa, Lý phu nhân đã đi theo phụ, huynh của Lý Hạc Minh. Hiện tại trong nhà, ngoại trừ hãn ra, cũng chỉ có đại tẩu quả phụ.

Trong lúc Lý Hạc Minh để tang ba năm, Hoàng Đế phái hãn đi khắp nơi để phá án, đi đến đâu quan viên hoảng loạn đến đó. Đến tháng ba năm nay mới trở về, vừa về Đô Thành không bao lâu đã thăng chức Bắc Trấn Phủ Sử. Nhưng họa phúc luôn đi cùng nhau, qua mấy ngày, Lâm gia đã đến cửa tử hôn với hãn.

Bọn họ lấy lý do thân thể Lâm Ngọc yếu ớt, không có phúc phận làm chính thê của Lý Hạc Minh hãn.

Lâm Uyển làm phi ở trong cung, nên Lâm gia cũng được xem là hoàng thân quốc thích, Lâm Ngọc lại nói mình không xứng với hãn. Lời này của Lâm gia như đang ám chỉ Lý Hạc Minh hãn ngày đầu cưới Lâm Ngọc, ngày sau đã nạp vài nữ nhân lai lịch không rõ vào làm thiếp để ức hiếp nàng.

Lâm gia nói không rõ ràng, quét sạch thể diện của Lý Hạc Minh hãn, trên dưới phố phường đều đồn rằng hãn là "Thiên sát cô tinh", nếu không vì sao Lý gia hiện giờ ngoài vị đại tẩu đã gả vào cửa thì chỉ còn mỗi một mình hãn.

Hắn khoác phi ngư thắm đẫm máu của quan triều, toàn thân sát khí vây quanh. Mọi người đều bàn tán có lẽ Lâm Ngọc của Lâm gia gả vào cửa Lý gia sẽ không sống được mấy năm, cho nên mới thoái hôn. Còn cụ thể thế nào chỉ có hai nhà mới biết.

Mỗi khi Lâm Ngọc và Lý Hạc Minh giáp mặt nhau, không tránh khỏi cảm giác ngượng ngịu.

Bầu không khí yên lặng bao trùm cả con phố dài, Thạch Lan và Văn Trúc nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Lâm Ngọc đối mắt với Lý Hạc Minh một hồi lâu, cuối cùng nàng vẫn cúi đầu, cup mi trước, nhẹ nhàng nói: “Lý đại nhân!”

Lâm Ngọc rất ít khi ra ngoài, hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên sau khi Lý Hạc Minh hồi kinh. Có lẽ vì lệ khí quanh người hắn quá nặng, cho nên hô hấp của nàng có chút khó nhọc.

Lý Hạc Minh không trả lời, Lâm Ngọc cũng không thèm để ý, giọng nàng vẫn nhẹ nhàng như vậy: “Ngựa của ta nhát gan, không dám đi qua đường này, làm phiền Lý đại nhân cho thủ hạ dắt ngựa ra xa một chút, nhường đường giúp!”

Khi nàng nói chuyện vẫn không nhìn hắn, Lý Hạc Minh nhìn nàng chằm chằm một hồi, sau đó nhấc tay ra lệnh cho một Cẩm Y Vệ đi ngang hàng hắn: “Hà Tam, thông lộ!”

Giọng hắn trầm thấp xen lẫn lãnh khốc, Lâm Ngọc cảm thấy bình thường, nhưng nam nhân tên Hà Tam kia nghe xong lại run rẩy, y liếc nhìn Lý Hạc Minh, thầm than: Ai đã chọc ngài?

Song, Hà Tam cũng chỉ dám đoán mò trong lòng, hắn xoay người xuống ngựa, túm dây cương hơn mười con ngựa kéo đi, chốc lát đã mở ra một con đường.

Lý Hạc Minh đứng ở mé đường, cao giọng nói với Lâm Ngọc: “Được rồi, lộ đã thông, mời Lâm tiểu thư!”

Lâm tiểu thư khẽ gật đầu, cười nhạt: “Đa tạ!”

Nàng đưa tay muốn đóng cửa sổ xe ngựa lại, đột nhiên nghe một tiếng “cộp”. Lý Hạc Minh xoay chuôi đao đưa về phía trước, chống ở cửa sổ.

Lâm Ngọc ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Hắn ngồi trên lưng ngựa, tay cầm vỏ đao, chuôi đao nghiêng xuống chống lên cửa sổ. Nếu Lâm Ngọc đóng cửa sổ, thanh đao sẽ rơi vào người nàng, vì vậy nàng chỉ đành giữ yên cửa sổ.

Hàng mày nàng hơi nhíu lại: “Lý đại nhân có ý gì?”

Lý Hạc Minh nhìn sâu vào mắt nàng: “Không còn gì khác để nói sao?”

Lâm Ngọc nghe ra được ngữ khí khó chịu của hắn, ban đầu nàng cho rằng hắn muốn gây phiền phức cho nàng vì chuyện nàng từ hôn lúc trước. Từ hôn không phải là chuyện nhỏ, bất luận là ai sai, nhưng dưới cái nhìn của người đời, Lâm gia nàng đã làm mất thể diện của hắn.

Nhưng, nàng cảm thấy người khác nghĩ thế nào là chuyện của họ, ngọn nguồn chuyện này thế nào thì Lý Hạc Minh hắn là người rõ nhất mới phải, sao lại còn mặt dày đi tìm nàng gây sự.

Lâm Ngọc nhìn hắn một lúc lâu, sau đó cúi đầu nói: “Đa tạ Lý đại nhân đã nhường đường!”

Chỉ là, trên gương mặt kia đã không còn ý cười như khi nói chuyện

với Hà Tam.

Lời cảm tạ của nàng không mấy chân thành, Lý Hạc Minh cũng không vui vẻ gì. Cẩm Y Vệ điều tra xong Vương phủ đang nối đuôi nhau ra, Lý Hạc Minh thấy vậy, liền dời ánh mắt đang dán lên cánh môi mím chặt của nàng, mặt không chút biểu cảm, thu đao, hai chân kẹp bụng ngựa: “Về Chiếu Ngục!”

Cẩm Y Vệ đồng loạt lên ngựa, áp giải Vương Thường Trung đi, bùm đất văng lên bắn lên xe ngựa. Lâm Ngọc nhíu mày, thầm nghĩ: Lúc trước không nên định ra hôn sự này.

-----oOo-----

Chương 3: TỰA NHƯ MUỐN NHÌN THẤU NÀNG!

Edit: Khả Khả

Lâm Ngọc về đến nhà không lâu, Lâm Tĩnh cũng nhíu mày bước vào cửa.

Dưới gôi Lâm gia có ba người con, Lâm Uyển vào cung, trong nhà chỉ còn Lâm Tĩnh và Lâm Ngọc. Lâm Tĩnh năm nay 25 tuổi, lớn hơn Lâm Ngọc bảy tuổi, hẳn chăm lo cho nàng còn hơn cả Lâm đại nhân.

Tướng mạo Lâm đại nhân rất bình thường, cũng may, ba người con đều giống Lâm phu nhân, dung mạo xuất chúng. Tuy, bề ngoài Lâm Tĩnh chính trực ngay thẳng, cao lớn đĩnh đạc nhưng danh tiếng không mấy tốt đẹp, ở Ứng Thiên Phủ, hẳn nổi tiếng là người có tính khí nóng nảy.

Hai năm trước, Lâm Tĩnh tranh cãi với một quan thần khác tại triều, bị Hoàng Đế cho người của Tư Lễ Giám kéo xuống, suýt chút nữa bị ăn gậy trước mặt mọi người. Nếu không phải Lâm đại nhân cầu tình cho, sợ là hẳn phải cỡi quần năm sấp trước Ngọ Môn, mặt sạch thể diện.

Lâm Tĩnh bước vào viện, bàn chân như đạp gió, hạ nhân quét lá trong đình thấy đôi mày dính chặt kia của hắn vội khom người tránh đi thật xa.

Lâm Ngọc đang ở trong phòng tán gẫu với đại tẩu Tần Mi An. Vừa

vào cửa, Lâm Tĩnh không quan tâm đến hình tượng, ngồi phịch lên ghế dựa, vẻ mặt bức bối nhìn chăm chăm cây cổ thụ đang rút lá trong sân.

Với bộ dạng này, nếu trong tay có rìu, sợ là hắn sẽ chém hết tất cả các cây cổ thụ trong đình mất.

Mỗi khi cãi nhau với người khác trên triều, Lâm Tĩnh trở về nhà sẽ không nói gì, Tần Mi An đã quen với điều đó. Nàng và Lâm Ngọc liếc nhìn nhau, sau đó rót ly trà nóng đứng dậy đưa đến cho hắn, dịu dàng nói: "Sao vậy? Ai chọc chàng giận rồi?"

Lâm Tĩnh nhận ly trà định uống, Tần Mi An giữ tay hắn lại, nói: "Chậm chút, còn đang nóng!"

Nói rồi, nàng khom lưng đến gần thổi trà giúp hắn, rồi cầm tay đưa trà đến miệng hắn: "Được rồi!"

Tần Mi An làm phu thê với Lâm Tĩnh đã gần mười năm, tính tình nàng ôn nhu, cẩn trọng, vừa hay khắc chế được tính khí nóng nảy của Lâm Tĩnh. Chỉ vài câu nói đã khiến sắc mặt Lâm Tĩnh dịu đi không ít.

Hương thơm của trà nóng làm dịu tâm tình, Lâm Tĩnh buông chén trà, nói: "Chuyện Hoàng Thượng hạ lệnh cho Cẩm Y Vệ bắt Vương Thường Trung vào ngục thẩm vấn, hai người đã nghe chưa?"

Tần Mi An gật đầu: "Hôm nay, khi tiểu muội vừa về, trùng hợp gặp Bắc Trấn Phủ Sử Lý đại nhân ở bên ngoài Vương phủ, hai người bọn ta vừa mới nhắc đến chuyện này!"

Lâm Tĩnh cười lạnh: "Hắn ta thật nhanh nhẹn, Hoàng Thượng vừa mới hạ chỉ chưa đầy một canh giờ, vậy mà người của Cẩm Y Vệ đã bắt người về Chiếu Ngục, có lẽ giờ này đang ăn đòn roi rồi cũng

nên!”

Lâm Tĩnh nhìn Lý Hạc Minh không thuận mắt, không bởi chỉ vì quyền thế của Cẩm Y Vệ quá lớn, hình phạt khắc nghiệt, mà còn vì chuyện từ hôn của Lâm Ngọc và Lý Hạc Minh.

Tần Mi An lo lắng: “Vương Thường Trung có làm việc chung với chàng ở Hộ Bộ, lần này hấn vào ngục có ảnh hưởng gì đến chàng không?”

Lâm Tĩnh nghe được lời này, cơn giận vừa mới dịu đi, bỗng bùng lên lại: “Chính vì không liên quan đến ta nên mới khiến người ta khó chịu! Sự việc của Vương Thường Trung ảnh hưởng sâu rộng, hiện tại không thể nói rõ ràng với hai người được. Nhưng ta được bổ nhiệm vào Hộ Bộ được bao lâu? Vậy mà Lễ Bộ lại nhẩy ra nói vị trí tả, hữu Thị Lang của ta và Vương Thường Trung có liên quan đến nhau, cần phải đưa đi thẩm vấn cùng. Thật nực cười! Một khi bước vào Chiếu Ngục của Cẩm Y Vệ, đến khi bước ra có còn nửa cái mạng không? Nếu lưu lại mầm bệnh thì phải làm sao, ta còn chưa kịp sinh nữ nhi nữa!”

Tần Mi An nghe hấn nói, cảm thấy có hơi không đứng đắn, nàng vội cầm khối điểm tâm trên bàn nhét vào miệng hấn: “Tiểu muội còn ở đây, chàng nói lung tung cái gì đấy!”

Lâm Tĩnh nhai điểm tâm nàng vừa nhét vào, Tần Mi An rót ly trà cho hấn.

Lâm Tĩnh lấp đầy bụng, nhìn thấy từ khi mình trở về, Lâm Ngọc không nói gì cả, hấn quan tâm hỏi: “Sao vậy? Hình như tâm tình muội không tốt lắm!”

Hấn nhớ đến lời Tần Mi An vừa nói, rằng khi nàng trở về có nhìn thấy Lý Hạc Minh đang làm việc, vội hỏi: “Chẳng lẽ tên họ Lý kia ức hiếp muội!”

Lâm Ngọc không muốn nói về chuyện ngựa của Cẩm Y Vệ chặn lộ, nàng lắc đầu: “Không phải, muội không làm quan trong triều, sao hắn có thể ức hiếp muội được. Chỉ là, muội thấy trước giờ mẫu thân và thê tử của Vương Thường Trung có giao tình rất tốt, muội sợ mẫu thân biết được chuyện sẽ buồn!”

Lâm Tĩnh nhú mày: “Việc này ầm ĩ rất lớn, sợ là không thể giấu được người, khoảng thời gian này nếu người muốn ra ngoài, muội nói chừng người một chút, đừng để người bi thương nói những lời không hay, bị người ta bắt thóp!”

Lâm Ngọc gật đầu: “Được!”

Hiếu ý con cái, ngày hôm sau, sau khi ăn xong Lâm phu nhân muốn lên núi cầu phúc.

Lâm Tĩnh vừa nghe xong định lên tiếng can ngăn, nhưng Lâm phu nhân lại nói: “Mấy ngày trước, lão hoà thượng của Linh Vân Tự đi du ngoạn đã trở về, sắp tới sẽ phải đi nữa, ta đưa tiểu muội con đến đó xin nhân duyên. Nó đã mười tám tuổi rồi, nếu còn chần chừ sợ là không gả đi được!”

Mấy năm nay người làm gì bận tâm đến hôn sự của Lâm Ngọc, còn cầu nhân duyên? Lâm Tĩnh biết đây chỉ là cái cớ, nhưng hắn không muốn phật ý, vả lại Lâm Ngọc ở nhà một ngày thì người ngoài sẽ đồn đại quan hệ của nàng và Lý Hạc Minh thêm một ngày.

Nghĩ đến đây hắn lại phiền lòng, nửa năm nay Lâm Ngọc không đề cập đến hôn sự là vì thân thể nàng không tốt. Còn về Lý Hạc Minh, nữ nhân trong thành muốn gả cho hắn làm thê thiếp nhiều vô số kể, hắn cứ ở vậy không chịu tìm một nữ nhân để thành hôn là có ý gì?

Lâm đại nhân không có ở nhà, nên không ai lay chuyển được mẫu

thân. Lâm Ngọc nhìn sắc mặt Lâm Tĩnh khó coi, nàng đặt chén thuốc bổ xuống: “Mẫu thân, con không gấp!”

“Nhưng ta gấp,” Lâm phu nhân thở dài: “Có một số việc không cúi đầu với thần Phật, ta không thể ngủ được, con cứ xem như đi giải sầu cùng mẫu thân đi!”

Lâm Ngọc nghe xong, đành gật đầu đồng ý: “Vâng!”

Mỗi lần Lâm phu nhân lên núi không dưới năm ngày. Nghe kinh, bái Phật, cầu thần, hỏi quẻ cái nào cũng làm. Bà lớn tuổi có thể tĩnh tâm được nhưng Lâm Ngọc thì không như vậy, nàng không tin thần, không tin quỷ, cũng không ăn được đồ ăn thanh đạm, nhạt nhẽo trên núi.

Trước ngày lên núi một ngày, Lâm Ngọc đưa Trạch Lan lên phố tìm mua một chút đồ linh tinh và đồ ăn vặt, định sẽ giấu trong hành lý, lén mang lên núi.

Mua xong, thời gian vẫn còn sớm, nàng nhìn thấy các triều thần nối đuôi nhau ra khỏi Ngọ môn, nên lệnh cho xe ngựa dừng bên đường. Nàng đứng bên cạnh xe ngựa đợi Lâm Tĩnh về cùng.

Quan phục của triều thần đều hao hao giống nhau, nàng nhìn hơi rối mắt. Vất vả lắm mới nhìn thấy được bóng dáng của Lâm Tĩnh trong đám đông, nàng định gọi hân thì bên cạnh đột nhiên phủ một bóng râm.

Nàng quay đầu lại nhìn, thấy Lý Hạc Minh ngồi trên lưng ngựa, tay nắm dây cương, eo mang Tú Xuân đao, từ trên cao nhìn nàng.

Ánh mắt vô cùng sắc bén, tựa như muốn nhìn thấu nàng.

-----oOo-----

Chương 4: THÊ THÊ

Edit: Khả Khả

Lâm Ngọc không ngờ sẽ gặp Lý Hạc Minh ngoài Ngọ môn. Ứng Thiên Phủ lớn như vậy, mà mới mấy ngày nàng đã đụng mặt hắn đến hai lần, vận khí năm nay của nàng thật sự không được tốt lắm.

Tuy trong lòng buồn bực, nhưng Lâm Ngọc không thể hiện ra mặt, nàng khẽ mím môi, gật đầu: “Lý đại nhân!”

Ở đằng xa, một quan viên đi cùng với Lâm Tĩnh trông thấy Lâm Ngọc, liền đưa tay chỉ về phía nàng: “Lâm đại nhân, người đứng bên xe ngựa kia có phải lệnh muội không?”

Lâm Tĩnh quay đầu nhìn theo, hắn thấy Lý Hạc Minh mặc quan phục phi ngư ngồi trên con ngựa đen nhánh trước tiên, sau đó mới thấy Lâm Ngọc mỏng manh đứng cạnh xe ngựa.

Thấy vậy, Lâm Tĩnh nhú mày tức giận, cái tên họ Lý này đừng chỗ nào lại không dừng, lại dừng ngay trước mặt tiểu muội mình, hắn thấy mấy lời khó nghe ở Đô Thành này chưa đủ nhiều sao?

Lâm Tĩnh lập tức cáo biệt viên quan kia, bước nhanh về phía Lâm Ngọc, gọi lớn: “Thê Thê, qua đây!”

“Thê Thê” là nhũ danh của Lâm Ngọc. Khi còn nhỏ, Lâm Ngọc chọn đồ đoán tương lai, trên bàn đầy kinh thư bút mực nàng không hề động tới, lại nằng nặc đòi nhũ mẫu bế vào trong vườn, đưa tay bắt lấy lá ngô đồng xanh tươi, Lâm đại nhân liền lấy tên “Thê Thê” làm

nhũ danh cho nàng.

*Thê Thê có nghĩa là xum xuê, um tùm.

Cỏ cây um tùm, nữ tử như hoa, ngụ ý mong nàng bình an khoẻ mạnh.

Lâm Ngọc nghe thấy Lâm Tĩnh gọi mình, định lấy cớ này cáo biệt Lý Hạc Minh, song, lời còn chưa ra khỏi miệng, nàng đã nghe Lý Hạc Minh nhấm lại bằng giọng điệu bình thản: “Thê Thê?”

Nhũ danh thân mật của nàng nào để cho người ngoài tùy ý gọi. Ngoại trừ cha, mẹ, huynh, tỷ ra, chưa từng có ai gọi Lâm Ngọc bằng hai chữ “Thê Thê” này cả. Lâm Tĩnh chỉ nhất thời nôn nóng nên mới thốt ra cái tên này ở ngoài đường.

Đột nhiên, Lâm Ngọc ngẩn ra, vành tai ửng đỏ. Nàng không ngờ Lý Hạc Minh lại không biết lễ tiết đến như vậy, khiến nàng vừa xấu hổ, vừa tức giận đến cùng cực, nàng mắng hăm không chút do dự: “Hỗn xược!”

Nhị tiểu thư của Lâm gia giáo huấn nam nhân bên ngoài, giọng điệu lạnh lùng nghiêm khắc giống như giáo huấn gia nhân trong phủ.

Nhưng Lý Hạc Minh là Bắc Trấn Phủ Sử, cai quản Chiếu Ngục dính đầy máu. Từ trước đến nay chỉ có hãn nghiêm khắc trách mắng tội nhân, ở Đô Thành này không có mấy người dám lạnh giọng giáo huấn hãn.

Từ khi Lý Hạc Minh trở thành Bắc Trấn Phủ Sử đến nay, quan viên chết trong tay hãn nhiều vô kể. Nếu đắc tội với hãn, một khi bị hãn bắt được nhược điểm thì bị lột da róc xương trong Chiếu Ngục đã là nhẹ lắm rồi, chỉ sợ Bắc Trấn Phủ Sử hãn tra ra được chuyện gì dơ bẩn, đến lúc đó tội càng nặng thêm, chỉ có nước chém đầu.

Lâm Ngọc mắng xong, lập tức nhớ đến điều này. Nàng có chút hối hận, ánh mắt rũ xuống né tránh đôi mắt lạnh lẽo của hắn.

Lý Hạc Minh không ngờ tới, bản thân mình chỉ thuận miệng gọi nhũ danh của nàng lại bị nàng lạnh giọng giáo huấn ngay trên đường không thương tiếc. Hắn liếc nàng một cái, rồi nhếch môi cười lạnh, không kiên nhẫn ở lại đây, tay kéo cương, quát "gia" một tiếng, sau đó rời đi.

Lâm Tĩnh bước nhanh đến trước mặt Lâm Ngọc, nàng gọi: "Ca ca!"

Lâm Tĩnh nhú mày nhìn theo bóng lưng của Lý Hạc Minh, nghiến răng nói: "Hắn nói gì với muội?"

Lâm Ngọc lắc đầu: "Không nói gì cả!"

Lâm Tĩnh không tin: "Không nói gì, vậy hắn đến gần muội làm gì?"

"Thật sự không nói gì cả, chỉ là..." Lâm Ngọc lo lắng nói: "Chỉ là, vừa rồi hắn nghe huynh gọi nhũ danh của muội, không hiểu sao hắn lặp lại, muội nhất thời nóng giận đã mắng hắn một câu, sợ là hắn sẽ ghi hận trong lòng!"

Gọi nhũ danh không phải là lỗi lầm gì to tát, Lâm Ngọc thất lễ giáo huấn hắn cũng là vì bức bối chuyện từ hôn mà thôi.

Nhưng Lâm Tĩnh càng ngang ngược hơn nàng, hắn cả giận nói: "Hắn gọi nhũ danh của muội? Tên Lý Hạc Minh này, sao hắn dám? Không thân cũng chẳng quen, Thê Thê là tên hắn có thể gọi sao?"

Lâm Ngọc vội giơ tay che miệng hắn lại: "Ca ca! Huynh nhỏ tiếng một chút, khắp kinh thành này đều là tai mắt của hắn cả đấy!"

Lâm Tĩnh nghe những lời này liền cau mày trợn mắt, giọng nói truyền ta từ bàn tay Lâm Ngọc: "Nghe thấy thì sao, Lâm gia ta nhiều

đời trong sạch, còn phải sợ Bắc Trấn Phủ Tư hấn điều tra sao?”

Lâm Ngọc bất đắc dĩ nói: “Ở Đô Thành không có, vậy những nhánh khác thì sao?”

Lâm Tĩnh giật mình, lúc này mới im lặng, nhưng thái độ của hấn vẫn rất bất mãn vì hành vi càn rỡ của Lý Hạc Minh.

Lâm Ngọc thấy Lâm Tĩnh không nói nữa nên buông tay ra, trong lòng đang tính toán có nên cho hạ nhân đến cửa thỉnh tội hay không, để giải quyết êm đẹp chuyện này.

Lâm Tĩnh thấy biểu hiện của nàng thì đã biết nàng đang suy nghĩ gì, hấn trầm giọng nói: “Nếu muội vì đại cục mà khom lưng cúi đầu với hấn, ta đánh gãy chân muội!”

Lâm Ngọc thở dài: “Huynh lại dọa muội, ngoại trừ quân vương, trời đất ra, có khi nào muội chịu cúi đầu trước người khác đâu, huynh đừng khinh thường muội quá!”

Trước giờ, nàng làm việc luôn cân bằng lễ nghĩa, Lâm Tĩnh liếc nàng, không thềm tin nhưng cũng không vạch trần, hấn xoa tay áo: “Không nói đến hấn nữa, hôm nay sao muội lại đến đây đợi ta?”

Lâm Ngọc cười ngại ngùng: “Vừa rồi ở cửa hàng ngọc trâm, có một cây trâm hình dáng mới lạ, nhưng muội không mang đủ tiền!”

Lâm Tĩnh nhướn mày: “Ta biết ngay mà, không có chuyện nhờ vả, làm gì muội ân cần đến vậy!”

Lâm Ngọc cười rộ lên: “Ca ca, huynh đi mua với muội đi!”

Lâm Tĩnh hừ một tiếng, nhìn xung quanh một vòng rồi hỏi: “Thị nữ

của muối đâu? Không phải muối ra ngoài một mình đó chứ?”

“Trạch Lan giúp muối xếp hàng mua bánh đường rồi!”

Lâm Tĩnh nghe xong, vén màn xe ngựa lên nhìn vào trong, hẳn thấy đồ ăn vật chất đồng, liền nói: “Chẳng trách không đủ tiền!”

Nhưng Lâm Tĩnh thượng triều không mang theo tiền, hẳn sờ soạng trên người cũng không lôi ra đồng nào.

Lâm Ngọc thấy vậy, có chút thất vọng nhìn hẳn. Lâm Tĩnh bất đắc dĩ chìa hai tay: “Hết cách rồi, không có mang!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Lâm đại nhân bị Hoàng Đế kéo đi nghị sự bây giờ mới từ từ đi ra. Lão chậm rãi đến chỗ hai người: “Các người không về nhà đi, ở đây làm gì?”

Lão vừa hỏi xong, thì thấy đôi nhi tử hiếu thuận của mình quay đầu nhìn lão, ánh mắt kia dừng trên mặt lão một chút, sau đó dịch xuống dưới, nhìn chằm chằm vào túi tiền treo bên hông.

Lâm Trĩn Thanh: “.....?”

Khả: Mé con zới cái, toàn báo không.

-----oOo-----

Chương 5: NGỌC BỘI!

Edit: Khả Khả

Vân Linh Tự nằm trên núi Vân Linh, đường núi dốc đứng nên xe ngựa rất khó đi, phải mất nửa ngày mới đến nơi.

Đợi đến khi đoàn người nhà Lâm Ngọc sắp xếp xong chỗ ở thì mặt trời đã xuống núi. Một làn sương mù từ núi dâng lên, mây đen ngưng tụ trên đầu tựa như muốn nuốt chửng ngôi chùa cổ xưa đơn sơ này.

Lâm phu nhân và Lâm Ngọc không ở chung phòng, Trạch Lan thu xếp xong giường đệm, sau đó, ra cửa múc nước rửa tay, nàng ngẩng đầu nhìn trời, rồi nhìn Lâm Ngọc đang đứng trước hành lang, nói: “Tiểu thư, nhìn sắc trời thế này có vẻ muốn mưa!”

Lâm Ngọc “ừ” một tiếng, giọng lo lắng: “Nếu đường ướt thì nhiều ngày tới cũng chưa chắc xuống núi được!”

Nhưng chuyện trời có mưa hay không, Lâm Ngọc không kiểm soát được. Nàng đi theo Lâm phu nhân dùng cơm chay nhạt nhẽo vô vị, rồi quỳ trong điện cùng một đám tăng nhân, trai khách nghe lão hòa thượng giảng kinh Phật.

Lão hòa thượng pháp hiệu “Tĩnh Khương”, râu tóc bạc trắng, khi nhìn người khác đôi mắt hí lại. Lâm Ngọc không thể hiểu được, ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi, sao có đủ sức khỏe để đi ngao du tứ phương được.

Trong chùa thoang thoang mùi đàn hương, ánh nến nhàn nhạt, kèm với giọng kinh khàn trầm thấp của lão hòa thượng, nghe cực kỳ buồn ngủ.

Lâm Ngọc quỳ trong điện, khóe mắt liếc nhìn một tiểu hòa thượng đang nghiêng đầu “lắng nghe”, mí mắt như dính bột hồ không mở ra được. Nhưng chốc sau, hắn bị sư huynh hắn đánh một cái.

Gió thu lạnh lẽo thổi vào điện, tiếng mưa tí tách ngoài điện rơi trên mái hiên cửa sổ. Người tu hành trong chùa luôn được dạy “khổ tâm chí, mệt gân cốt”, cho nên giờ này vẫn chưa đốt than. Thân thể Lâm Ngọc ốm yếu hơn người thường một chút, nàng quỳ nửa canh giờ đã chịu không nổi.

Dưới gối là đệm hương bồ nhưng lại không ngăn được hàn khí nhập thể, rất nhanh tay chân nàng lạnh cóng. Vốn dĩ Lâm phu nhân muốn chờ cho lão hòa thượng giảng xong rồi thỉnh lão xem tướng cho Lâm Ngọc một chút, nhưng nhìn thấy sắc mặt Lâm Ngọc không được tốt, bà thấp giọng hỏi: “Con khó chịu ở đâu sao? Nếu khó chịu thì bảo Trạch Lan đưa về phòng nghỉ ngơi, đừng cố!”

Lâm phu nhân nói xong, rồi nắm tay nàng, khi bà nhận thấy tay nàng lạnh cứng, khẽ đau lòng nói: “Thê Thê, về nghỉ ngơi đi!”

Có hai thị nữ của Lâm phu nhân ở ngoài điện chờ, Lâm Ngọc cũng không lo lắng cho bà nữa, vì vậy gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi không quấy rầy người khác nghe kinh trong điện.

Không thấy Trạch Lan ngoài điện, thị nữ của Lâm phu nhân nói là Trạch Lan đã chạy về lấy áo choàng cho nàng, sẽ quay lại ngay.

Lâm Ngọc không chờ, cầm ô đi dọc mép tường, một mình trở về.

Trong núi thanh tịnh, dù không có tiếng Phật cũng khó tiếng mưa rơi khiến cho tâm người khác tĩnh lặng. Lâm Ngọc đi đến chỗ mà thị nữ của mẫu thân không thể nhìn thấy, vươn tay đón cơn mưa lạnh.

Lâm Ngọc sống đến tận bây giờ, rất ít khi dầm mưa, tựa như muốn bắt lấy hạt mưa như bây giờ thì phải trốn tránh người khác, để khỏi bị giáo huấn một trận. Nàng từng dầm mưa một lần, đó là chuyện khi còn bé.

Lại nói, chuyện này cũng có liên quan đến Lý Hạc Minh.

Tuy Lý Hạc Minh xuất thân từ tướng môn, nhưng theo Lâm Ngọc biết, hồi nhỏ hẳn sống rất vất vả.

Lúc ấy, các bộ tộc ở phương Bắc đang hoành hành ngang ngược, phụ thân Lý Hạc Minh phụng chỉ lãnh binh đi hàng phục, không ngờ lại trúng tên ngã ngựa, nếm mùi thất bại. Phụ thân hẳn là mãnh tướng đương triều, quân công hiển hách, không ai có thể ngờ ông sẽ tử trận.

Nhất thời, có vô vàn đồn đoán đen tối và tai tiếng xấu xa đè nặng lên Lý phủ. Lý Hạc Minh ở học đường cũng bị bắt nạt không ít.

Lâm Ngọc vẫn còn nhớ, hôm đó là một ngày mưa như thế này, khi đó nàng tầm khoảng tám chín tuổi, đi cùng thị nữ đến học đường đưa ô cho Lâm Tĩnh.

Nàng bước vào học đường, không nhìn thấy Lâm Tĩnh đâu, thay vào đó nàng nhìn thấy một đám người đang đẩy ngã Lý Hạc Minh ở đình viện. Những kẻ bắt nạt hẳn cùng lắm chỉ trạc tuổi hẳn, sợ là sách thánh hiền cũng đọc chưa hiểu nhưng đã biết thế nào là tướng quân bại trận và trút giận lên con của người đó.

Khi đó, gương mặt của Lý Hạc Minh lạnh lùng, không biết cười, không thích khóc, té ngã trong sân đình, toàn thân dính đầy bùn đất, im lặng bò dậy nhặt từng quyển sách trên đất bị mưa bùn làm

dơ.

Những tiểu sinh trong học đường mắng hằn là “vô dụng, hèn nhát” nhưng vô dụng thế nào, hèn nhát ra sao thì không mắng được. Bọn chúng không thể nói: “Tuy rằng phụ thân ngươi tử trận vì giang sơn, nhưng lại không thể thu phục được các bộ tộc phương Bắc, ngươi thân là nhi tử, cũng vô dụng như ông ấy!”

Sách thánh hiền luôn gieo một hạt giống trí tuệ vào lòng bọn họ, bọn họ biết tướng quân tử trận vì nước tuy không nhận lấy vinh quang nhưng cũng không thể sỉ nhục. Chỉ là vào thời khắc đó, những đạo lý này bị oán khí thất bại nuốt chửng, trong lòng chỉ tràn đầy thù hận.

Khi ấy, Lâm Ngọc chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, người nhà cũng không kể mấy chuyện đánh giặc này cho nàng nghe.

Nàng cầm ô đứng ở cửa nhìn Lý Hạc Minh nhặt sách trong đình, chỉ cảm thấy hằn lè loi một mình chịu ức hiếp thật sự rất đáng thương, cho nên liền chạy đến che ô cho hắn.

Ngọc bội trên người nàng đều màu trắng, duy chỉ có miếng ngọc ở hông là màu đỏ, tiếng ngọc “leng keng” va vào nhau vang lên.

Lý Hạc Minh ngồi xổm trên mặt đất, nghe thấy tiếng ngọc bội vang lên phía sau liền quay đầu nhìn về phía nàng. Mặt hắn bị nước mưa xối ướt, đôi mắt đen như hồ sâu không đáy, toát lên vẻ tuần tú của một thiếu niên.

Dường như hắn không ngờ đến là sẽ có người giúp mình, ánh mắt dừng trên mặt nàng một hồi lâu, sau đó lên tiếng: “Tránh ra!”

Nói xong hắn lướt qua người nàng.

Giọng điệu hằn lạnh lùng gay gắt, lời nói cũng không dễ nghe. Lúc đó, Lâm Ngọc còn nhỏ, rõ ràng nàng giúp hấn nhưng lại bị hấn đối xử như vậy, trong lòng có chút buồn bực. Nhưng sau, hấn đưa lưng về phía nàng, thấp giọng nói: “Hiện giờ ta là một con chuột cống hôi hám, nếu người giúp ta, bọn chúng cũng sẽ tính thù lên cả người!”

Đó là lần đầu tiên Lý Hạc Minh và Lâm Ngọc gặp nhau, cũng là câu đầu tiên hấn nói chuyện với nàng, ngữ khí bình đạm không giống của một thiếu niên mười mấy tuổi. Có lẽ cũng vì vậy, nên câu “Chuột cống hôi hám” lạnh nhạt kia khắc sâu vào ký ức nàng, cho đến tận bây giờ cũng không thể nào quên.

-----oOo-----

Chương 6: GIẢ DẠNG TẶNG NHÂN!

Edit: Khả Khả

Lý Hạc Minh quá khắc nghiệt với bản thân, hắn vừa mới nói xong, thì có một người dường như muốn xác minh lời hắn nói là đúng. Hắn ta vội vã từ hành lang xông tới, hất văng cây dù đang che trên đầu Lý Hạc Minh, phần hận nói: "Người có biết hắn là nhi tử của ai không? Lại còn giúp đỡ hắn?"

Người kia không lớn hơn Lý Hạc Minh lắm, Lâm Ngọc chưa đến bả vai hắn. Dù trong tay nàng bị hất mạnh đi, chân đứng không vững, lao đảo vài bước té ngã. Cơn đau không giống như những gì nàng nghĩ, nàng ngã vào một vòng ngực dày rộng ướt sũng.

Lý Hạc Minh phản ứng nhanh nhạy, xoay người đỡ lấy Lâm Ngọc, nhưng không lo được cho chính mình. Cả người hắn rơi vào nước bùn, lưng nện lên khối đá bén nhọn, mảy hắn nhú lại, cổ họng rên lên tiếng kêu đau đớn.

Ngọc bội bên hông Lâm Ngọc cũng văng ra rơi vào bùn, chìm vào vũng nước mưa không thấy đâu.

Sự việc xảy ra quá nhanh, thị nữ Lâm Ngọc nhìn thấy vội chạy đến đỡ Lâm Ngọc đang nằm trên người Lý Hạc Minh đứng dậy, nhặt dù che đầu cho nàng, chặn giữa tên đầy nàng: "Tiểu thư, người có bị thương không?"

Trận mưa này rất lớn, Lâm Ngọc bị xối ướt đẫm, xiêm y của Lý Hạc Minh càng dơ thêm, Lâm Ngọc thấy thấp thoáng tấm lưng dưới nước

bùn kia có máu.

Nàng lắc đầu với thị nữ: “Ta không sao!” Sau đó mặc kệ lời khuyên can của thị nữ, ngồi xổm xuống đỡ Lý Hạc Minh: “Người ổng không?”

Không phải tất cả tiểu sinh đều không phân rõ thị phi, có người nhìn thấy vậy vội chạy đến báo cho tiên sinh. Lâm Tĩnh đang giúp tiên sinh sắp xếp tài liệu học, nghe nói có một tiểu cô nương ở trong viện liền ném lại tất cả ba chân bốn cẳng chạy đến.

Sau khi nhìn thấy Lâm Ngọc ướt sũng chật vật đứng trong viện, hắt giạt mình nhanh chân chạy lại: “Tiểu muội!”

Lâm Ngọc ngẩng đầu nhìn hắt bắt lực: “Ca ca...”

Lâm Tĩnh cởi áo ngoài khoác lên người Lâm Ngọc, hỏi nàng: “Ai làm muội ra nông nỗi này?”

Hắt cúi đầu đảo qua Lý Hạc Minh đang lồm cồm bò dậy, sau đó quay đầu nhìn tên đầu xỏ dầy Lâm Ngọc sạch sẽ đứng bên cạnh: “Là hắt sao?”

Lâm Ngọc thấy bộ dạng muốn đánh người của Lâm Tĩnh, nàng không trả lời mà chuyển hướng sang Lý Hạc Minh: “Ca ca, vừa rồi hắt bảo vệ muội nên đã bị thương rồi!”

Cái tên dầy Lâm Ngọc không ngờ được nàng là muội muội của Lâm Tĩnh, Lâm Ngọc muốn tha cho hắt nhưng hắt lại không dám nhận, dù thế nào cũng phải có lời giải thích với Lâm Tĩnh, hắt vội nói: “Xin lỗi, Lâm huynh, ta...”

Lâm Tĩnh vừa nghe hai từ “xin lỗi”, không cần nghe câu tiếp theo đã đánh một quyền lên mặt hắt.

Bằng hữu của người kia từ hành lang xông ra can ngăn, thành ra đánh nhau, thị nữ vội kéo Lâm Ngọc ra xa. Cuối cùng, lão tiên sinh đến muện quát bảo ngưng lại, thì lúc ấy thế trận khôi hài này mới dừng lại.

Quay về xe ngựa, Lâm Tĩnh và Lâm Ngọc ngồi đối diện nhau, hai người đều ướt như chuột lột. Lâm Ngọc khoác áo ngoài của Lâm Tĩnh, cúi đầu nhìn bên hông mình trống rỗng.

Lâm Tĩnh thấy nàng thẫn thờ, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Ngọc lắc đầu: “Không có gì, chỉ bị rơi vài thứ đồ!”

Nàng ngẩng đầu nhìn khoé miệng ửng máu của hắn: “Ca ca, có đau không?”

Nàng hỏi xong lại thấy bản thân mình thật ngốc, sưng lên vậy rồi sao lại không đau. Nàng mím môi, chậm chậm nói: “Có phải hôm nay muội làm sai rồi không? Nếu muội không lo chuyện bao đồng, huynh sẽ không bị thương!”

Lâm Tĩnh đưa tay lau nước mưa dính trên mặt nàng: “Bọn họ kết bè phái ức hiếp Lý Hạc Minh, muội can đảm ra tay tương trợ như vậy sao lại sai. Muội làm rất tốt, rất dũng cảm, ca ca rất vui. Chỉ là, nếu lần sau gặp chuyện như vậy, nếu đối phương có nhiều người, muội không đánh lại thì phải đi tìm huynh tới giúp, biết không? Nếu muội bị thương, huynh sẽ đau lòng, cha mẹ và tỷ tỷ trong cung cũng sẽ đau lòng!”

Lâm Tĩnh vì nàng mà bị thương thành như vậy, đương nhiên Lâm Ngọc sẽ đồng ý vô điều kiện. Cho dù, thời khắc này hắn nói ban ngày sao rơi, ban đêm trời mọc nàng cũng ngoan ngoãn nghe theo. Nàng gật đầu không chút do dự: “Vâng!”

Hai người tự nhận là can đảm chính nghĩa, nhưng kết quả lại không

được như mong muốn. Sau khi về nhà, Lâm Tĩnh bị quỳ từ đường vì tội đánh người, còn Lâm Ngọc bị nhiễm phong hàn vì lạnh, hai người nửa tháng sau cũng chưa bước ra khỏi cửa.

“Kéo kẹt ——”

Đột nhiên tiếng mở cửa chói tai cắt ngang suy nghĩ của Lâm Ngọc, nàng thu tay lại, nâng dù nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Một người mặc áo bào tăng nhân màu tro lén lút đi từ trong viện ra, trong ngực đang giấu thứ gì, cúi đầu bước nhanh theo chân tường.

Lâm Ngọc trông dáng đi của hắn nhanh nhẹn hơn những tăng nhân bình thường trong chùa này, nàng thầm nghĩ: Chẳng lẽ hắn là võ tăng, sao nhìn giống trộm vậy.

Nàng đang nghĩ, liền thấy tăng nhân kia quay đầu lại như đang suy nghĩ điều gì, cách một màn mưa hắn đã nhìn thấy Lâm Ngọc.

Hai người đứng cách nhau không xa, khoảng hơn mười bước chân. Lâm Ngọc nhìn thấy khuôn mặt tăng nhân kia có hơi quen, thoáng chốc giật mình, lập tức thay đổi sắc mặt.

Năm trước là đại thọ của Lý thị, Lâm Ngọc từng gặp người này ở phủ Thương Trường Trung, hắn là thị vệ của Vương phủ. Nhưng Vương Thường Trung đang ở nhà lao, tại sao người của Vương phủ còn ở đây? Sao lại ăn mặc thế này?”

Lâm Ngọc chưa nghĩ thông, nhưng tăng nhân kia đã chú ý đến phản ứng bất thường của nàng, sắc mặt hắn thay đổi, vọt nhanh đến chỗ nàng.

Lâm Ngọc nhận thấy nguy hiểm liền ném dù quay đầu vừa chạy, vừa

la lớn: “Cứu mạng...”

Tiếng kêu cứu bị tiếng mưa nuốt lấy, tốc độ của nàng sao bằng tốc độ của nam nhân thân cao tám thước, tiếng bước chân từ sau truyền đến càng gần, tảng nhân giơ đoản đao lên, Lâm Ngọc cảm thấy cổ mình đau như bị bẻ gãy, sau đó mất hoàn toàn ý thức.

-----oOo-----

Chương 7: THỈNH CHỈ!

Edit: Khả Khả.

Tại Điện Nghị Sự của Hoàng Cung.

Được Hoàng Thượng tuyên triệu, khi Lâm Tĩnh đến đúng lúc gặp Lý Minh Hạc đứng ngoài điện đợi nội thị thông truyền. Tuy Lâm Tĩnh có rất nhiều bất mãn với hắn, nhưng Lý Hạc Minh quản lý Bắc Trấn Phủ Ti, làm việc đúng chức trách, nên khi gặp mặt vẫn giữ những lễ tiết cần phải có.

Lâm Tĩnh giơ hai tay hành lễ với hắn: “Lý đại nhân!”

Lý Hạc Minh quay đầu nhìn lại, cũng đáp lễ lại: “Lâm đại nhân!”

Không đợi cho hai người nhiều lời, nội thị bước ra từ trong điện, cúi đầu cung kính nói: “Hai vị đại nhân vào đi, Hoàng Thượng đang đợi!”

Đương kim Hoàng Thượng Sùng An Đế thượng vị có thể nói là danh bất chính, ngôn bất thuận. Nói dễ nghe chút thì là vì thế cục nên không thể không dẫn binh đánh chiếm Đô Thành, nói khó nghe hơn chút thì là dấy binh tạo phản. Hoàng Đế tiền triều Minh Văn Đế chạy loạn bỏ cung, đến nay không rõ sống chết.

Năm đó, Sùng An Đế vào thành, hắn đã giết một đám võ tướng thế sống chết nguyện đi theo Minh Văn Đế, tha cho những thần tử nguyện quy thuận, Vương Thường Trung là văn thần của tiền triều được tha.

Nhưng, Hộ Bộ thị lang này an phận nhiều năm nay lại bị Cẩm Y Vệ tra ra tội danh tham nhũng.

Xưa nay, tham ô là tội lớn không thể xem nhẹ, Vương Thường Trung lại liên quan đến tiền triều, nên Sùng An Đế khó tránh khỏi đa nghi, hạ lệnh Lý Hạc Minh tổng Vương Thường Trung vào nhà lao, tiến hành thẩm vấn. Đó cũng là lý do hôm nay Lý Hạc Minh đến.

Ở trong điện, Sùng An Đế ngồi trước án phê duyệt tấu chương, Lý Hạc Minh và Lâm Tĩnh cùng bước vào cửa, vén vạt áo quỳ xuống hành lễ.

Sùng An Đế không ngẩng đầu lên: “Được rồi, đứng lên đi, nói vào chính sự!”

Lý Hạc Minh và Lâm Tĩnh nghe xong đứng dậy, cúi đầu nói: “Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Sùng An Đế buông bút lông xuống, ném tấu chương qua một bên, liếc nhìn hai người, hỏi Lý Hạc Minh: “Vương Thường Trung lãnh án tử?”

Lý Hạc Minh đáp: “Vâng!”

“Nhận tội rồi?”

“Nhận rồi!”

Sùng An Đế mất kiên nhẫn nói: “Người là ngựa sao? Đánh một roi mới chạy một bước. Nói rõ ra đi, vừa hay có Lâm thị lang ở đây, miễn cho người của Hộ Bộ không hiểu sự việc, suốt ngày lo lắng đề phòng phái người đến làm phiền trẫm!”

[Giải thích cho bạn nào không hiểu chỗ này, Lâm Tĩnh là hữu thị lang của Hộ Bộ, Vương Thường Trung là tả thị lang của Hộ Bộ, đều cùng làm trong Hộ Bộ. Nhiều tình tiết sau sẽ liên quan đến chức vụ này, để mọi người dễ hình dung]

Lâm Tĩnh nghe Lý Hạc Minh bị mắng, liền im lặng liếc nhìn hắn. Lý Hạc Minh vẫn giữ gương mặt vô cảm, biết nghe lời, nói: “Vi thần biết tội!”

Sùng An Đế nghi ngờ chuyện Vương Thường Trung tham ô là có liên quan đến tiền triều, quả thật hắn đoán không sai. Nửa canh giờ trước, Vương Thường Trung bị Cẩm Y Vệ nghiêm hình bức cung đã khai ra mục đích của số tiền tham nhũng, hắn đã dùng tiền đó âm thầm dưỡng ra một đám binh mã.

Sùng An Đế nghe Lý Hạc Minh nói đến chỗ này, vội lên tiếng hỏi: “Binh mã? Có phải là đám người bí mật vào thành bị Cẩm Y Vệ tra xét lúc trước không?”

“Đúng vậy.”

Sùng An Đế cười, hiểu ra vấn đề: “Lúc trước ta còn đang nghĩ những người đó từ đâu ra, hoá ra là có chuyện này. Vương Thường Trung này, Hộ Bộ thị lang tốt như vậy lại không làm, đi lấy tiền của trăm nuôi binh, để làm gì? Chẳng lẽ còn trông cậy vào phế vật kia giết ta, sau đó ngênh đón Minh Văn về đăng vị sao?”

Lâm Tĩnh và Lý Hạc Minh nghe được lời này, lập tức quỳ xuống, Sùng An Đế giơ tay: “Đứng lên, tiếp tục nói!”

Vì vậy Lý Hạc Minh lại nói: “Theo lời khai của Vương Thường Trung, hiện giờ phản tặc không có hẳn tiếp ứng, nên không có chỗ để đi, phần lớn đều ẩn nấp ở núi Linh Vân...”

Lâm Tĩnh nghe đến đây, đột nhiên quay đầu nhìn hắn: “Cái gì?”

Sùng An Đế thấy Lâm Tĩnh thất thố, liền hỏi: “Sao Lâm thị lang lại kinh ngạc đến vậy?”

Lâm Tĩnh vội vàng quỳ xuống: “Hôm nay, gia mẫu và tiểu muội lên núi bái phật, hiện đang ở Linh Vân Tự!”

Lý Hạc Minh nghe vậy, giữa mày nhú chặt nhìn Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh tiếp tục nói: “Vì tình thế cấp bách, mong Hoàng Thượng thứ tội, vì thần thỉnh xin Hoàng chấp thuận cho thần lên núi để ứng tiếp gia mẫu và tiểu muội!”

“Người lo lắng cho người nhà thì có tội gì!” Sùng An Đế nói: “Nhưng lúc này, nếu người lên núi, sợ sẽ rút dây động rừng!”

Vừa dứt lời, Lý Hạc Minh liền vén vạt áo quỳ xuống, trầm giọng nói: “Thần nguyện thỉnh chỉ, lập tức lên núi truy quét phản tặc!”

Đuổi bắt tặc tử là chức trách của Cẩm Y Vệ, Sùng An Đế gật đầu: “Nếu đã như vậy, người phải đảm bảo mẫu thân và lệnh muội của Lâm thị lang bình an!”

Lâm Tĩnh quỳ lạy sát đất: “Tạ chủ long ân!”

Lý Hạc Minh đáp: “Vâng!” Dứt lời, hắn lập tức ra ngoài cung phi lên lưng ngựa, chạy thẳng lên núi.

Khi Lâm Ngọc tỉnh dậy, nàng phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng đá lạnh lẽo, chật hẹp, trên mặt đất lót cỏ tranh khô.

Căn phòng đá này dựng tựa vào núi, không có cửa sổ, chỉ có cánh cửa gỗ cũ nát màu nâu, ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua khe hở, giống như lao ngục giam giữ phạm nhân. Lâm Ngọc đoán mình vẫn

còn ở trên núi Linh Vân.

Quần áo trên người nàng nửa khô nửa ướt, tay chân lạnh lẽo, cổ họng khát khô, da dày trổng rỗng, toàn thân không có nơi nào dễ chịu, cổ đau rát vì phong hàn, đầu óc mê man.

Nàng chống tay đứng lên, đột nhiên phát hiện đầu gối bên trái mình đau nhức vô cùng, hình như đã bị thương, thậm chí không thể đứng vững được. Nàng vén tà váy lên, đang định xem thương thế thế nào, thì cánh cửa trước mặt bị người ngoài mở ra.

Ánh sáng mạnh ập vào phòng, nàng vội buông góc váy, nhưng mảng da thịt trắng nõn trên đùi vẫn bị người kia nhìn thấy.

Người đến là một nam nhân xa lạ dáng vẻ bình thường, nàng nhìn hẩn đề phòng, chân trái chạm nhẹ trên mặt đất, đùi phải gồng sức đứng dựa vào tường. Váy lụa màu thiên thanh bị ướt dán vào dáng người yếu điệu của nàng, khi nàng tựa vào tường, trông giống một cành sen duyên dáng yêu kiều.

Nam nhân vào cửa cẩn thận như kẻ trộm, dường như sợ người bên ngoài phát hiện. Hắn châm lửa ngọn đèn dầu trên tường, rồi đóng cửa lại, híp mắt hưng phấn nói: "Ồi cha! Lão tử còn tưởng mình nghe lầm, hoá ra người tỉnh thật!"

-----oOo-----

Chương 8: TA VÀ LÝ LANG, TÌNH ĐẦU Ý HỢP!

Edit: Khả Khả.

Nam nhân mặc một thân áo tang vải thô, giả dạng tiểu phu trong núi, nhưng Lâm Ngọc sẽ không ngốc đến mức xem hắn là tiểu phu. Nàng nhíu mày nhìn hắn chăm chăm, đến khi mở miệng, giọng nàng có hơi khàn: "Người là người của Vương thị lang?"

Nam nhân kia không trả lời, hắn vừa đi về phía nàng vừa gấp gấp cởi đai lưng.

Thấy vậy, Lâm Ngọc cả kinh vội lui về góc tường: "Người muốn làm gì?"

"Người là một nữ nhân, người cảm thấy lão tử đang muốn làm gì?" Ánh mắt hắn thâm tà đảo qua đôi ngực căng của Lâm Ngọc, hắn đưa tay kéo vạt áo nàng.

Lần đầu tiên Lâm Ngọc đối mặt với chuyện này, nàng lại vừa mới tỉnh dậy, đầu óc còn rối loạn, nàng lập tức nắm chặt vạt áo theo bản năng: "Người biết ta là ai không?"

Nam nhân kia gỡ tay nàng, sau đó lại túm tiếp vạt nàng: "Ta không cần biết người là ai! Cho dù người là nữ nhân của hoàng đế thì hôm nay lão tử cũng muốn nếm thử!"

Lâm Ngọc hoảng đến độ đôi môi trắng bệch, song, vẫn cố trấn tĩnh

nói: “Phụ thân ta là Thái Bảo đương triều, đại ca ta là Hộ Bộ thị lang! Nếu người động vào ta, dù thế nào cũng không có kết cục tốt!”

Nam nhân kia vốn không thèm nghe, ngược lại, hắn còn nói: “Kêu đi, kêu lớn lên! Để cho đám đói khát nữ nhân kia biết người đã tỉnh, xúm vào đây chơi người cùng với lão tử!”

Đầu Lâm Ngọc xoay tròn tròn, nhưng ngay lúc nam nhân này sắp kéo váy nàng ra, nàng vội bình tĩnh lại: “Người không sợ chết sao?”

Lời này tựa như đâm trúng chỗ đau của hắn. Từ khi Vương Thường Trung vào ngục, đám phản tặc hắn chạy trốn vào núi sâu, chập vạt khốn khó, mỗi ngày lo lắng đề phòng đều là vì sợ một chữ “chết”. Hắn cau mày, quắc mắt: “Người nói cái gì?”

Lâm Ngọc không biết thân phận của hắn, nhưng đại khái có thể đoán được hắn giống với tên giả dạng tăng nhân kia, đều có quan hệ với Vương Thường Trung. Nàng cố nén sợ hãi: “Ta nghĩ là người sẽ sợ, thiên hạ này có mấy ai mà không sợ chết đâu, mà người thì không có khả năng nằm trong số đó!”

“Tiện nhân này!” Nam nhân thở phì phò lập tức rút đao ra.

“Người nghĩ cho kỹ! Nếu người bị bắt thì dù sao cũng chỉ có một chữ “chết”. Nhưng nếu người làm ta bị thương, ta bảo đảm người sẽ nhận đủ mọi loại cực hình cũng không thể chết được!”

Lời này thật sự rất tàn nhẫn, khiến nam nhân kia sửng người. Nhân cơ hội này, Lâm Ngọc rút váy từ trong tay hắn ra, nhảy tới góc tường, cách xa hắn một chút.

Nàng nhìn vào mắt hắn: “Tai mắt của Cẩm Y Vệ ở khắp nơi, người không trốn được đâu, rồi sẽ bị bắt, sẽ đến Chiêu Ngục chịu hình,

nếu người nhà ta tìm tới...”

Nói đến đây, nàng dừng một chút, nhớ vừa rồi khi mình nhắc đến phụ thân và huynh trưởng, hẳn không hề sợ hãi, vì vậy giọng nàng uyển chuyển: “Nói vậy, người đã nghe qua danh tiếng của Bắc Trấn Phủ Sử Lý Hạc Minh chưa?”

Lâm Ngọc chưa từng nghĩ sẽ lấy cái tên Lý Hạc Minh ra để bảo vệ bản thân, nhưng, thời khắc này nàng bất chấp tất cả, mở miệng nói lung tung: “Bắc Trấn Phủ Sử Lý đại nhân xưa nay luôn ái mộ ta, mẫu thân của hắn từng thay hắn cầu thân với ta. Ta với hắn tình đầu ý hợp, đã định sẵn là quan hệ thông gia! Thủ đoạn hắn tàn nhẫn, từng có tội nô ăn bảy trăm đao dưới tay hắn mà vẫn không chết. Người to gan dám khinh nhục ta, thậm chí giết ta thì đương nhiên hắn sẽ đem món nợ này tính lên đầu của người, một khi người bị bắt, người có thể chịu được nỗi đau lăng trì không?”

Danh tiếng của Bắc Trấn Phủ Sử Cẩm Y Vệ khiến những tội thần phản tặc chỉ mới nghe qua đã khiếp sợ, ba chữ Lý Hạc Minh tựa như thanh huyết đao. Nam nhân kia nghe xong quả thật có chút cổ kị, thu hồi đoản đao.

Nhưng rất nhanh, hắn đã trấn tĩnh lại: “Dù sao cũng phải chết, chẳng lẽ giờ phút này thả người đi thì ta có thể thoát khỏi Diêm Vương sao?”

Lâm Ngọc nói: “Nếu người tha cho ta, đợi khi người nhà hoặc Lý...Lý lang của ta tìm đến, ta sẽ xin bọn họ tha cho người một mạng!”

Hắn ta cười lạnh cắt lời nàng: “Người cho rằng ta là đồ ngốc sao? Mà đi tin những lời ma quỷ của người! Đợi đến khi bọn họ tìm tới cửa, e ta là người đầu tiên phải đổ máu thôi!”

“Người buộc phải tin!” Lâm Ngọc nói: “Nữ tử rất quan trọng chuyện danh tiết, ta đã có đính ước, trong đoạn thời gian mất tích này ta cần phải có người làm chứng là chưa hề bị khinh nhục. Nếu lúc này, người bảo vệ ta không bị người khác làm nhục, chẳng phải người sẽ trở thành nhân chứng đáng tin cậy nhất sao. Đến lúc đó, người có công lớn, ta đương nhiên sẽ xin phụ huynh tha cho người một mạng!”

Tốc độ nói của nàng cực nhanh, hẵn ta suy nghĩ không thông, nhưng lúc này, Lâm Ngọc muốn hẵn phải rồi rắm, nàng tiếp tục nói: “Người không cần lo ta sẽ lừa người, bởi vì sau này nếu ta không bảo vệ người, chẳng phải lúc đó đã chứng minh lời người nói cũng không đáng tin sao. Lâm gia ta công quân hiền hách, ta nào có thể lấy thanh danh của mình và Lâm gia ra để đùa giỡn!”

Lâm Ngọc cố gắng kéo dài thời gian: “Người có thể từ từ mà suy ngẫm, chẳng phải người đã nói, bên ngoài còn có các huynh đệ của người sao. Nếu không có ai bảo vệ cho ta, thì ta không thể bình yên vô sự ra ngoài được. Người muốn sống, ta cũng muốn, đây là biện pháp vẹn cả đôi đường.

Lời của Lâm Ngọc có trăm ngàn chỗ hở, nhưng bản năng bám víu sự sống khiến nội tâm hẵn dao động. Hẵn bình tĩnh nhìn thần sắc của nàng, như thể đánh giá xem rốt cuộc lời nàng có đáng tin hay không.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi vang lên, trong lúc hai người giằng co nơi này, ngoài cửa bỗng truyền đến vài tiếng động. Hẵn ta cảnh giác móc đoản đao ra, chỉ vào Lâm Ngọc: “Người ngoan ngoãn cho ta!” Dứt lời, hẵn cầm đao đi về phía cửa.

Vào lúc này, cánh cửa bị người ta đá văng, lực chân này khiến nam nhân kia tránh không kịp, bị cửa đập vào ngã lăn trên đất.

Trên tay Hà Tam cầm Tú Xuân đao đã dính máu, ánh mắt sắc bén đứng trước cửa nhìn. Sau khi thấy Lâm Ngọc chật vật dựa vào góc

tường, hăn mới giật mình, sau đó sắc mặt trở nên vui vẻ, quay đầu ra màn mưa mờ lung gọi lớn: “Trần Phủ Sử! Tìm thấy Lâm tiểu thư rồi!”

-----oOo-----

Chương 9: VÌ SAO LÚC TRƯỚC LẠI TỪ HÔN?

Edit: Khả Khả

Khi Lâm Ngọc nghe tiếng “Trấn Phủ Sử” kia, trong mắt toàn vẻ khiếp sợ.

Tiếng bước chân vững vàng bước trong màn mưa dày đặc dừng trước cửa. Lâm Ngọc dựa vào vách tường rách nát ngược nhìn, chạm phải đôi mắt đen láy thâm sâu đang bị nước mưa gột rửa.

Lý Hạc Minh mang Tú Xuân đao trên tay, mưa thu xối cả người hắt ướt đầm bộ quan phục phi ngư. Hắn không chột vật giống những người khác sau khi bị mưa xối qua, vai lưng hắn vẫn thẳng tắp, thần sắc lãnh đạm, giống như một thanh huyết đao đứng ở cửa.

Bên trong phòng đá, hai tên Cẩm Y Vệ trói tên phản tặc giải ra, tên nam nhân kia bị hai tên Cẩm Y Vệ giữ vai một cách thô bạo, không thể thẳng lưng, chỉ có thể lảo đảo đi ra khỏi phòng.

Hình như hắn nhận ra được gương mặt Diêm La này của Lý Hạc Minh, hai chân run lên, mặt tái mét ngẩng đầu nhìn y.

Lý Hạc Minh bình tĩnh đưa mắt nhìn quần áo hơi lộn xộn của Lâm Ngọc, sau đó sắc bén đảo qua nam nhân đã cởi bỏ đai lưng. Mặt hắn tối sầm lại, nâng đao đặt lên cổ nam nhân kia.

Lưỡi đao sắc bén cứa vào da thịt tạo ra đường máu tanh. Cơ đau truyền từ cổ đến khiến thân thể nam nhân cứng đờ. Trên đầu vang lên giọng nói lạnh thấu xương: “Người đã chạm vào nàng?”

Mặt Lâm Ngọc trắng bệch, Hà Tam và một số Cẩm Y Vệ khác ở ngoài cửa nghe thấy lời này cũng giật mình một cái. Cái này sao có thể hỏi như vậy, nếu truyền ra ngoài thì làm sao Lâm cô nương có thể đứng vững ở Đô Thành được.

Đao gác lên cổ, máu nóng tanh nồng chảy theo lưỡi đao lạnh lẽo nhỏ giọt trên mặt đất, nam nhân kia không dám cử động dù chỉ động tác nhỏ. Lời kia rít qua kẽ răng, sát khí đậm đặc bao phủ, hẳn ta biết nếu bản thân mình nói sai từ nào, e là chưa kịp ra khỏi cửa thì đầu đã rơi xuống đất.

Lâm Ngọc nói không sai, hẳn ta là loại người tham sống sợ chết, khi đối mặt với cái chết, ngoại trừ bản năng sinh tồn, hẳn không nghĩ ra được gì khác.

Trong đầu nam nhân kia đột nhiên nhớ đến lời Lâm Ngọc nói, môi hẳn giật giật, nửa ngày mới run rẩy nói ra được một câu: "Không... không có, ta không có động vào nàng, người hỏi nàng xem..."

Chút chần chừ này qua tai Lý Hạc Minh không khác gì đang thú tội. Về mặt hẳn vô cảm đảo qua mồ hôi lạnh trên mặt nam nhân, đột nhiên, hẳn cúi người thì thầm bên tai nam nhân kia: "Không muốn động, hay là chưa kịp động?"

Nam nhân kia ngẩn ra, chưa kịp phản ứng lại, thì thấy Lý Hạc Minh ngồi dậy, cổ tay chuyển động, sau đó tiếng cắt da thịt sắc bén vang lên, giây tiếp theo, hai viên thịt rơi xuống đất.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang khắp núi rừng, nam nhân kia đau đớn đến mức không đứng được, uốn gối quỳ xuống, máu tươi bắn ra từ thân dưới hẳn, Lý Hạc Minh nhàn nhạt nói: "Canh cho kỹ, bịt miệng lại, đừng để Diêm Vương nhận!"

Dứt lời, hấn lại đảo mắt qua vài tên Cẩm Y Vệ ở đây: “Sự việc hôm nay nếu truyền ra ngoài là tổn hại đến thanh danh của Lâm gia, món nợ này ta sẽ tính lên đầu các người!”

Mấy tên Cẩm Y Vệ kia vội gật đầu: “Vâng!” Sau đó kéo hai tay nam nhân kia ra ngoài.

Lâm Ngọc chưa bao giờ nhìn thấy người ta động đao kiếm, mặt nàng tái nhợt. Đợi đến khi nam nhân kia đi rồi, nàng theo bản năng nhìn về đồng máu thịt trên mặt đất, song, nàng chưa kịp thấy rõ, Lý Hạc Minh đã đá mũi chân lên cỏ tranh che kín “tang vật”.

Lâm Ngọc nhìn ủng đen của hấn, sau đó tầm mắt lại dời đến đao trên tay hấn.

Lý Hạc Minh liếc thấy thần sắc sợ hãi của nàng, liền xoay người ra cửa, đưa đao ra ngoài mưa. Mưa lạnh tưới lên thân đao, gột rửa hết thảy những vết máu, không còn lưu lại chút gì.

Hấn giữ sạch nước, sau đó cất đao vào vỏ, lúc này mới bước đến chỗ Lâm Ngọc. Dáng người hấn cao lớn, khi đứng trước mặt Lâm Ngọc, nàng phải ngửa đầu mới có thể thấy mặt hấn.

Trông nàng vô cùng chật vật, xiêm y vừa ướt vừa xộc xệch, tóc rối buông xuống sườn mặt, môi tái nhợt, mắt ươn ướt tựa như chực khóc, một bộ dạng yếu đuối đáng thương không nơi nương tựa. Nhưng nàng không khóc, bàn tay run rẩy cũng giấu trong tay áo.

Thậm chí nàng còn nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Sao Lý đại nhân lại biết ta ở đây?”

Lý Hạc Minh không đáp lời nàng, đưa tay rút cọng rơm khô dính trên tóc nàng, nói: “Nữ nhi Lâm gia các người đều kiên cường vậy sao? Gặp loại chuyện mà không hề khóc tiếng nào!”

Lâm Ngọc ngẩn người, nàng không biết phải trả lời hẵn như thế nào. Lý Hạc Minh cũng không hỏi thêm, hẵn cúi đầu nhìn chân trái không được tự nhiên của nàng, đột nhiên vén áo ngồi xổm xuống trước gối.

Lý Hạc Minh đưa tay nhẹ nắm gối trái của nàng, ngón tay thon dài bóp bóp trên đó.

Lâm Ngọc đau đớn, cổ họng phát ra tiếng rên nhỏ như mèo kêu, rất mềm, rất nhẹ, có chút khàn khiến tim người khác rung lên.

Vốn dĩ Lý Hạc Minh không dùng lực, thấy vậy hẵn rút tay về, ngửa đầu nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng, hẵn chậm rãi nói: “Không tổn thương đến gân cốt, nghỉ ngơi vài tháng là sẽ khỏi!”

Lâm Ngọc đưa tay gạt nước mắt vì đau, rồi nói: “Đạ tạ Lý đại nhân!”

Lý Hạc Minh đứng lên, quải đao bên hông, đưa hai ngón tay vào miệng thổi vọng ra trạm canh gác. Một con ngựa đen từ xa chạy lại dừng trước cửa, lắc bờm giữ nước mưa.

Lâm Ngọc bị thương như vậy, đương nhiên không thể đi bộ được, Lý Hạc Minh đuổi ta ra định ôm nàng, nhưng Lâm Ngọc nhẹ gạt tay hẵn ra: “Ta có thể đi được!” Nói xong nàng chống tường, nhảy lò cò ra ngoài.

Lý Hạc Minh cứu nàng, nàng biết ơn hẵn, nhưng chuyện xảy ra lúc trước, Lâm Ngọc nên giữ khoảng cách, không nên đi quá giới hạn.

Lý Hạc Minh cau mày nhìn theo bóng dáng nàng, đột nhiên hẵn tiến lên hai bước, không nói không rằng bế cả người nàng lên.

Lâm Ngọc giật mình hô lên, ôm cổ hăn theo quán tính, nàng muốn bảo hăn thả nàng xuống, nhưng nhìn thấy mặt hăn đặng đặng sát khí, lời vừa đến miệng vội nuốt trở lại.

Lý Hạc Minh bước nhanh ra cửa, đặt nàng lên lưng ngựa, Hà Tam đứng bên ngoài nhìn chuyện ly kỳ. Một tay Lý Hạc Minh đỡ eo Lâm Ngọc, một tay đưa ra sau, nói: “Dù!”

Hà Tam thấy vậy, vội đưa dù giấy đưa cho hăn. Trước giờ, Cẩm Y Vệ làm việc làm gì mang theo những đồ vật này, dầm mưa dãi nắng là chuyện thường ngày. Dù này là do Lý Hạc Minh thuận tay lấy ở chùa, không ngờ có mưa thật.

Lý Hạc Minh bung dù ra đưa đến tay Lâm Ngọc, ép buộc nàng: “Cầm!”

Lâm Ngọc chưa từng cưỡi ngựa, nàng nắm cán dù, bất động ngồi trên lưng ngựa. Nàng ở trên cao, Lý Hạc Minh đứng dưới ngựa, thời khắc này đổi lại là Lý Hạc Minh ngửa đầu nhìn nàng.

Tiếng mưa rơi lộp độp trên mặt dù, những giọt nước trong veo từ trên mái dù rớt xuống cánh tay hăn.

Hăn đứng dưới cơn mưa lạnh lẽo, nâng đôi mắt đen láy nhìn vào đôi mắt sụp xuống không dám nhìn vào hăn của nàng.

Hăn nhìn nàng thật lâu, ánh mắt giống hệt như ngày đó ở Ngộ môn, tựa như muốn nhìn thấu nàng. Cho đến khi Lâm Ngọc không được tự nhiên, hăn cất giọng trầm khàn hỏi nàng: “Vì sao lúc trước lại từ hôn?”

-----oOo-----

Chương 10: CÓ HỐI HẬN HAY KHÔNG?

Edit: Khả Khả

Thần sắc Lý Hạc Minh bình tĩnh, tựa như chỉ là thuận miệng hỏi đến, muốn biết lý do từ trong miệng Lâm Ngọc, nhưng, Bắc Trấn Phủ Sử mở miệng ra để thẩm vấn khâm phạm, có câu nào là không mục đích đâu.

Lâm Ngọc không dám trả lời, cũng không thể hiểu được vì sao hắn lại hỏi như vậy. Như thế việc từ hôn này là cho một mình nàng làm bậy, hắn không hề có lỗi.

Lúc trước, Lâm Ngọc tham gia bữa tiệc của Dương gia, có gặp đại tẩu Từ Thanh Dẫn của hắn. Mỗi câu mỗi chữ Từ Thanh Dẫn “nhắc nhở” khi đó, đến nay nàng đều nhớ rõ.

Nàng không hề muốn nhớ lại những lời ẩn ý châm biếm kia, nhưng mỗi một câu chữ đều đánh vào thân thể ốm yếu khó bề mang thai của nàng, gần như muốn công khai nhục nhã nàng, còn nói Lý gia hiện giờ chỉ còn một mình Nhị Lang, bảo nàng phải điều dưỡng thân thể cho tốt, nếu không sinh được con, sau này Nhị Lang không còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông.

Ngoài ra, còn có một chuyện khiến Lâm Ngọc để tâm.

Ngày đó, Từ Thanh Dẫn có nói với nàng: “Lời này vốn dĩ ta không nên nói, nói ra thì bảo ta nhiều chuyện, nhưng Lâm tiểu thư xuất thân cao quý, đương nhiên sẽ không phải cúi đầu để làm hài lòng ai cả, ta mà không nói chuyện này thì trong lòng ta lại bất an!”

Nàng ta ấp úng nói đông nói tây nửa ngày, cuối cùng làm bộ như bất đắc dĩ, đẽ thấp giọng nói với Lâm Ngọc: “Trên đầu quả tim của Nhị Lang có một cô nương khác. Trong lúc vô tình, ta thấy được một thứ đồ treo trên cổ hắn, hình như là đồ của cô nương nào đó...”

Đến giờ này, mỗi khi nhớ đến Lâm Ngọc đều cảm thấy buồn bực, Từ Thanh Dẫn là đại tẩu quả phụ, nói khó nghe hơn chút là từ khi huynh trưởng Lý Hạc Minh chết, nàng ta sống hoàn toàn dựa vào bổng lộc của Lý Hạc Minh.

Nếu không phải do Lý Hạc Minh bày mưu tính kế, thì Từ Thanh Dẫn nào dám nói những lời này trước mặt nàng.

Cho dù, đây không phải là ý của Lý Hạc Minh, nhưng hắn lại cung phụng một quả tẩu thích xen vào chuyện của người khác như vậy thì nếu Lâm Ngọc thật sự gả vào, sợ không có ngày nào được sống yên thân.

Lâm Ngọc siết chặt dù trong tay, nhìn Lý Hạc Minh qua hàng mi thăm nước, nàng có chút buồn bực: “Lý đại nhân hỏi như vậy, làm như không biết nguyên do, khiến người khác nghe xong còn tưởng là Lâm gia ta là người có lỗi!”

Lý Hạc Minh nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, thấy nàng tức giận, cau mày, nhưng hắn vẫn không biết xấu hổ, đáp lại: “Ta không biết!”

Ánh mắt hắn thâm sâu, nhìn trực diện làm người khác sợ hãi. Lâm Ngọc né tránh ánh mắt bị nước mưa gột rửa của hắn, nàng bực bội nói: “Không biết thì cứ để không biết đi, dù sao chuyện này đã qua rồi, không cần nhắc lại!”

“Qua rồi? Thế nào là qua rồi?” Giọng Lý Hạc Minh trầm xuống:
“Chẳng lẽ Lâm tiểu thư đã tìm được nhà khác? Ai? Dương Kim Minh của Dương gia?”

Lâm Ngọc cảm thấy kinh ngạc trước sự vô lễ của hắn, nàng tức đến hai mắt đỏ lên: “Liên quan gì đến Dương gia? Hôn sự của ta và ngài là do lệnh đường định ra, hiện giờ lệnh đường đã về cõi tiên, nhân duyên đã đứt, Lý đại nhân hà tất, hà tất...”

Miệng mồm nhanh nhẩu của nàng khi đối mặt với kẻ bắt cóc giờ này dường như bị rỉ sét, sau một lúc nghẹn lại, nàng cũng nói ra: “Hà tất phải tính toán chi li vậy!”

Lý Hạc Minh nhìn nàng chăm chăm: “Ai nói hôn sự này là mẫu thân ta định?”

Lâm Ngọc nhú mào: “Nếu không phải mẫu thân ngài, chẳng lẽ là do ngài làm chủ sao?”

Lý Hạc Minh nói: “Là do ta làm chủ!”

Trái tim Lâm Ngọc run lên, sau đó lại nghe hắn gằn từng chữ một: “Ta chọn người, ta chọn thế, là ta muốn cưới nàng!”

Hà Tam đứng sau lưng Lý Hạc Minh nghe được những lời này, hai mắt tròn tròn. Không chỉ vì lời Lý Hạc Minh nói, mà còn vì ngữ khí lãnh khốc như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô nương nhà người ta.

Hà Tam chửi thầm: Ai đã dạy Trấn Phủ Sứ biểu đạt tâm ý với một cô nương như vậy, Lâm tiểu thư đồng ý mới là lạ.

Hà Tam đoán không sai, Lâm Ngọc nghe xong những lời này, phản ứng đầu tiên của nàng không phải là vui mừng mà là sợ, điều này có thể hiểu là người Lâm gia làm phật ý không phải là mẫu thân hắn mà là Bắc Trấn Phủ Sứ hắn.

Lúc trước định ra hôn sự, khi ấy hẳn chỉ là một hộ vệ của thiên gia, Lâm gia nàng không có gì phải sợ, nhưng hiện tại, hẳn đang là thân tín của Hoàng Thượng, chỉ bằng một câu thuận miệng của hẳn có thể khiến quan viên lạc vào trong ngục.

Nay đã khác xưa, hẳn như thế này chẳng lẽ là muốn tính sổ với Lâm gia sao?

Lâm Ngọc cắn môi dưới, nói: “Chuyện đã thành ra thế này rồi, Lý đại nhân có nói gì cũng vô dụng. Cứ coi như ngài thật sự không hiểu được lý do vì sao Lâm gia ta từ hôn đi, nhưng Lâm gia ta không hề sai, nếu ngài muốn biết, chi bằng về hỏi đại tẩu của ngài đã nói gì với ta!”

Lý Hạc Minh nhíu mày: “Từ Thanh Dẫn?”

Lâm Ngọc trước giờ không có thói quen nói xấu sau lưng người khác, nên lúc này không đáp lại. Nàng quay đầu nhìn thân đến nhánh của con ngựa, một lúc sau, nói: “Hôm nay đa tạ Lý đại nhân đã cứu giúp, đợi khi trở về Lâm phủ, ta nhất định sẽ sai người đến cửa tạ lễ!”

Nàng đã nói như vậy, hiển nhiên là không muốn nợ ân tình của người khác, muốn tính toán rạch ròi giữa hai người.

Nói xong, Lâm Ngọc không biết nói gì nữa, vì vậy không khí giữa hai người chìm vào im lặng. Mưa núi dần xoa dịu phiền muộn trong lòng nàng, nhưng sắc mặt Lý Hạc Minh càng ngày càng lạnh đi.

Bỗng, tiếng bước chân lộn xộn phá vỡ sự yên tĩnh. Một Cẩm Y Vệ cầm đao chạy từ ngôi nhà hoang dưới chân núi đây sương mù lên, nhanh chóng tiến đến chỗ Lý Hạc Minh thì thầm gì đó, sau đó biết điều lui ra.

Lý Hạc Minh không phải là người vì chuyện tư tình nhi nữ mà làm trễ đại sự, hắn thu hồi tầm mắt trên người nàng, lùi lại vài bước. Trước khi quay người rời đi, hắn hỏi Lâm Ngọc một câu: “Nàng có hối hận không?”

Hắn cầm đao, đứng góc nghiêng với nàng, ánh mắt đen láy nhìn thẳng phía trước, khoé mắt cũng không hề nhìn về phía nàng.

Câu này hỏi không rõ ràng, nhưng Lâm Ngọc biết hắn hỏi là: Nàng có hối hận khi thoát hôn hay không?

Lâm Ngọc nhìn sườn mặt hắn, không hiểu vì sao ánh mắt nàng lại liếc qua cổ hắn. Nàng vội dời mắt đi, giọng nhẹ nhàng: “Không hối hận!”

Dứt lời, Lý Hạc Minh lập tức xoay người đi về ngôi nhà hoang dưới chân núi, ném lại cho Hà Tam một câu lạnh băng: “Trông chừng người cho kỹ, thiếu một sợi tóc nào, ngươi tự mang đầu đến Lâm phủ tạ tội!”

Hà Tam không dám bất cẩn, vội dựng thẳng lưng, nhìn theo bóng dáng Lý Hạc Minh, cung kính mười phần: “Rõ!”

-----oOo-----

Chương 11: NGỒI CHUNG NGỰA!

Edit: Khả Khả

Phản tặc ẩn nấp trong sơn trại trong núi Vân Linh, địa điểm hẻo lánh, đường xá khó khăn. Đặc biệt, sau hai ngày mưa lớn, trên núi phủ đầy bùn đất, vô cùng lầy lội, chỉ cần vô ý thì bùn bám đầy người, tay chân không nhanh nhẹn thì có khả năng sẽ lăn xuống núi.

Hơn ba mươi tên phản tặc đồng loạt bị bắt trói, trói xâu thành một dây như xâu bắp ngô bị Cẩm Y Vệ áp xuống núi, tên tăng nhân giả Lâm Ngọc gặp trong chùa cũng nằm trong số đó.

Lâm Ngọc lúng túng ngồi trên con ngựa của Lý Hạc Minh, một tay cầm dù, một tay cẩn thận nắm dây cương. Nàng thấy từng người từng người một đi dọc theo sườn núi, bất giác nàng nhận ra một chuyện, lát nữa nàng phải xuống núi bằng cách nào đây?

Hà Tam thừa lệnh Lý Hạc Minh trông coi Lâm Ngọc, hẳn thấy nàng căng thẳng túm dây cương, thầm nghĩ có lẽ nàng sợ hãi, nên quan tâm nói: “Có phải Lâm tiểu thư chưa từng cưỡi ngựa đúng không?”

Ngựa này của Lý Hạc Minh là chiến mã do Hoàng Thượng ban thưởng, nó cao gầy hơn những con ngựa bình thường, tính tình còn quái đản, Lý Hạc Minh mất hơn nửa tháng mới thu phục được nó, không ngờ lúc này nó lại ngoan ngoãn để Lâm Ngọc ngồi lên.

Lâm Ngọc khẽ gật đầu: “Chỉ cưỡi qua được vài lần, khi còn nhỏ ca ca có dạy ta cưỡi ngựa con, nhưng khi ấy ta không đủ sức nắm dây cương, suýt nữa té ngựa, từ đó về sau, người nhà không cho ta

động đến nữa!”

Năm nay Hà Tam 32 tuổi, cha mẹ mất sớm, ngay từ khi còn nhỏ hẳn đã được quân lương của quân đội nuôi sống, lớn lên trên lưng ngựa. Nghe Lâm Ngọc nói vậy, hẳn thuận đà nhìn lướt qua cổ tay mảnh khảnh của nàng.

Da trắng như tuyết, xương cổ tay gầy nhô lên, đúng thật là không phải đôi tay có thể thuần phục được ngựa.

Hắn nghe trong giọng nàng có chút tiếc nuối, liền an ủi: “Không biết cười cũng không sao, trong thành có mấy cô nương cười ngựa thành thạo đâu, sau này ra ngoài cứ ngồi xe ngựa là được!”

Lý Hạc Minh đứng cách đó không xa, đang phân phó công việc xuống núi cho thuộc hạ, nghe thấy Hà Tam nói chuyện vui vẻ với Lâm Ngọc, hẳn liếc mắt nhìn qua, sau đó phân phó thêm vài câu nữa rồi đi đến.

Ban đầu Hà Tam không nhìn thấy người, hẳn híp mắt nhìn đội ngũ đang xuống núi, miệng lẩm bẩm nói: “Mưa lớn như vậy, mong là đừng xói lở đường!”

Lâm Ngọc nói: “Có rất nhiều người lên chùa Linh Vân khẩn phật, mỗi năm đều tu sửa đường núi, chắc sẽ không sao đâu!”

Hà Tam thuận miệng hỏi: “Lâm tiểu thư có tin Phật không?”

Lâm Ngọc mỉm cười, lắc đầu: “Không tin!”

“Thật tiếc,” Hà Tam nói: “Ta nghe người ta nói, cây ngô đồng trăm năm trong chùa Linh Vân rất linh thiêng, có thể cầu nhân duyên ở đó!”

Chân Lý Hạc Minh dài, chỉ vài ba bước là đã đến trước mặt hai người, hắn vừa nghe những lời này, mặt không có biểu tình gì liếc Hà Tam một cái.

Hà Tam vội sửa lại nét mặt: “Trấn Phủ Sử!”

Lý Hạc Minh nói: “Đi theo đoàn, trong núi có sương mù, cẩn thận chút!”

Hà Tam gật đầu, sau đó chạy đến cưỡi dây ngựa đang trôi trên cây, nhưng khi hắn lên ngựa đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Chùa Linh Vân ở sườn núi, sơn trại này cao hơn chùa Linh Vân một đoạn. Vì để tránh rút dây động rừng cho nên khi điều tra, bọn họ không cưỡi ngựa theo. Nhưng khi nghe nói Lâm Ngọc mất tích, Trấn Phủ Sử bất chấp tất cả, cưỡi ngựa cùng với Hà Tam lên trước, sau khi đột nhập hang ổ của phản tặc, hắn quay lại đưa người về.

Nói cách khác, nơi này cách chùa Linh Vân một đoạn đường núi, chỉ có hắn và Trấn Phủ Sử có hai con ngựa. Hắn cưỡi một con, còn một con kia hai người cưỡi thế nào?

Hà Tam nghĩ đến đây liền quay lại nhìn. Giữa màn mưa mờ lung, Lâm Ngọc giơ dù lên cao nhìn Bắc Trấn Phủ Sử ai ai cũng sợ hãi mỗi khi nhìn thấy, nàng lúng túng không biết phải làm sao, quả nhiên nàng cũng đang lo lắng vấn đề này.

Hà Tam nhìn Lâm Ngọc rồi lại nhìn ánh mắt sắc bén như mọi ngày của Lý Hạc Minh, tiếng chuông trong đầu vang lên, hắn lập tức hiểu được “mưu đồ” của Lý Hạc Minh. Hắn không dám ở lại lâu quấy nhiễu chuyện tốt của lão đại, vội nhảy lên ngựa đi trước.

Mưa trên núi tuy nhỏ nhưng dày đặc, nước mưa đập vào dù nhảy tung toé. Lâm Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng không thể nhịn

được, nói: “Lý đại nhân, chúng ta.. ta và ngài về thế nào đây?”

Lý Hạc Minh nghe nàng nói được một nửa rồi vội vàng sửa lại, liền liếc nàng một cái, nói: “Về chùa trước, để cho nàng gặp mẫu thân mình!”

Nước mưa bắn lên mặt hắt rồi trượt xuống dưới, Lâm Ngọc trơ mắt nhìn giọt nước mưa chảy vào mắt hắt, nhưng hắt lại không hề chớp mắt. Tựa như đã quen với những cơn mưa thế này, chỉ đưa tay quệt ngang, thoạt nhìn còn tiêu sái hơn Lâm Ngọc nàng chỉ ướt một nửa.

Dung mạo của Lý Hạc Minh quả không tầm thường, mày kiếm mắt sáng, khí chất hiên ngang. Song, Lâm Ngọc không có tâm trạng thưởng thức, nàng dời mắt đi, ngón tay siết chặt dây cương, nhíu mày nói: “Ta không phải hỏi cái này, hiện tại chỉ có một con ngựa, ta với ngài không thể...không thể cưỡi chung ngựa được!”

Ngữ khí của Lý Hạc Minh lãnh đạm: “Ý Lâm tiểu thư muốn Lý mỗ đây làm mã phu cho nàng?”

Lâm Ngọc trầm nghĩ: Vì biết người không thể hạ mình làm mã phu cho nên ta mới hỏi.

Nếu không phải nàng bị thương ở chân, tội gì nàng phải hỏi hắt như vậy, cứ đi theo đoàn người đó là được rồi, nhưng lúc này, ngay cả xuống ngựa cũng cần hắt giúp.

Nàng suy tính một hồi, đột nhiên con ngựa đen bên dưới giật giật, nàng vội kéo dây cương, suýt rơi cả dù.

Lý Hạc Minh đưa tay đỡ eo nàng, đợi cho nàng ngồi ổn định mới kéo dây cương từ trong tay nàng ra, rồi nhấc chân giẫm lên bàn đạp, xoay người lên ngựa.

Động tác hăn dứt khoát, Lâm Ngọc không kịp phản ứng, chiếc dù chúi về phía trước, sau đó một cánh tay từ sau nàng đưa lên vịn lại. Thân thể lạnh ngắt dán lên lưng nàng, không dán chặt nhưng cũng đủ khiến nàng gồng cứng người không dám nhúc nhích.

Lý Hạc Minh không hề đưa ra phương án giải quyết, hăn rũ mắt liếc nàng, nhàn nhạt nói: “Đây là ngựa của Lý mỗ, nếu Lâm tiểu thư không muốn ngồi chung, vậy thì xuống ngựa tự về đi!”

Nói xong, hăn túm dây cương, quát: “Gia!”

Ngựa động dậy, Lâm Ngọc sợ té ngã vội ôm cánh tay phía trước theo quán tính mới có thể ngồi vững, sau, cánh tay kia thả lỏng, Lý Hạc Minh nhận dù trong tay nàng che trên đỉnh đầu.

Mặt nàng đỏ bừng, nhưng lại không thể nói lời cự tuyệt. Bởi vì Lý Hạc Minh nói không sai, đây là ngựa của hăn, không có chuyện hăn nhường cho nàng, mà nói trắng ra thì hiện tại hăn chịu cho nàng quá giang đoạn đường, nàng nên cảm tạ hăn mới đúng.

Khả: cái mỏ hỗn như vậy mà mấy bà đòi H ở đâu ra. Cái gì thì cũng từ từ, gọt xong cái mỏ đã nha.

-----oOo-----

Chương 12: DỰA VÀO CÁI GÌ?

Edit: Khả Khả

Suốt cả đường đi, Lý Hạc Minh cầm dù che, mưa xối lên người hắt cả đoạn đường, tấm lưng rộng lớn đều trầm ngoài mưa. Ngược lại, trên đầu Lâm Ngọc được che chắn kín mít, người nàng không dính thêm hạt mưa nào.

Chỉ là trời rét, xiêm y nàng lại bị ướt, bộ dạng ốm yếu, có rất nhiều lần nàng suýt dựa vào người hắt thiếp đi.

Nàng ngồi trên lưng ngựa, dựa vào tay hắt, bàn tay mảnh khảnh rũ xuống. Lý Hạc Minh cúi mắt nhìn nàng, đưa tay lên trán kiểm tra nhiệt độ, nhiệt độ nóng ấm truyền đến lòng bàn tay, hắt nhíu mày lại, nàng có hơi sốt.

Lâm Ngọc bị cái đụng chạm của hắt đánh thức, nàng từ từ ngồi thẳng dậy, chậm chạp chớp chớp mắt ngẩng đầu nhìn hắt, thấy hắt nhíu mày nhìn nàng, nàng cho rằng khi mình ngủ gục đã mạo phạm hắt, cho nên đầu óc tỉnh táo hơn đôi chút.

Đường đi xóc nảy, khi nàng tỉnh dậy vội ôm lấy tay Lý Hạc Minh theo bản năng, nhưng thấy cánh tay hắt đã rũ xuống bên cạnh, nàng đành thu tay về.

Lý Hạc Minh liếc thấy, đưa tay lên túm chặt dây cương, cánh tay rắn chắc như lan can vững vàng ở trước mặt nàng.

Lâm Ngọc sửng sốt, đưa tay lên nắm, nhẹ giọng nói: “Đa tạ!”

Lý Hạc Minh không trả lời, chỉ đá nhẹ xuống bụng ngựa, bảo nó bước nhanh hơn, hy vọng sớm về đến chùa.

Đầu óc Lâm Ngọc quay cuồng, hôm qua quần áo nàng ước nhem lại ngủ trong động đá một đêm, giờ này mới phát bệnh đã là may mắn lắm rồi. Nàng sợ mình sẽ rơi vào hôn mê, nên đành tìm gì đó nói để phân tán sự chú ý.

Nàng cúi đầu, nhìn cỏ dại bên đường bị mưa xối đến đáng thương, nàng nhớ đến một vài vấn đề mình đã hỏi Lý Hạc Minh khi còn ở trong hang động, bèn hỏi lại: “Lý đại nhân còn chưa nói với ta, sao lại biết ta ở đây, vô tình tập kích được bọn phản tặc?”

“Không phải vô tình!” Lý Hạc Minh trả lời.

Hắn không gạt nàng, giải thích: “Sáng nay Vương Thường Trung chịu không nổi cực hình đã khai chỗ ẩn náu của bọn phản tặc, ta vào cung báo cáo công tác, gặp Lâm thị lang ở đó!”

Lâm Ngọc nghe những lời này, có chút sợ hãi với câu “chịu không nổi cực hình” bằng giọng điệu nhẹ như không của hắn. Chỉ mấy chữ ngắn ngủn này không biết đã đổ bao nhiêu máu, la hét bao nhiêu lần mới có thể viết ra được.

Nhưng Bắc Trấn Phủ Ti thừa lệnh Hoàng Đế làm việc, nàng không có tư cách can thiệp.

Lâm Ngọc hỏi: “Ca ca ta vào cung làm gì?”

“Không biết, lúc ta đi hắn còn ở lại trong cung!” Lý Hạc Minh nhớ tới dáng vẻ Lâm Tĩnh quỳ gối trước Sùng An Đế cầu xin Hoàng Thượng cho phép hắn lên núi, lượt bỏ đi khung cảnh mình nguyện thỉnh chỉ,

từ tốn nói: “Khi hần nghe nói phản tặc trốn trong núi Linh Vân, hần lo lắng cho nàng và lệnh từ, Hoàng Thượng liền phái ta lập tức lên núi truy quét phản tặc, Cẩm Y vệ vừa lên đến chùa Linh Vân thì nghe tin nàng mất tích!”

Ở nhà, Lâm Ngọc cũng thường nghe Lâm Trinh Thanh và Lâm Tĩnh nói về chuyện trên triều, so với người bình thường nàng nhạy bén hơn chút, nàng nhíu mày hỏi: “Khi Lý đại nhân bẩm báo án của Vương Thường Trung, Hoàng Thượng vẫn để ca ca lại nghe sao? Huynh ấy thân là Hộ Bộ thị lang, lúc này Hoàng Thượng nên nghi kỵ mới đúng!”

Những quan lại tầm thường sợ là không hiểu được thâm ý này của Hoàng Thượng, vậy mà Lâm Ngọc chớp mắt đã phát hiện điểm bất thường này, thật sự rất nhạy bén. Nhưng có vẻ Lý Hạc Minh biết nàng vốn thông minh nên không ngạc nhiên lắm.

Hần nhắc nhở: “Hoàng Thượng không kiêng dè Lâm thị lang không phải là chuyện tốt!”

Lâm Ngọc hiểu, trong này sợ là có bẫy, mà đã có bẫy thì Hoàng Thượng đã sinh nghi, chỉ là không biết nghi ngờ ở mức nào.

Lâm Ngọc nhìn về phía Lý Hạc Minh, lo lắng nói: “Lý đại nhân phụ trách điều tra án này, nếu xảy ra chuyện hiểu lầm gì liên quan đến ca ca, có thể lên thông báo giúp ta một tiếng được không?”

Danh môn sĩ tộc nuôi dưỡng nữ nhi đều đứng về phía gia tộc, giọng nàng thành khẩn hiếm thấy, mang theo ý cầu xin, nhưng Lý Hạc Minh nghe xong lại không hề dao động, ngược lại hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Lâm Ngọc không ngờ sẽ đổi lại một câu lạnh băng này của hần, nàng sững sờ chớp mắt, sau đó lại nghe thấy giọng nói vô cảm của hần: “Ta và Lâm đại nhân không thân cũng chẳng quen, sao phải mạo hiểm để giúp hần?”

Lời này của hắn có ẩn ý, đặc biệt là mấy chữ “không thân cũng chẳng quen” kia lọt vào tai Lâm Ngọc có cảm giác rất lạnh lẽo, nhất thời, nàng không biết phải trả lời thế nào.

Đầu óc nàng giống như bị trời mưa dày đặc này dội cho choáng váng, một lát sau, nàng bật ra một câu: “Nếu là quan hệ họ hàng, chẳng lẽ lý đại nhân đồng ý mạo hiểm để thiên vị sao?”

Lý Hạc Minh nhìn nàng chăm chăm, sau đó, dời mắt đi, nhàn nhạt nói: “Còn phải xem là thân quen đến đâu, có gì để ràng buộc!”

Lâm Ngọc nhớ đến chuyện mình đã thoái hôn với hắn, liền mím môi không nói nữa.

Trên đường, hắn biến thành ác nhân trước mặt Lâm Ngọc. Đến trước chùa Linh Vân, Lý Hạc Minh đột nhiên phát tâm thiện lành xuống ngựa, tránh làm tổn hại đến thanh danh của nàng.

Hắn còn đưa dù cho Lâm Ngọc, còn mình nắm dây cương đi trước giống như một mã phu.

Hắn dẫn lên bùn đi vào trong chùa, vừa mới mở cửa, liền thấy Lâm phu nhân hai mắt nhắm lệ đứng chờ trong viện, dáng vẻ như ngồi trên đồng lửa.

Khi xuống núi, Lý Hạc Minh đã cho người báo cho mẫu thân Lâm Ngọc để bà yên tâm, tuy hiện tại Lâm phu nhân có hơi lo lắng, nhưng vẫn còn bình tĩnh không để thất thố.

Lâm Ngọc cũng đỏ mắt, Lý Hạc Minh đưa tay về phía nàng, hiếm khi Lâm Ngọc không khước từ, bám chắc vào vai hắn để hắn ôm mình xuống.

Trạch Lan còn nhỏ tuổi, nhẹn không được ghen ngào chạy lên đỡ nàng: “Tiểu thư...”

Trên mặt Lâm phu nhân cũng không giấu được vẻ bi thương, bà lo lắng kiểm tra Lâm Ngọc từ trên xuống dưới, dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ nắm tay Lâm Ngọc nói một câu: “Không có gì thì tốt rồi, không có gì thì tốt...”

Lâm Ngọc hiểu được vẻ bi thương trên mặt bà là vì đâu, nàng là một tiểu cô nương bị phản tặc bắt cóc cả đêm, việc này chỉ cần truyền ra ngoài một câu thôi thì thanh danh của nàng sau này không thể trong sạch được.

Nhưng chuyện đã thành ra thế này, có nghĩ nhiều cũng vô ích. Cũng may Cẩm Y Vệ tới kịp thời, nàng chưa bị làm nhục.

Lâm Ngọc nghĩ đến đây, nàng đột nhiên nhớ đến Lý Hạc Minh bị ngó lơ. Nàng quay đầu nhìn lại, thì thấy Lý Hạc Minh đưa lưng về phía nàng đi giữa trời mưa dày đặc như khi hãn đến.

-----oOo-----

Chương 13: THẺ NHÂN DUYÊN!

Edit: Khả Khả

Trong chùa Linh Vân có cây cổ thụ nhân duyên là cây ngô đồng trăm năm, thực tế nó không dừng lại ở trăm năm, thân cây to lớn, rộng bằng một sải tay của nam nhân trưởng thành, cao không thấy đỉnh, giống như trụ chống trời thuở khai thiên lập địa.

Cành lá xum xuê như một chiếc dù lớn, bên trên che kín tấm gỗ nhỏ ghi tên họ, liếc mắt một cái đã thấy vô vàng tương tự.

Cây ngô đồng được trồng trong một khoảng sân lớn ở chùa, trong viện có một căn phòng, một tiểu hoà thượng được phái đến để chăm sóc cây nhân duyên. Dưới mái hiên bên căn phòng có một chiếc bàn gỗ, trên bàn có bày bút mực và thẻ gỗ, có vẻ là chuẩn bị cho khách hành hương.

Khi Lý Hạc Minh đội mưa đi vào trong viện, Hà Tam đưa lưng về phía hắn, lấy một thẻ gỗ trong hộp ra, khom lưng ghé vào bàn, cầm bút lén lút viết, không biết là viết tên cô nương nhà ai.

Người hắn to lớn thô kệch, không biết nhiều mặt chữ lắm, viết cái tên thôi cũng đã làm khó hắn rồi. Tiểu hoà thượng gặp qua rất nhiều khách hành hương, ngại ngùng thẹn thùng có, rồi rầm mớ hồ cũng có, y thấy Hà Tam chần chừ chưa hạ bút chỉ mỉm cười nhìn hắn, không lên tiếng quấy rầy.

Lấn quẩn, dày vò đều là một phần của nhân duyên.

Việc nam nhân đến đây cầu duyên nói ra thật khiến người khác chê cười, cho nên Hà Tam cố tình gạt huynh đệ sang một bên, lén lút đến đây một mình, nhưng không ngờ lại bị Lý Hạc Minh bắt gặp.

Hà Tam cau mày, viết cẩn thận lên thẻ gỗ chữ “Bạch” xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng còn chữ “Trần” phía sau viết như thế nào hẳn nghĩ không ra, vì vậy cứ nhìn chăm chăm vào thẻ gỗ.

Hắn nhớ không ra, nên nghĩ hay là vẽ một cô nương lên, thần tiên trên trời cai quản nhân duyên ắt hẳn sẽ biết hắn đã phải lòng cô nương nào.

Trong khi hắn vô cùng rối não, Lý Hạc Minh đã bước tới.

Thân hình cao lớn che đi ánh sáng xuyên qua làn mây phủ thành bóng râm. Hà Tam che thẻ bài lại theo quán tính, hắn khó chịu quay đầu nhìn, thì thấy Lý Hạc Minh mặt lạnh ở phía sau. Hắn lập tức thu thẻ gỗ lại đứng thẳng người, mặt nghiêm túc: “Trần Phủ Sử!”

Các huynh đệ khác đã áp giải phản tặc xuống núi, chỉ có Hà Tam theo lệnh của Lý Hạc Minh giữ lại một nhóm người nhỏ ở lại chùa chờ chỉ thị tiếp theo. Hai người gặp nhau ở chỗ này, Hà Tam không nghĩ Lý Hạc Minh đến đây là để cầu duyên, hắn hoảng sợ vì mình bỏ bê nhiệm vụ bị bắt tại trận. Có lẽ hắn sẽ bị quở trách một hồi, hoặc có thể bị phạt một đến hai phần bổng lộc hạn hẹp của hắn.

Nhưng, dường như Lý Hạc Minh không quan tâm đến hắn, chỉ “ừ” một tiếng, rồi sau đó chọn một thẻ gỗ vuông vức nhất trong chiếc hộp.

Hà Tam thấy vậy liền sửng sốt, nhưng y đã quen làm việc dưới tay hắn, tay chân nhanh nhẹn hơn đầu óc nhiều, y vội tránh ra nhường chỗ, đưa bút trong tay cho Lý Hạc Minh.

Lý Hạc Minh đuổi ta nhận lấy, đặt thẻ gỗ trên bàn, eo hơi cong, nét bút thoải mái hào phóng viết xuống hai chữ “Lâm Ngọc”.

Hắn không che che giấu giấu như Hà Tam, vẻ mặt thản nhiên không hề giống như viết tên một cô nương mà tựa như đang cầu phúc cho mẫu thân đã tạ thế của mình.

Thẻ gỗ này được làm rất đặc biệt, vừa viết lên mực đã ngấm vào thẻ, không cần hong gió, dù dầm mưa dãi nắng cũng rất khó phai màu.

Lý Hạc Minh viết xong rồi đưa bút lại cho Hà Tam, dầm mưa đến dưới tán cây, ném thẻ gỗ lên, trên thẻ bài có cột sợi dây đỏ, nó vững vàng treo lên đầu cành.

Trông như là tiện tay ném lên, nhưng thẻ gỗ lại được treo rất cao.

Hà Tam chưa viết xong cái tên, hắn đã cầu duyên xong, hắn không đứng trước cây cổ thụ lăm bắm như bao người khác, chỉ treo thẻ xong rồi đi ngay, không ở lại thêm giây phút nào, cầu duyên rất tùy hứng, Hà Tam nhìn thấy khiếp sợ không thôi.

Tiểu hòa thượng cũng cảm thấy lạ, người khác đến đây cầu duyên phải hơn hai nén nhang mới rời đi, tựa như rời đi ngay sẽ cảm thấy có lỗi với thẻ gỗ cùng với cây đại thụ này.

Hà Tam thấy Lý Hạc Minh muốn rời khỏi sân, hắn liền hoàn hồn gọi: “Trấn Phủ Sử!”

Lý Hạc Minh quay đầu lại nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Hà Tam đưa tay gãi sau đầu, hơi xấu hổ nói: “Chuyện là, ngài biết tên của Bạch cô nương viết như thế nào không?”

Lý Hạc Minh thuộc hết tên họ của các quan viên trên triều, người họ

Bạch không tính là nhiều nhưng cũng trên mười nhà, hăn hỏi: “Bạch cô nương nào?”

Hà Tam nói: “Bạch Trăn! vị ở Giáo Phường Ti, lần trước ngài đã gặp rồi đấy!”

Lý Hạc Minh suy nghĩ một lát, rồi hỏi: “Đào Chi Yêu Yêu, Kỳ Diệp Trăn Trăn?”

“Đúng!” Hà Tam cười ngây ngô nói: “Là chữ Trăn này!”

“Chữ “Thảo” ở trên, chữ “Tần” ở dưới!” Lý Hạc Minh nói, sau đó liếc Hà Tam: “Biết viết chữ “Tần” không?”

Hà Tam cười toe toét nói: “Biết! Đa tạ đại nhân!”

Trạch Lan theo lời Lâm phu nhân đến mời Lý Hạc Minh, đúng lúc nghe thấy hai người này nói chuyện. Nàng không nghe đoạn đầu, cũng không thấy Lý Hạc Minh ném thẻ gỗ nhân duyên viết tên tiểu thư mình lên cây mà nghe từ đoạn “vị ở Giáo Phường Ti, lần trước ngài đã gặp rồi đấy”.

Trong lòng nàng lập tức dậy lên ý nghĩ, bình thường Lý đại nhân ít nói ít cười, vậy mà cũng thích chủ nhân của Tần Lâu Sở Quán? Thật may vì lúc trước tiểu thư đã từ hôn với hăn, nếu không gả qua rồi không biết sẽ chịu bao nhiêu uất ức.

Trạch Lan trạc tuổi Lâm Ngọc, nhưng không giỏi che giấu giống nàng, biểu tình kia qua đôi mắt của Lý Hạc Minh gần như nói hết nỗi lòng ra trên mặt.

Trạch Lan thấy Lý Hạc Minh nhìn qua, lông tơ dựng đứng hết cả lên, vội cúi đầu cung kính nói: “Lý đại nhân, phu nhân nhà ta mời ngài

đến để đích thân cảm tạ ngài đã cứu tiểu thư!”

Lý Hạc Minh biết nàng đang hiểu lầm, nhưng không giải thích, bình tĩnh nói: “Dẫn đường đi!”

“Vâng!”

-----oOo-----

Chương 14: TỨC GIẬN!

Edit: Khả Khả

Trong chùa không thể thoải mái như ở nhà, Lâm phu nhân chỉ có thể tìm tăng nhận xin mượn tạm một căn phòng nhỏ để gặp Lý Hạc Minh. Trong phòng không có bóng dáng của Lâm Ngọc, chắc là tắm rửa, sửa soạn.

Lâm phu nhân ngồi trước bàn pha trà, nhìn thấy Trạch Lan đưa Lý Hạc Minh đến, bà vội đứng dậy cười nói: “Lý đại nhân, mời ngồi!”

Chức quan của Lý Hạc Minh ở Đô Thành không có gì to tát, ở đây quan nhị phẩm có thể rơi rụng như lá mùa thu, ít nhất so với quan nhất phẩm như Lâm Trịnh Thanh thì hẳn không là gì, nhưng Lâm phu nhân vẫn tôn trọng gọi hẳn một tiếng “Lý đại nhân”.

Không chỉ vì chức quan đặc biệt của hắn, mà còn vì hắn kịp thời đưa Cẩm Y Vệ đến giải cứu Lâm Ngọc.

Lý Hạc Minh nhìn chiếc ghế sạch sẽ ngăn gọn gàng kia, hắn lên tiếng cảm tạ nhưng không ngồi: “Xiêm y Lý mỗ ướt sũng, chất liệu của ghế này không được chạm nước, không nên gây thêm phiền toái!”

Dường như, Lâm phu nhân không ngờ hắn lại thận trọng đến vậy, nên hơi ngạc nhiên nhìn hắn một cái, song cũng không miễn cưỡng.

Lâm gia thoái hôn với Lý Hạc Minh, giờ phút này hai bên gặp nhau, khung cảnh có chút xấu hổ. Nhưng Lâm phu nhân là mẫu thân của

Lâm Ngọc, cho nên vẫn phải nghĩ cho nàng, lúc này có vài lời cần phải nói rõ.

Bà nhắc ấm trà nóng ra khỏi lò, rót vào chén bốc lên làn khói trắng, bà tự mình bưng đến đưa cho Lý Hạc Minh: “Trà vừa mới đun xong, rất tốt cho thời tiết lạnh, mong Lý đại nhân không chê!”

Lý Hạc Minh không nhận liền, hẩn nhìn làn khói trắng trước mặt Lâm phu nhân, rồi lại nhìn chung trà rót gần đầy trong tay bà.

Đây là trà thượng hạng, nhưng trong chùa thanh tịnh, chung trà không có cái nào bắt mắt, chỉ là một cái chén sứ xanh bình thường, thường thấy ở các gánh hàng rong, thậm chí còn không có đế lót chung.

Nước trà nóng hổi, xuyên qua chung trà làm đỏ tay Lâm phu nhân, nhưng bà không buông, cũng không lộ vẻ đau đớn, kiên nhẫn chờ Lý Hạc Minh tiếp nhận. Thân phận của hẩn không thể coi thường bà, nhưng hiện tại bà lại tôn kính hẩn quá mức. Thấy vậy, Lý Hạc Minh lờ mờ nhận ra Lâm phu nhân mời hẩn đến là có dụng ý.

Hẩn nói “đa tạ”, sau đó nhận trà từ trong tay bà. Tay bà thả lỏng, trong lòng cũng nhẹ nhõm đôi phần.

Bà vịn bàn ngồi xuống, từ từ mở miệng: “Tiểu nữ đã nói cho ta nghe mọi chuyện ở trong núi, thật sự khiến người ta phải run sợ, nếu không có Lý đại nhân kịp thời đến ứng cứu...”

Người làm mẫu thân như bà thật sự không thể bình tĩnh để nói ra câu sau, bà dừng một chút rồi nói tiếp: “Dù sao thì ta thật lòng biết ơn Lý đại nhân, ân tình này không gì có thể báo đáp hết, đợi đến khi xuống núi, ta nhất định sẽ sai người đến cửa tạ lễ!”

Câu từ của bà chân thành tha thiết, nhưng Lý Hạc Minh không nhận thành ý này: “Không cần đâu, Lý mỗ chỉ phụng mệnh của Hoàng Thượng làm việc, không phải vì ân tình. Lâm phu nhân tin thần

phật, ngày đêm đọc kinh, có lẽ được thần phật phù hộ nên lệnh ái mới tránh được kiếp nạn này!”

Ở địa vị của hần, càng thân thiết với quan viên nào thì càng tăng thêm phần nghi ngờ trước mặt Hoàng Thượng. Lý Hạc Minh có thể làm nanh vuốt của Hoàng Đế là vì một lý do duy nhất, hần không có quan hệ cá nhân với bất kỳ ai, việc hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lâm phu nhân nghe hần cự tuyệt, bà cũng hiểu chuyện này không thể ép buộc. Bà chần chờ một hồi, rồi nói: “Mời Lý đại nhân đến đây, ngoài việc muốn đích thân cảm tạ ra, ta còn có một thỉnh cầu khác!”

“Lâm phu nhân cứ nói!”

Lúc này, bà hơi khó mở lời, cuối cùng bà dứt bỏ gương mặt giả lả, nói thẳng: “Tiểu nữ chưa kết hôn, nếu chuyện mất tích này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ tổn hại đến thanh danh của tiểu nữ, mong Lý đại nhân có thể giấu kín chuyện này, không nói với bất kỳ ai!”

Mở đầu bà nói Lâm Ngọc chưa kết hôn, sau lại cầu xin người từng có hôn phối với Lâm Ngọc giữ bí mật, với Lâm phu nhân mà nói, việc này hồ thẹn vô cùng, bà gần như đã dứt bỏ hết mặt mũi để cầu xin hần.

Nhưng đối với Lý Hạc Minh, đó lại là sự sỉ nhục.

Hần nhíu chặt mày nhìn Lâm phu nhân, hần không dám tin được bà lại có thể nói như vậy. Lâm phu nhân thấy hần thay đổi sắc mặt, bất đắc dĩ lên tiếng lần nữa: “Lý đại nhân...”

“Đủ rồi!” Sắc mặt Lý Hạc Minh lạnh lẽo cắt ngang: “Lâm phu nhân cho rằng Lý Hạc Minh ta là để cho các người đùa giỡn sao?”

Dứt lời, hắn không nói thêm gì, đặt mạnh chung trà lên bàn, sắc mặt trầm xuống xoay người rời đi.

Chùa là nơi thanh tịnh, ăn ở, đi lại, mọi thứ đều không thích hợp cho việc dưỡng thương của Lâm Ngọc, cho nên nàng theo Cẩm Y Vệ xuống núi. Nhưng đường núi trơn trượt, sinh lầy, xe ngựa khó đi, Lâm phu nhân tuổi tác đã cao, đành phải ở lại chùa, đợi xem tình hình thời tiết vài hôm nữa thế nào rồi tính tiếp.

Lâm Ngọc không biết chuyện gặp gỡ của mẫu thân và Lý Hạc Minh, nàng nhìn thấy Lý Hạc Minh vẫn cung kính gọi một tiếng: “Lý đại nhân, làm phiền rồi!”

Nàng vẫn cưỡi ngựa xuống núi, nhưng lần này không cưỡi chung với Lý Hạc Minh nữa, mà để Trạch Lan dắt ngựa.

Thân thể Lâm Ngọc yếu ớt, cho nên thị nữ bên cạnh nàng không thể yếu đuối được. Trạch Lan không giống thị nữ bình thường, nàng là người biết võ công.

Quyền cước của nàng không hẳn là tinh thông nhưng có thể dùng, thân thể rắn chắc ngay cả nam nhân cường tráng cũng không địch được nàng.

Khi xuống núi, Hà Tam dẫn đội Cẩm Y Vệ đi trước mở đường, Trạch Lan đi đằng sau một tay cầm dù, một tay dắt ngựa cho Lâm Ngọc, Lý Hạc Minh cưỡi ngựa đi sau cùng, vừa hay có thể nhìn hết được khung cảnh chủ tớ đằng trước xì xầm to nhỏ.

Lâm Ngọc khoác chiếc áo choàng nhung trắng mỏng, dưới váy lộ ra đôi giày thêu màu ngọc bích, cả người được bọc kín mít, trong lòng ngực còn có một cái lò sưởi tay.

Giữa tiếng mưa rơi, hai chủ tớ đê thấp âm thanh xuống, tai của Lý Hạc Minh có thính cỡ nào cũng không thể nghe rõ hai người nói gì.

Hai người nói một hồi, tiếng mưa bỗng ngớt lại, Lý Hạc Minh nghe Lâm Ngọc nhỏ giọng nói: “Người có nghe lắm không?”

Trạch Lan càng nói càng hăng, nàng không chú ý đến tiếng mưa rơi yếu ớt trên dù, khẳng định chắc nịch: “Trúc Văn nói nô tỳ có lỗi tai chó, sao có thể nghe lắm được, vị Cẩm Y Vệ kia nhất định cũng có mặt khi Lý đại nhân gặp cô nương của Giáo Phường Ti! Còn nói là lúc trước đã gặp rồi!”

Lâm Ngọc nghe xong nhú mào, nàng nửa tin nửa ngờ nâng dù, ngoái đầu lại nhìn Lý Hạc Minh ở đằng sau, hành động này xuất phát từ bản năng của nàng, nhưng không ngờ lại bắt gặp hân đang nhìn về phía này.

Trạch Lan thấy vậy, vội đưa tay kéo tiểu thư mình về lại, nàng nói: “Tiểu thư đừng nhìn! Người mà nhìn như vậy Lý đại nhân sẽ biết chúng ta đang nói xấu ngài ấy đó!”

Thân thể nàng được lò sưởi sưởi ấm, nhưng đầu óc vẫn mơ hồ, nhất thời không phản ứng kịp nên mới phạm sai lầm, nàng cắn môi dưới, cong lưng nhỏ giọng hỏi Trạch Lan: “Vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Trạch Lan ngơ ngác lắc đầu: “Nô tỳ không biết!”

Sau đó, sợ hãi nói: “Nếu Lý đại nhân biết chúng ta đang nói xấu ngài ấy, có khi nào sẽ tìm tiểu thư tính sổ không?”

Lâm Ngọc nghe những lời này cảm thấy có chút không vui, nàng ngồi thẳng lưng lên, kéo giãn khoảng cách với Trạch Lan, làm bộ “thân ai nấy lo”, nghiêm túc: “Rõ ràng là người lôi kéo ta nói xấu hân, mắc gì hân phải tính sổ với ta?”

Trạch Lan nói không nên lời, trừng mắt nhìn nàng: “Là tiểu thư nói

muốn nghe bí mật!”

Lâm Ngọc không chịu nhận, nàng dấn mu bàn tay lên lò sưởi, nhẹ giọng nói: “Nếu người nói đó là bí mật của hắc thì ta đâu có thèm nghe!”

Lý Hạc Minh ở phía sau nghe câu này, mí mắt nâng lên, lạnh lùng nhìn về phía bóng lưng Lâm Ngọc, không biết hắc đang nghĩ điều gì.

Khả: Kinh nghiệm cho thấy, nói thầm với nhau 1 là mượn tiền, 2 là nói xấu. Khổ cho Minh cục súc ghê.

-----oOo-----

Chương 15: NÀNG KHÔNG THÍCH CON NÍT!

Edit: Khả Khả

Sắc trời càng tối dần, đoàn người đi xuống đến chân núi, mưa cũng ngừng lại.

Từ đằng xa, Lý Hạc Minh nhìn thấy người đến chân núi đón Lâm Ngọc, hẳn mới hiểu ra vì sao Lâm phu nhân nôn nóng cầu xin hẳn giữ bí mật chuyện Lâm Ngọc mất tích.

Ở dưới chân núi, ngoài Lâm Tĩnh với gương mặt nôn nóng ra, còn có một thiếu niên dáng người cao lớn, dung mạo tuấn tú....đó là nhi tử thứ ba của Lễ Bộ, Dương Kim Minh.

Là người lúc trước Lý Hạc Minh chất vấn Lâm Ngọc có phải đang tìm nhà tiếp theo không.

Dương Kim Minh còn trẻ, nhỏ hơn Lâm Ngọc những hai tuổi, chỉ mới mười sáu. Năm đó sinh thần của Lâm đại nhân, Lâm Ngọc ngân một tấm bình phong ca một khúc hát để chúc mừng Lâm Trĩn Thanh. Bóng hình nàng yếu điệu duyên dáng khiến thiếu niên mười bốn tuổi vừa gặp đã yêu, gieo tương tư trong lòng.

Đáng tiếc, mối tình đầu của thiếu niên đến quá muộn, khi đó Lâm Ngọc đã có hôn ước với Lý Hạc Minh, Dương Kim Minh đành chôn mối tình này trong lòng.

Hai năm trôi qua, không ngờ hạt mầm trong lòng thiếu niên này không những không khô héo, mà sau khi nghe Lâm gia thoái hôn với

Lý Hạc Minh, mầm cây này tựa như gặp mùa xuân, mạnh mẽ vươn cao.

Cuối thu, trời giá rét, Lâm Tĩnh đã đứng đợi dưới núi hơn hai canh giờ, hắt vôi vàng ra ngoài không mang theo nước hay rượu, hiện tại miệng lưỡi khô khốc, lại nhìn thấy Dương Kim Minh bên cạnh, hắt càng buồn bực hơn.

Đặc biệt, tiểu tử này còn có tâm tư không đơn thuần với muội muội của hắn.

Dương Kim Minh báỉ lão Tần Đại Lý Tự Khanh của Đại Lý Tự làm thầy, mỗi ngày ngoài phá án thì vẫn là phá án. Có lẽ ngồi ở Đại Lý Tự quá lâu cho nên tính cách của hắn trầm ổn hơn bằng hữu đồng trang lứa, nhưng tiểu tử mới mười sáu tuổi thì có thể trầm ổn đến đâu?

Lâm Tĩnh không thích Dương Kim Minh không vì điều gì khác, chỉ vì hắn quá nhỏ. Tuổi trẻ bông bột, loi chơi lóc chóc, sao có thể phù hợp với Lâm Ngọc. Thân thể Lâm Ngọc ốm yếu cần một người lớn hơn nàng vài tuổi để chăm sóc cho. Dương Kim Minh làm bằng hữu thì không sao nhưng nếu mà làm muội phu, thì không bao giờ lọt được vào mắt Lâm Tĩnh.

Song, Lâm phu nhân thì rất thích Dương Kim Minh, muốn kết thân cùng với Dương gia. Gia thế của Dương gia không bằng Lâm gia, Dương Kim Minh một lòng ái mộ Lâm Ngọc, nếu Lâm Ngọc gả thấp qua, có nhà mẹ đẻ và Dương Kim Minh chống lưng, nàng sẽ không phải chịu khổ.

Nhưng trong chuyện này, hắn mặc kệ mẫu thân nghĩ thế nào, hắn sẽ không đồng ý. Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn Dương Kim Minh đang nhìn chăm chăm vào con đường xuống núi, nói: "Trời tối rồi, Dương công tử không về nhà, lệnh đường sẽ rất lo lắng đấy!"

Lời này nói ra giống như đang xem Dương Kim Minh là tiểu hài tử

bảy, tám tuổi, ý đồئی người lộ rõ ra trên mặt, nhưng thiếu niên kia cũng không tức giận, hai tay ôm trước ngực, nói lung tung: “Hôm nay dưới núi sương mù dày đặc, e là trên núi đang mưa, ta muốn ngắm cảnh đẹp hiếm thấy này, đợi đến khi sương mù tan rồi sẽ đi!”

Sương mù trắng cả núi, đến mức không thể nhìn thấy màu xanh của rừng cây, sợ là đến mai sương cũng chưa tan được. Hắc lấy có rất chuẩn, cho dù ở chỗ này với Lâm Tĩnh cả đêm cũng không ai nói được gì.

Lâm Tĩnh bức bối quay người đi, y trách bản thân mình khi gặp Dương Kim Minh trên phố, hắc ta hỏi y đi đâu, y liền thốt lên rằng: “Đến chân núi đón mẫu thân và tiểu muội!”

Dưới chân núi thấp thoáng có bóng người, Dương Kim Minh nheo mắt, buông cánh tay xuống, khóe miệng cong lên nụ cười, nói: “Tới rồi!”

Lâm Tĩnh vội quay đầu lại, liền thấy Hà Tam mặc phi ngư phục cười ngựa đi đầu, bước ra từ sương mù.

Trên núi, sương mù dày đặc như khói, đường thì trơn ướt, người bình thường không thể xuống núi vì đường đi đã bị phủ kín. Dương Kim Minh tán dương: “Nghe nói Cẩm Y Vệ có khả năng truy tìm tung tích xuất thần nhập hóa, hôm nay cuối cùng ta cũng được mở mang tầm mắt!”

Lâm Tĩnh không thềm để ý đến hắc, y bước nhanh về phía trước. Dương Kim Minh thấy Lâm Ngọc khoác áo choàng màu trắng, chân nhúc nhích muốn tiến lên theo, nhưng cuối cùng vẫn đứng tại chỗ.

“Tiểu muội!” Lâm Tĩnh chỉ thấy một mình Lâm Ngọc nên hỏi: “Mẫu thân đâu, sao chỉ có một mình muội vậy?”

Nói xong còn nhìn Lý Hạc Minh ở phía sau Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc trả lời: “Đường núi khó đi, mẩu thân không thể cưỡi ngựa, đợi tạnh mưa, người sẽ đi xe ngựa xuống núi!”

“Như vậy cũng được!” Lâm Tĩnh nói rồi đưa tay đỡ Lâm Ngọc: “Đến đây, ca ca đưa muội qua xe ngựa, ngồi ngựa diên khó chịu lắm!”

Lý Hạc Minh thấy Lâm Tĩnh muốn kéo Lâm Ngọc xuống ngựa, hắt lên tiếng nhắc nhở: “Lâm đại nhân cẩn thận, chân nàng đang bị thương!”

Lâm Tĩnh sửng sốt, thấy vậy, Lâm Ngọc vội nói: “Không sao, chỉ bị thương ở đầu gối, không ảnh hưởng đến gân cốt, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi!”

Nàng thuật lại câu ngày đó Lý Hạc Minh nói với nàng. Sau khi nghe xong, Lý Hạc Minh bình tĩnh ngược mắt nhìn nàng.

Lâm Tĩnh không nhìn thấy ánh mắt này của hắc, Lâm Ngọc cũng không để tâm, chỉ có Dương Kim Minh đứng cách đó không xa nhìn thấy rõ ràng. Thiếu niên nhíu mày, nhạy bén phát hiện ánh mắt này của Lý Hạc Minh có chút không đúng.

Lâm Ngọc ở bên này đang nói dối Lâm Tĩnh rằng vết thương này là do nàng bị ngã, nàng dịu dàng nói: “Trên núi mưa suốt hai ngày, khi muội quay về phòng, không cẩn thận giẫm hụt bậc thang nên ngã, không sao đâu!”

Nàng nói chậm rãi, tựa như sợ bản thân mình sai sót điều gì khiến người nghe nhận ra lỗi, nhưng sắc mặt nàng bình tĩnh, không ai nhận ra sự khác thường.

Nàng nói dối trước mặt ca ca mình mà không hề chột dạ, nhưng Lý Hạc Minh sau lưng biết nàng đang nói dối khiến nàng có chút căng

thẳng. Trong lúc đang nói, nàng vô thức liếc mắt nhìn hăn.

Đôi mắt đen nhánh nhìn nàng, Lý Hạc Minh im lặng không lên tiếng. Lâm Ngọc tự trách mình nghĩ nhiều, với tính tình kia của hăn, hiển nhiên không phải là người thích nói chuyện của người khác.

Nhưng cái liếc mắt này của Lâm Ngọc qua đôi mắt của Lâm Tĩnh lại biến thành điểm mờ ám, hăn nhú mày, nghĩ: Nhìn Lý Hạc Minh làm gì? Chẳng lẽ là do hăn đẩy ngã?”

Lý Hạc Minh đưa Lâm Ngọc từ chùa Linh Vân về cho Lâm Tĩnh, hăn không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, đương nhiên lúc này sẽ không chọc giận Lý Hạc Minh.

Hăn chấp tay nghiêm túc hành lễ với Lý Hạc Minh: “Đa tạ Lý đại nhân đã hộ tống tiểu muội xuống núi, Lâm Tĩnh vô cùng cảm kích!”

Thái độ của Lý Hạc Minh vẫn như vậy, không có gì thay đổi, hăn nhàn nhạt nói: “Chuyện nhỏ, không cần cảm ơn!”

Hăn kéo dây cương, nói: “Lý mỗ còn có việc quan trọng, ta đi trước!” Nói xong, không đợi mọi người phản ứng hăn đã quất ngựa rời đi.

Khi đi ngang qua Dương Kim Minh, Lý Hạc Minh nhìn hăn từ trên cao. Dương Kim Minh ngược mắt nhìn lại, thẳng lưng cung kính nói: “Lý đại nhân!”

Lý Hạc Minh không trả lời, ánh mắt đảo qua gương mặt non choẹt của hăn, rồi lướt đi.

Tâm tư của Dương Kim Minh thế nào hăn quá rõ, nhưng hăn không quan tâm, vì lý do của hăn giống Lâm Tĩnh: Dương Kim Minh quá trẻ

tuổi.

Nam tử Đại Minh mười tám tuổi mới có hôn phối, nếu Dương Kim Minh muốn cưới Lâm Ngọc, thì phải để nàng lãng phí thêm hai năm nữa. Nữ tử ở độ tuổi hoa nở quý giá biết bao, sao có thể thủ tiết chờ đợi hãn trưởng thành.

Huống hồ Lý Hạc Minh rất rõ: Lâm Ngọc cũng sẽ không thích con nít miệng còn hôi sữa.

Khả: Kiếp nạn của Lâm Ngọc là 2 má tên Minh

-----oOo-----

Chương 16: NHỊ LANG!

Edit: Khả Khả

Lúc trước Lâm gia từ hôn, Lý Hạc Minh từng âm thầm cho người điều tra nguyên do.

Hắn tâm cao khí ngạo, không thể chịu đựng được việc Lâm gia vô duyên vô cớ bỏ đi hôn sự này, có một đoạn thời gian hắn cho người ngày đêm nhìn chăm chăm vào Lâm Phủ. Lâm gia tiếp kiến những ai, đi bái phỏng quan viên nào, Cẩm Y Vệ đều báo cáo lại cho hắn. Nhất cử nhất động của Lâm Ngọc ngoài phủ, hắn đều biết rõ ràng.

Khi đó, Lâm Ngọc thích xem thoại bản, mỗi lần ra ngoài đều mua vài cuốn thoại bản về đọc. Buổi sáng nàng mua, buổi chiều trên bàn Lý Hạc Minh sẽ xuất hiện những vở tình ái đó.

Hắn lật xem vài tờ không thấy gì bất thường bèn ném cho thủ hạ.

Lúc trước, khi tội thần muốn cấu kết với nhau từng lấy sách vở trên phố để truyền tin tức. Thủ hạ của hắn cho rằng những thư sinh kia cất giấu những tin tức thông qua thoại bản, cho nên đọc rất nghiêm túc, đọc xong lại chặt lọc nội dung trình đến tay hắn.

Thậm chí, có mấy tên muốn nịnh bợ hắn, còn bỏ công ra đi thu thập những kinh sách được lưu truyền rộng rãi trên phố đưa đến bàn hắn.

Trong thoại bản, thân phận của nam nữ thay đổi liên tục, yêu ma quỷ quái, nhân loại có đủ, nhưng có một điều chưa bao giờ thay đổi,

đó là nam nhân trong sách Lâm Ngọc chọn đều là người đến độ tuổi có hôn phối, không hề có thiếu niên 17-18 tuổi nào cả.

Hiếm khi Lý Hạc Minh dùng quyền lực vào việc riêng, nhưng lại không tra ra được nguyên nhân bị từ hôn, chỉ tra được mấy thứ vô dụng này thôi, nếu mà tra án cũng giống như thế này, thì hẳn không thể ngồi ở vị trí Bắc Trấn Phủ Sử được mất.

Lúc sau, hẳn bận rộn nên rút những người đang giám sát Lâm phủ trở về, nhưng những cuốn sách kia vẫn nằm trong rương ở thư phòng hẳn, ước chừng chiếm hơn nửa rương.

Mỗi lần xem lại, những thứ đó dường như đang nhắc nhở hẳn thật vô dụng.

Sau khi cáo biệt huynh muội Lâm gia, Lý Hạc Minh tiến cung bẩm tấu chuyện phản tặc, rồi gấp gáp đến Chiêu Ngục một chuyến, đến giờ Hợi mới hồi phủ.

Khi huynh trưởng Lý Hạc Minh tử trận trên chiến trường, hai huynh đệ hẳn còn chưa tách nhà, cho nên, hiện tại Từ Thanh Dẫn vẫn ở Lý Phủ. Mỗi ngày Lý Hạc Minh đều bận rộn công vụ, hiếm khi để ý đến chuyện trong phủ, cứ như vậy, Từ Thanh Dẫn tiếp quản chuyện này.

Chỉ là việc nàng quản trong phủ rất hạn hẹp, bởi vì Lý Hạc Minh vẫn chưa giao tài sản cho nàng, nếu nàng cần dùng đến số tiền lớn, thì phải báo lại cho Lý Hạc Minh để hẳn chi.

Nhưng chỉ cần nàng muốn tiền, Lý Hạc Minh chưa bao giờ cự tuyệt, thậm chí cũng không hỏi nguyên do, trước giờ đều bảo lão Trần đưa nàng đến phòng thu chi lấy ngân phiếu. Ngay cả đệ đệ ruột của nàng muốn mượn ba ngàn lượng để làm ăn, Lý Hạc Minh cũng sẵn sàng đồng ý.

Ngày qua ngày, Từ Thanh Dẫn đã ảo tưởng xem mình là nữ chủ nhân của Lý phủ, nhưng nàng cũng hiểu, nếu Lý Hạc Minh thành

thân, nàng sẽ giao quyền quản lý cho thê tử của hần. Cho nên, nàng ở sau lưng giở chút thủ đoạn phá rối hôn sự của Lý Hạc Minh.

Bóng đêm hạ xuống, trước cửa Lý phủ treo hai lồng đèn đỏ thắm. Lý Hạc Minh đi vào trong viện thì thấy Từ Thanh Dẫn cầm lồng đèn đứng ở cổng tròn chờ hần.

Ánh nến vàng chiếu lên con đường đá xanh trước mặt nàng, nàng nhìn thấy bóng dáng của Lý Hạc Minh, tươi cười đón: “Nhị Lang về rồi!”

Năm nay Từ Thanh Dẫn 29 tuổi, dung mạo xinh đẹp, dáng người đầy đà, ở Đô Thành này có rất nhiều người để ý đến nàng, nhà mẹ đẻ nàng cũng khuyên nàng nhân lúc còn trẻ hãy mau tái giá đi. Nhưng Từ Thanh Dẫn tâm khí cao ngạo, nàng tình nguyện ở lại Lý phủ làm quả tầu tiếp quản mọi chuyện, chứ không muốn gả đến nhà nào đó để nhìn sắc mặt thê thiếp.

Từ Thanh Dẫn ra đón nhưng Lý Hạc Minh lại không hỏi “Tầu tìm ta có việc gì?” như mọi khi, mà tay cầm chuôi đao, lãnh đạm nhìn nàng: “Vừa hay có tầu ở đây, ta đang có chuyện muốn hỏi!”

Lời của Lâm Ngọc nói với hần ở trên núi, Lý Hạc Minh nhớ rất rõ, vốn hần định chờ đến mai sẽ hỏi Từ Thanh Dẫn, nhưng không ngờ lại gặp nàng ở cổng giữa đêm khuya thế này.

Hai người đến chính đường, Lý Hạc Minh đặt đao trên bàn, vén áo ngồi xuống ghế. Không đợi Từ Thanh Dẫn ngồi xuống, hần đã nói: “Hôm nay ta gặp Nhị tiểu thư của Lâm gia ở Linh Vân Tự, nàng ấy bảo ta hỏi tầu, lúc trước đã lên nói gì với nàng?”

Từ Thanh Dân không ngờ đột nhiên Lý Hạc Minh lại nói đến chuyện này, nàng sửng sốt trong tích tắc, liền nhớ đến những lời nói đã nói

với Lâm Ngọc lúc gặp nàng ở bữa tiệc. Những lời này, nếu để cho Lý Hạc Minh biết, với tính cách của hắn, e rằng ngày tháng sau này của nàng sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng nhìn thái độ của hắn lúc này, dường như hắn không biết nội dung của buổi nói chuyện hôm đó. Trong lòng Từ Thanh Dẫn hoảng loạn, song, không hiện trên mặt, nàng cười nói: “Ta rất ít cơ hội để gặp nhị tiểu thư của Lâm gia, sao đột nhiên Nhị Lang lại hỏi vậy?”

Nàng nháy mắt ra hiệu cho thị nữ pha trà, thị nữ lập tức lui ra ngoài. Từ Thanh Dẫn nhận ấm trà trong tay thị nữ, rót vào chén cho Lý Hạc Minh rồi đưa đến tay hắn. Lý Hạc Minh không hề nhúc nhích, mà nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Từ Thanh Dẫn, nói: “Trước khi Lâm gia từ hôn với ta, tẩu từng gặp mặt Lâm gia nhị tiểu thư ở bữa tiệc của Dương gia, ngày đó hai người đã nói gì?”

Ngữ điệu của hắn giống như tra hỏi tội phạm ở Chiếu Ngục, Từ Thanh Dẫn cũng nhận thấy thái độ cứng rắn của hắn, nàng nhíu mày: “Nhị Lang, đệ thẩm vấn ta như phạm nhân sao?”

Lý Hạc Nhân nâng trà lên nhấp một ngụm, ngữ khí lãnh đạm: “Nếu ta xem tẩu là phạm nhân thì hiện tại tẩu đã nhận hình phạt đòn roi rồi!”

Lý Hạc Minh vừa mới từ Chiếu Ngục trở về, trên người còn quanh quẩn mùi máu tươi, Từ Thanh Dẫn nghe hắn nói, lòng tơ dưng đứng hết cả lên, vội quay người đi, nàng nói: “Thời gian qua lâu rồi, ta không còn nhớ nữa. Cùng lắm chỉ là chút chuyện riêng của nữ nhân, son phấn, trà bánh linh tinh thôi!”

Lý Hạc Minh quá quen những lời nói dối ở trong ngục, giọng điệu hoảng loạn trốn tránh của Từ Thanh Dẫn không thể thoát khỏi tai hắn. Hắn biết nàng ta đang nói dối, nhưng nàng ta không phải là tội thần, mà là thê tử huynh trưởng hắn nghênh cưới đàng hoàng, Lý Hạc Minh không thể ép hỏi được.

Hắn đứng lên: “Nếu đã như vậy thì không còn gì để nói nữa!”

Trong lòng Từ Thanh Dẫn hân hoan, nàng cho rằng chuyện này vậy là xong rồi, sau đó lại nghe Lý Hạc Minh nói: “Huynh trưởng từng có đặt mua một dinh thự cho tầu ở phố Đông, tháng này tầu dọn đi đi!”

Từ Thanh Dẫn ngớ ngàng hỏi: “Nhị Lang có ý gì?”

Lý Hạc Minh nào phải là người dễ gạt, hắn lạnh lùng nhìn về phía nàng: “Lý Hạc Minh ta không giữ người thích đâm sau lưng!”

Từ Thanh Dẫn không thể tin, nói: “Đệ không tin ta? Lại đi tin nhị tiểu thư của Lâm gia? Nàng ta đã từ hôn với đệ rồi!”

Lý Hạc Minh vô cảm nhìn nàng: “Nếu tầu đã nhắc đến việc này, vậy tầu có dám nói việc Lâm gia từ hôn không liên quan đến tầu không?”

“Có gì mà không dám! Việc này không liên quan gì đến ta!” Từ Thanh Dẫn lớn giọng nói, sau đó lại nhỏ giọng: “Nhị Lang, Đệ thật sự nhẫn tâm bỏ mặc ta sao?”

Lời này rất mập mờ, Lý Hạc Minh cau mày: “Tầu có biết mình đang nói gì không?”

Từ Thanh Dẫn nhìn gương mặt hao hao trượng phu đã chết của mình, nói: “Đệ giao hết chuyện trong phủ cho ta quản, không hề keo kiệt chuyện tiền bạc với ta, ta không tin đệ thật sự vô tình như vậy!”

Lý Hạc Minh cảm thấy lời này của nàng cực kỳ buồn cười, hắn giọng trầm xuống: “Ta đối xử như vậy là vì nể mặt huynh trưởng, còn những tiền tài đó đều là bổng lộc triều đình cấp khi huynh ấy còn

sinh thời, ngoài cái đó ra, nào còn tình nghĩa nào như tẩu nói!”

Từ Thanh Dẫn nghe vậy, sững sốt nói: “Vì sao lúc chi tiền cho ta, đệ lại không nói?”

Lý Hạc Minh khó hiểu nhìn nàng: “Nếu không phải như vậy, tẩu cảm thấy vì sao ta phải đưa tiền cho tẩu? Để rồi tẩu thoải mái đưa cho huynh đệ nào đó của tẩu mà ta chưa hề gặp mặt!”

Từ Thanh Dẫn nghe những lời vô tình này, lắc đầu nói: “Ta không tin! Ta cũng không dọn đi! Ta sống là người của Lý gia, chết là ma của Lý gia. Ta không có phúc phụng dưỡng ca ca của đệ, cũng nguyện, nguyện...”

Dường như, đột nhiên nàng ta tìm được lý do để ở lại, ánh mắt sáng lên, tiến nhanh về phía Lý Hạc Minh: “Ta nguyện là thê tử của Nhị Lang, để chàng sai bảo, tất cả đều nghe theo chàng!”

Biên cương chiến loạn nhiều vô kể, nhiều đến mức nữ nhân mất trượng phu không nơi nương tựa, đệ cưới tẩu là chuyện thường tình, có gì mà Lý gia không thể làm theo đâu.

Lý Hạc Minh nâng đao chống thẳng lên ngực nàng, nhìn nàng giống như một kẻ điên.

Từ Thanh Dẫn đưa tay xoa xoa vỏ đao: “Nhị Lang, nhiều năm qua, chẳng lẽ chàng không nhìn ra ta có ý...”

“Câm mồm!” Lý Hạc Minh đánh gãy lời nàng, hất xoay đao, tay dùng sức, mũi vỏ đao đâm vào ngực nàng, khiến Từ Thanh Dẫn đau khổ lui ra sau.

Vẻ mặt hằn chán ghét nhìn Từ Thanh Dẫn ngã ra đất, ngửi khí lạnh lẽo: “Ta không ngờ tâm tư của người lại xấu xa đến độ này, người không xứng với huynh trưởng ta!”

Từ Thanh Dẫn xoa ngực đau đớn, sắc mặt nhợt nhạt nói không thành lời.

Thị nữ bên ngoài cửa nghe thấy động tĩnh liền chạy đến cửa, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, nàng sợ đến mức quỳ thụp xuống.

Lý Hạc Minh nén cơn giận: “Niệm tình huynh trưởng, những lời này ta xem như chưa hề nghe thấy, hạn cho người ba ngày phải dọn ra khỏi Lý phủ, nếu không đừng trách ta vô tình!”

Dứt lời, hắn không nói gì nữa, mặt lạnh băng xoay người rời đi.

Khả: Triệu hồi 1800 nam chính ngu muội khác vào xem Minh Minh xử lý trà xanh nè.

-----oOo-----

Chương 17: CHỌC CHÓ!

Edit: Khả Khả.

Sau khi Lý Hạc Minh nói chuyện của Từ Thanh Dẫn cho lão Trần, hắn quay về Bắc Trấn Phủ Ti trong đêm, trước khi Từ Thanh Dẫn rời đi, hắn không có ý định quay về Lý phủ.

Ban đêm, hắn tạm nghỉ ở Bắc Trấn Phủ Ti, ban ngày thì đến Chiêu Ngục thăm vấn người, đến giờ cơm, hắn lên phố ăn bữa thứ gì đó. Có nhà mà không thể về, thật sự rất thê thảm.

Trưa hôm đó, Lý Hạc Minh từ Chiêu Ngục đi ra, ghé vào một tiệm hoành thánh bên đường để ăn.

Chiêu Ngục nhuộm đầy máu, mùi máu tanh tẩm vào y phục hắn, hắn mặc bộ y phục phi ngư của Cẩm Y Vệ ngồi xuống, đao gác lên bàn. Tiệm hoành thánh đang buôn bán đắt như tôm tươi trong chốc lát chỉ còn vài ba người.

Chủ quán đau khổ không nói nên lời, nhưng lại không dám đuổi người, lão ủ rũ vội vàng nấu cho hắn một chén hoành thánh, trong lòng cầu mong vị Diêm La này nhanh ăn xong rồi đi, bằng không, hắn cứ ở lại thì nồi hoành thánh này e phải bán đến mai.

Cách đây không lâu, Lý Hạc Minh vừa mới dùng hình ở Chiêu Ngục, cổ tay vẫn còn dính máu. Hắn không chạm vào bàn, bưng chén hoành thánh ngồi trên ghế đầu ăn.

Khuỷu tay chống lên đầu gối, lưng hơi khom, trông qua không khác

gì bá tánh thường dân lao động tay chân ngồi tạm bên thềm ăn bánh.

Da hoành thánh mỏng, sau khi nấu chín có thể nhìn thấy được nhân đỏ đỏ bên trong, ăn chung với một muống canh, hương vị thịt và canh hoà quyện vào nhau, làm dạ dày lạnh lẽo và trống rỗng của hân thoải mái cùng cực.

Từ sáng đến giờ hân chỉ uống vài ngụm trà lạnh, là trà của Chiêu Ngục để từ đêm qua. Hiện tại hân rất đói, nên yên lặng ăn hơn phân nửa chén hoành thánh.

Không biết là vì trên người hân có mùi tanh, hay là vì hương thơm của chén hoành thánh, mà lát sau đã thu hút một con chó với bộ dạng hung hân tiến đến.

Trên cổ có đeo một chiếc vòng, dây xích kéo từ đằng sau, chạy về phía hân phát ra âm thanh "leng keng". Không biết là súc sinh nhà ai, bộ lông được chải chuốt rất kỹ.

Con chó này trông thì hung dữ nhưng lại không hề âm ỉ, nó ngồi trước mặt Lý Hạc Minh nhìn cái chén trong tay hân đầy mong đợi, đôi mắt đen nhánh nhìn lăm lăm về hướng đi của đôi đũa đang gắp hoành thánh.

Cái mũi nó khịt khịt ngửi, lè lưỡi liếm vòng quanh, há miệng thở phì phò, nước dãi chảy đầy đất.

Lý Hạc Minh nuốt hoành thánh trong miệng, rồi từ tốn gắp một cái lên đưa đến trước mặt nó, nhưng không thả lên trên đất, chỉ quơ quơ trước hai con mắt đen bóng của nó.

Con chó này được chiều quá nên xấc láo, nó thấy hân không bỏ dưới

đất, liền há mồm chực cắn hoành thánh trên đĩa. Nhưng tốc độ của nó sao bằng Lý Hạc Minh được, cổ tay hăn vừa nhắc lên, miệng nó đớp trúng không khí.

Lý Hạc Minh nhìn nó, tay thì đưa hoành thánh về lại trong chén, chấm chấm canh xương hầm thơm phức, sau đó, bỏ vào miệng mình, nhai nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Con chó kia thấy vậy, chân trước nhấp nhੌm bực bội, nó không xin ăn được, liền lộ bản tính, mũi phun khí nóng phì phò, tiếng gầm nhẹ phát ra từ cổ họng, miệng rung theo.

Nếu người khác bị con chó hung dữ như vậy nhìn chăm chăm, sợ là đã hồn bay phách lạc bu੅ng chén xuống, thừa dịp nó tận hưởng bữa ngon, run rẩy tay chân bỏ chạy rồi.

Nhưng Lý Hạc Minh làm việc dưới móng vuốt rồng, gan vốn đã to, thế gian này hiếm có việc nào khiến hăn phải sợ hãi. Hăn nhìn thấy con chó này tức muốn học máu, sắc mặt cũng không hề thay đổi.

Hai ngày qua hăn ở Chiêu Ngục, tra tấn một hồi cuối cùng cũng đã cạy miệng được vài tên phản tặc khai ra, tâm trạng không tồi, lúc này có chút vui vẻ, nên lặp lại trò cũ, gắp một miếng hoành thánh thơm phức tiếp tục chọc con chó này.

Nhưng hăn chỉ muốn trêu ghẹo nó chứ không hề có ý định cho nó ăn.

Nhấp nhੑ vài lần, con chó này đã tức giận, sủa hăn đầy uy hiếp. Chủ quán ở bên cạnh nhìn thấy liền hoảng sợ, lੌ sợ vị quan gia này xảy ra chuyện ở quán ăn của lੌ.

Chủ quán biết lai lịch của con chó này không nhỏ, nó là con chó của Lâm phủ, rất thích ăn hoành thánh của lੌ, tiểu thư của Lâm gia và thị nữ thường dắt nó đến đây mua một chén hoành thánh nóng cho nó ăn. Hôm nay con chó này tuột xích, đoán chừng là còn có người

đang đi sau.

Chủ quán đang nghĩ xem có nên nhắc nhở vị đại nhân đang hào hứng chọc chó về thân phận của con chó này hay không thì thấy con chó đột nhiên đứng lên.

Cái gọi là sợ cái gì thì cái ấy tới, con chó này không biết học đâu ra thủ đoạn của loài linh cẩu, há miệng muốn cắn thứ giữa hai chân Lý Hạc Minh.

Nếu không phải Lý Hạc Minh phản ứng kịp thời, lui cả ghế và người ra sau một bước, thì có khi hôm nay phải đến Tư Lễ Giám báo danh rồi.

*Tư Lễ Giám: Tổng kho phân phối thái giám.

Đúng lúc Lâm Ngọc đến tìm chó đã nhìn thấy khung cảnh này.

Ngày đó, Lâm Ngọc mắc mưa, về nhà hết sốt rồi đến lạnh, phải nằm hai ngày mới đỡ hơn chút, thấy hôm nay mát trời muốn dẫn "Tam Ca" đi phơi nắng, không ngờ nó lại dám liều lĩnh đi cắn Lý Hạc Minh.

Lâm Ngọc sợ đến mức run lên, vội gọi lớn: "Tam ca, quay lại đây!"

Lý Hạc Minh nghe giọng nói này liền ngược mắt nhìn Lâm Ngọc đang bước nhanh lại, nàng bị phong hàn chưa khỏi hẳn nên không chịu được gió lạnh, cổ áo dính thêm một vòng lông chồn trắng mềm mại, gương mặt trắng nõn dán lên lớp lông mềm mịn, hai chiếc trâm ngọc bích trên đầu va vào nhau phát ra âm thanh, mảy đen da trắng, còn trắng hơn cả tuyết mùa đông.

Một năm bốn mùa, Lý Hạc Minh chỉ mặc mấy bộ quan phục thay đi đổi lại, vào những ngày cực lạnh, cùng lắm hẳn chỉ mặc thêm một

chiếc áo bên trong, bên ngoài khoác thêm một áo choàng. Hiện tại chưa đến tháng mười hai đã thấy Lâm Ngọc mặc áo lông, bất giác hẳn nghĩ: Sao nàng có thể sống sót nổi qua thời điểm lạnh nhất trong năm được?

Chẳng lẽ bắt chước theo con mèo, lấy da và lông của mình quấn một cục như quả cầu?

-----oOo-----

Chương 18: ĐỒ DƠ BẮN!

Edit: Khả Khả

Lý Hạc Minh nhìn chăm chăm Lâm Ngọc, còn Lâm Ngọc chỉ lo nhìn con chó không biết trời cao đất dày của mình.

Nàng sốt ruột gọi “tam ca” vài lần, nhưng nó lại không thèm quay đầu nhìn nàng một cái. Hiện tại, nó vừa thèm vừa giận, khúc thịt của Lý Hạc Minh và miếng thịt trong chén, cái nào nó cũng muốn cắn.

Lâm Ngọc nhặt dây xích trên đất kéo nó về, nhưng nó lại không động đậy. Nàng đứng cách Lý Hạc Minh chừng hai bước chân, đuôi mắt nàng thoáng liếc thấy vết máu dính trên vạt áo hằn liền khựng lại, thấp giọng nói: “Lý đại nhân, là ta không trông chừng nó cẩn thận, mạo phạm rồi!”

Lý Hạc Minh không trả lời, cũng không tiếp tục ăn hoành thánh nữa, cứ như vậy nhìn nàng, tựa như đang nhìn vật gì đó hiếm lạ.

Lâm Ngọc đuổi theo con chó cả một đoạn đường dài, nàng cho rằng tóc mình bị rối, vội đưa tay lên sờ soạng chải tóc, đầu ngón tay vô tình chạm vào hoa tai ngọc châu Nam Hải trên tai.

Ánh mắt Lý Hạc Minh nhìn theo tay nàng, phát hiện ra vành tai của nàng đỏ lên, lúc này mới từ từ nhìn về gương mặt nàng.

Ánh mắt hẩn sắc bén, mang theo một loại công kích khó nói thành lời. Lâm Ngọc không được tự nhiên cụp mi xuống, không biết hẩn

đang nhìn cái gì. Qua một lúc sau, nàng mới nghe hẳn hỏi: “Lâm tiểu thư gọi một con súc sinh là Tam Ca?”

Lời này, ít nhiều gì cũng có ý khinh thường, nhưng “Tam Ca” là con chó mà Lâm gia đã nuôi dưỡng hơn mười năm, địa vị nó ở trong lòng Lâm Ngọc không hề nhỏ, nàng bất mãn phun ra một câu: “Nếu Lý đại nhân muốn, ta cũng có thể gọi Lý đại nhân một tiếng là Nhị ca!”

Ý nàng là xem hẳn như chó.

Không ngờ Lý Hạc Minh bỏ chén xuống, ngược mắt nhìn nàng: “Gọi đi!”

Lâm Ngọc sửng sốt, sau đó lại nghe giọng điệu nhàn nhạt của hẳn: “Gọi đi, không phải muốn gọi ta là Nhị Ca sao?”

Dáng vẻ kia của hẳn không giống như nói đùa, tựa như thật sự đang ngồi đợi nàng gọi một tiếng “Nhị Ca”. Lâm Ngọc thật không ngờ Lý Hạc Minh lại nghiêm túc trả lời nàng thế này, nàng đờ người nhìn hẳn, ngập ngừng một hồi, song lại không thể nói ra được.

Dù vậy, Lý Hạc Minh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, đôi mắt như vực sâu không đáy nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, cho đến đến mặt nàng nhuộm một màu phẫn đỏ.

Cái gì mà nhị ca? Rõ ràng người này xuất thân từ tướng môn, nhưng sao lại mang tác phong của đẳng đồ tử (dê xồm)?

Lâm Ngọc không thể gọi được, nàng cũng không có can đảm xem Lý Hạc Minh là huynh đệ của chó nhà mình, chỉ đành giả làm kẻ điếc xem như không nghe thấy gì.

Nàng đang túng quẫn nhưng Tam Ca lại ngu dốt không hiểu thế cục. Nó mặc kệ chủ nhân mình đang bị nam nhân trước mặt chặn họng, chỉ lo nhìn chăm chăm vào chén thịt thơm nức mũi ở trên bàn.

Nó thở ra, gấp gáp đặt hai chân lên bàn, đưa cái miệng dài đến muốn ăn chén hoành thánh còn bỏ dở của Lý Hạc Minh.

Lý Hạc Minh không ăn nữa, song cũng không muốn cho nó ăn, hắt đẩy chén ra, không xa lắm, đủ để móng vuốt Tam Ca chạm đến chén nhưng không thể ăn được.

Tam Ca thấy vậy, nhăn mũi nhìn chăm chăm về phía Lý Hạc Minh, cổ họng găm gừ, tức giận sủa hai tiếng.

Nếu không có Lâm Ngọc túm ở đằng sau, sợ là nó đã phóc lên cắn hẳn rồi cũng nên.

“Tam Ca!” Lâm Ngọc mắng, nàng bực mình vì nó tham ăn, lại cảm thấy Lý Hạc Minh đang cố ý chừa lại hai miếng hoành thánh để trêu người nó.

Tam Ca không nghe, còn cố gắng duỗi vuốt ra kéo chén lại. Lâm Ngọc la nó không được, khí giận bốc lên, giang tay đánh mạnh lên đầu nó một cái “bốp” thật lớn, đến mức đầu Tam Ca ngậy dại, nó chớp chớp mắt vội ngậm miệng lại.

Nàng xách vòng cổ nó, cả giận nói: “Còn sủa một tiếng nữa ta đem cái đầu người đi hầm cho chó ăn!”

Đây hiển nhiên không phải là lần đầu nó bị Lâm Ngọc giáo huấn, vừa nghe xong lập tức an phận, cúi đầu xuống, mắt nhướng lên liếc trộm nàng, sau đó ủi ủi vào chân nàng lấy lòng.

Thấy vậy, Lý Hạc Minh bất giác nhớ đến lúc trước mình gọi nàng một tiếng “Thê Thê” ở trên phố, cũng bị nàng lạnh giọng giáo huấn như vậy.

Lâm Ngọc bị thương hàn chưa khỏe hẳn, giờ này giận lên có chút đau đầu. Nàng nắm chặt con chó đáng xấu hổ này, gật đầu hành lễ với Lý Hạc Minh: “Ta còn có việc phải đi trước, không quấy rầy Lý đại nhân nữa!”

Nói xong, nàng không đợi Lý Hạc Minh đáp lại, đã nắm dây xích kéo Tam Ca đi. Tam Ca đáng thương không được ăn hoành thánh thì thôi đi, còn bị ăn đòn, cái đuôi cụp xuống thảm hại.

Lý Hạc Minh thấy Lâm Ngọc rời đi, hẳn cũng móc khối bạc vụn từ trong ngực ra đặt lên bàn, định quay về Chiêu Ngục tiếp tục tra án. Còn chưa lên ngựa, đột nhiên hắn nghe tiếng Lâm Ngọc nhỏ giọng dạy bảo chó của nàng: “Thứ dơ bẩn gì cũng há miệng đớp!”

Nghe những lời này, Lý Hạc Minh đang cho rằng nàng nói “thứ dơ bẩn” kia là mấy miếng hoành thánh hắn ăn dở, nhưng giây tiếp theo, lại nghe nàng nói: “Lần sau người còn đi đớp thứ giữa chân nam nhân nữa, ta cho người bẻ răng người!”

Đường phố ẩm ỉ, nàng cố tình đè thấp giọng nói, cứ tưởng rằng Lý Hạc Minh không nghe thấy, cũng không hề biết Lý Hạc Minh có đôi tai sói, hắn đứng ở sau lưng nàng nghe rõ nàng từng chữ một.

Hắn xoay người, híp mắt nhìn bóng lưng Lâm Ngọc, cười lạnh.

Hừ, thứ dơ bẩn?

Khả: Edit chương này mà cười xui! Tam Ca gặp Nhị Ca là tới số rồi :)))

-----oOo-----

Chương 19: HAY CHO RẼ TÌNH ĐÂM SÂU, TÂM ĐẦU Ý HỢP!

Lý Hạc Minh quay lại Chiêu Ngục, Hà Tam cầm tờ khai vừa thẩm vấn phạm nhân ra vội vã đi tìm hắc.

Ngục lao lạnh lẽo, ẩm ướt, bàn chân giẫm xuống dường như có thể cảm nhận được vũng máu đã tích tụ qua nhiều năm, tiếng kêu thảm thiết ngày đêm không dứt, người không có can đảm không thể ở đây quá một chung trà.

Lý Hạc Minh nhận bốn tờ giấy mỏng viết tràn ngập lời khai, hắc nhìn lướt qua vài lần, hỏi Hà Tam: “Đều nhận tội?”

“Nhận thì có nhận....” Sắc mặt Hà Tam hơi kỳ: “Nhưng vấn đề là không biết thú nhận cái gì. Lúc trước các huynh đệ cho rằng đây là bọn tặc tử cứng đầu, im lặng là vì không muốn khai ra người đứng sau, nhưng dùng hình xong rồi hỏi cả ba tên, bọn chúng đều nói không biết. Đám này nhất gan không hề giống sát thủ của Vương Thường Trung!”

Có lẽ Lý Hạc Minh đã biết trước kết quả sẽ thế này, hắc đi đến phòng giam giữ Vương Thường Trung nói: “Chỉ là chốt thí thôi!”

Hà Tam không hiểu, hắc suy nghĩ một hồi, rồi hỏi: “Ý của ngài là sao?”

Lý Hạc Minh giải thích: “Hằng năm, Cẩm Y Vệ bắt vô số chốt thí, có bao giờ người thấy phản tặc nào có kỷ cương lỏng lẻo như vậy

chưa? Chẳng qua bọn chúng chỉ là cái cớ do Vương Thường Trung bày ra thôi, để số tiền tham ô được bung ra một cách hợp lý, thực tế thì muốn nuôi dưỡng đám người này, chi phí chưa đến hai năm bổng lộc của người!”

Hà Tam nhắm tính chút tiền ít ỏi mỗi năm của mình, nó cách một trời một vực với khoản tham ô của Vương Thường Trung, hấn ngăn ra: “Vậy chẳng phải mấy trăm vạn lượng bạc của Hộ Bộ tham ô sẽ không cánh mà bay sao?”

Lý Hạc Minh đưa lời khai lại cho Hà Tam: “Không bốc hơi được đâu!”

Hà Tam cuốn tờ lời khai lại, vội hỏi: “Còn những lời khai này có trình lên trên không ạ?”

“Trước mắt cứ cất giữ cẩn thận đi!”

“Vâng!” Hà Tam đáp lời, sau đó hấn lại nghĩ đến cái gì, lại nói: “À đúng rồi, còn có một chuyện nữa!”

“Nói!”

Nói đến chính sự, Hà Tam luôn nhanh mồm nhanh miệng, còn gặp chuyện này hấn lại do dự: “Cái người ngày đó trên núi bị ngài chém đứt mệnh căn, vừa rồi không chịu được cực hình đã khai ra một vài điều....có liên quan đến Lâm tiểu thư!”

Bước chân Lý Hạc Minh dừng lại, liếc mắt nhìn y, Hà Tam thấy thần sắc này của Lý Hạc Minh trong lòng đột nhiên căng thẳng, không biết phải nói thế nào, y ập ứng: “Hấn ta nói ngày đó ở hang động, Lâm tiểu thư nói với hấn rằng ngài rẽ tình thâm sâu...”

Lý Hạc Minh nghe xong im lặng một lúc, sau đó nhìn chăm chăm vào Hà Tam, lặp lại bốn chữ: “Rẽ tình thâm sâu?”

Yết hầu Hà Tam lặn lộn: “Vâng, là rể tình đậm sâu!”

Lý Hạc Minh siết tay nắm chuôi đao, thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước như không có việc gì: “Còn nói cái gì nữa?”

Hà Tam liếc nhìn vẻ mặt của Lý Hạc Minh: “Lâm tiểu thư còn nói ngài và nàng ấy...ờm...tâm đầu ý hợp...”

Lời khai lúc nghiêm hình không được làm giả, lời này nghe có vẻ không đáng tin, nhưng lại rất chính xác. Đại khái Lý Hạc Minh có thể đoán ra được nguyên nhân Lâm Ngọc nói những lời này với tên phản tặc kia, đơn giản là mượn cơ hội này để kéo dài thời gian, bảo toàn tính mạng.

Ngày thường, nàng nhìn thấy hắc hện không thể né xa ba thước, sau lưng lại mượn ác danh của hắc hện để bảo toàn mạng sống, thật đúng là rể tình đậm sâu, tâm đầu ý hợp.

Hà Tam thấy Lý Hạc Minh không lên tiếng, nên cẩn thận hỏi: “Trấn Phủ Sử, lời này ta không nói cho ai khác cả, ngài có muốn viết vào lời khai không?”

Hắc hện vừa mới nói xong, đổi lấy bằng một ánh mắt xem thường.

Hà Tam thấy vậy lập tức ngậm miệng lại.

Xem ra là không cần.

Cái lạnh của mùa đông cuốn qua con phố dài, hoa mai khắp thành dần hé nụ. Ngày đó, Mẫu thân Dương Kim Minh mượn cơ tặng hoa đến báỉ phòng Lâm phu nhân, sau đó làm bộ nhắc đến chuyện của Dương Kim Minh và Lâm Ngọc.

Lâm phu nhân hài lòng tiểu tể Dương Kim Minh này, nhưng Lâm

Ngọc lại cảm thấy tuổi của hẳn quá nhỏ, cho nên nàng lấy lý do bệnh trốn ở trong viện, không đến đại đường bái kiến.

Dương phu nhân tặng một cây Mai Đan Hương, nói là vận chuyển từ Tương Dương xa xôi về Đô Thành bằng đường thủy. Mai Đan Hương là mai thượng hạng, hoa nở sớm, hương thơm nồng. Lấy nó làm quà để tặng người thì quá mức hào phóng.

Khi Văn Trúc sai người đem hoa đến viện của Lâm Ngọc, hoa cúc đã nở rộ, hương thơm nồng nàn bay theo gió vào phòng. Lâm Ngọc trong thư phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi Trạch Lan: "Mùi hoa ở đâu vậy?"

Trạch Lan bỏ túi tiền đang thêu không biết là uyên ương hay vịt bầu xuống, ra ngoài hỏi thăm. Một lát sau, nàng tức giận nắm lỗi tai Văn Trúc vào: "Tiểu thư, tên tiểu tử này tự tiện mang hoa của Dương phu nhân vào viện thay hết hoa của người!"

"Buông ra, buông ra! Đau ta Trạch Lan!" Văn Trúc che tai la oai oái, hẳn nghiêng đầu ngồi ngay ngắn trên ghế giải thích với Lâm Ngọc: "Tiểu thư, nô tài không có, là phu nhân bảo nô tài đem hoa để trong viện của người!"

Lâm Ngọc bảo Trạch Lan buông hẳn ra, sau đó đứng dậy đi ra ngoài phòng: "Là hoa gì? Có vẻ mùi như hoa mai!"

Trạch Lan buông tay ra, Văn Trúc đáng thương xoa xoa lỗi tai đỏ bừng: "Là hoa mai, hình như nó là Mai Đan Hương, hay là Mai Khánh Khẩu gì đó, nô tài cũng không rõ, nghe nói rất quý giá!"

Lâm Ngọc đứng ở cửa nhìn cái cây cao bằng một người kia, nhíu mày nói: "Không thích, bảo mẫu thân trả lại đi!"

Văn Trúc mọi khi thông minh, lúc này lại chậm chạp, hẩn khó hiểu hỏi: “Sao vậy tiểu thư? Mùi rất thơm mà, cũng đều nồng như mai bình thường thôi!”

Trạch Lan tức giận đá hẩn: “Người nghe lời phu nhân hay nghe lời tiểu thư, ngày mai người đến viện của phu nhân làm việc đi!”

Lời này có hơi nặng, chẳng khác nào đang mắng hẩn bất trung, Văn Trúc không hỏi lại, vội cho người mang cây ra ngoài lại.

Văn Trúc vừa đi, thì gia đình canh cửa của phủ mang một bức thư đến cho Lâm Ngọc.

Hôm nay ồn ào đến lạ, nàng không có được chút thời gian nào yên tĩnh. Lâm Ngọc cất cuốn sách đi, thầm nhủ hôm nay có lẽ không đọc được rồi. Nàng hỏi gia đình: “Thư của ai?”

Gia đình trả lời: “Không biết ạ, một tiểu hài tử đưa đến nói là của một người không thân cũng chẳng quen của người!”

Không thân cũng chẳng quen...

Lâm Ngọc ngẩn ra, cúi đầu nhìn lớp sơn còn nguyên trên phong thư, nàng nhẹ thở ra, nói với gia đình: “Làm phiền rồi!”

Nói rồi, nàng liếc mắt cho Trạch Lan, Trạch Lan thấy vậy, móc ra một ít bạc vụn thưởng cho hẩn, gia đình kia mừng rỡ nhận bạc rồi lui xuống.

Đợi gia đình rời đi, Lâm Ngọc vội mở thư ra, đến khi thấy được nội dung trong thư, mặt nàng bỗng nhiên biến sắc.

Trạch Lan thấy sắc mặt nàng thay đổi, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy tiểu thư?”

Lâm Ngọc không trả lời, nàng ném thư vào bếp lò, nói: “Mau cho

người chuẩn bị xe ngựa!”

Trạch Lan mơ hồ hỏi lại: “Đi đâu ạ?”

Lâm Ngọc mím môi: “..... Lý phủ.”

Chương 20: ĐÚNG LÀ TA ĐANG ĐỢI NÀNG!

Edit: Khả Khả.

Người bình thường đến bái phỏng, dựa vào lễ nghi thì nên trình bái thiếp trước rồi mới được gặp gia chủ. Nhưng khi Lâm Ngọc gõ vang cánh cửa đang đóng chặt của Lý phủ, dường như hạ nhân trong phủ biết nàng sẽ tới nên đã thỉnh nàng vào trong.

So với cửa của các quan lớn bình thường, thì trước cửa của Lý phủ có thể nói là giống như đang giăng lưới bắt chim, vô cùng vắng vẻ. Trong phủ toàn là sơn thủy, nhưng lại yên tĩnh đến mức không hề có tiếng chim hót.

Lâm Ngọc đội nón có lớp vải mỏng phủ xuống, che đi gương mặt nàng. Nàng không lên tiếng đi theo hạ nhân trong phủ dẫn đường, một tát sau, lão Trần dẫn đường ngừng trước cửa tròn: "Cô nương, đến rồi!"

Lâm Ngọc nâng mắt nhìn, phía sau cánh cửa là một hồ nước trong vắt, chung quanh là một khoảng sân yên tĩnh, trên hồ có một con đường lát đá, cuối con đường là một viện môn.

Lần đầu tiên Lâm Ngọc đến Lý phủ, không biết đường đi, cũng không biết nơi này thông đến nơi nào. Nhưng nhìn bố cục trước viện thế này, hiển nhiên đây không phải là nơi người bình thường có thể ở.

Lâm Ngọc lên tiếng cảm tạ lão Trần, nàng đứng ở cửa tròn một lúc rồi một mình đi vào bên trong, trông hơi giống như đi hiến xác cho

cọp.

Lâm Ngọc còn chưa đến viện, đã ngửi thấy mùi hoa Mơ nhàn nhạt. Vừa ngẩng đầu lên, thì thấy một cây Mơ rất cao nhô ra từ tường viện, bên trên có mấy nụ hoa đỏ thắm, vừa còn chưa nở nên hương cũng nhạt.

Mơ và Mai hao hao giống nhau, nhưng lại không cùng loại. Khi Lâm Ngọc rời đi, Dương phu nhân còn ở trong phủ, thời khắc này khi nhìn thấy cây Mơ này, nàng không khỏi nhớ đến cây Mai kia của Dương phu nhân tặng, nàng đang suy nghĩ không biết mẫu thân đã trả lại chưa.

*Hoa của Dương phu nhân đưa đến và cây trong phủ của Lý Hạc Minh là hai loại khác nhau, nó nhìn tương tự chứ thật ra là khác loại, vì truyện không có tiệm bán hoa nên mình không tra kỹ về loài hoa này nha, tạm thời để mai và mơ.

Nàng đang suy nghĩ, bỗng dưng sau truyền đến giọng nói của một nam nhân: “Nghe nói Dương gia mang đến Lâm phủ một gốc Mai Đàn Hương quý báu!”

Lâm Ngọc đang chìm trong suy tư, đột nhiên nghe thấy âm thanh của người khác, nàng không kịp phòng bị, suýt nữa hét lên.

Nàng xoay người nhìn qua tấm màn mỏng. Tú Xuân Dao, phi ngư phục, thân cao chân dài, tướng mạo tuấn tú lạnh lùng, không phải Lý Hạc Minh thì là ai.

Kể từ lần gặp ở trên đường ấy, đã hơn nửa tháng rồi Lâm Ngọc chưa gặp mặt hẳn, thỉnh thoảng chỉ nghe phụ thân và huynh trưởng nhắc đến tên của hắn trong nhà, phần lớn là liên quan đến vụ án của Vương Thường Trung.

Vụ án của Vương Thường Trung chưa kết thúc, Lý Hạc Minh vẫn bận bịu tối ngày. Hôm nay Lâm Ngọc đến cửa chỉ mang theo chút hy vọng nhỏ nhoi, không ngờ hẳn thật sự có ở trong phủ. Nàng đã chuẩn bị tinh thần, nếu như hẳn không có ở đây, nàng sẽ đến Bắc Trấn Phủ Sử một chuyến.

Lâm Ngọc đến vì có chuyện cầu xin, cho nên bị dọa hoảng sợ cũng không dám nói gì, nàng cố trấn tĩnh nhịp tim đang đập dữ dội, cúi người hành lễ: “Lý đại nhân!”

Trước mặt nàng che một tấm lụa trắng, Lý Hạc Minh nhìn xuyên qua tấm lụa, cảm thấy gương mặt nàng trắng bệch không chút huyết sắc, nhưng môi lại ươn ướt, giống như hoa mai mở.

Hắn vòng qua nàng đi vào trong viện: “Lâm tiểu thư không ở nhà ngắm hoa, lại chạy đến Lý phủ làm gì?”

Lâm Ngọc nhắc chân đuổi theo, chân hẳn dài, một bước của hắn bằng hai bước của nàng. Hắn không đợi, vừa vào đến sân liền ngồi xuống bàn đá dưới cây Mơ, nhắc ấm trà nóng trên lò, tự rót cho mình một ly.

Lâm Ngọc nghe hắn nhắc đến Dương phu nhân, trong lòng có chút khiếp sợ, nàng nói: “Cầm Y vệ thật sự tai thính mắt tinh, Dương phu nhân còn ở Lâm phủ, mà Lý đại nhân ở đây đã nhận được tin tức rồi!”

“Chén cơm này đã ăn, nếu tai mắt vô dụng thì Cầm Y Vệ nên phế đi!” Lý Hạc Minh nói xong, lấy một chén khác trong khay ra hỏi nàng: “Uống chứ?”

Lâm Ngọc ngẫm nghĩ, sau đó “ừ” một tiếng. Nàng chậm rãi ngồi xuống, gỡ mũ che đặt lên bàn, rồi nhận trà nóng từ trong tay Lý Hạc Minh: “Đa tạ!”

Nước vừa mới nấu sôi, vẫn còn nóng hổi, Lâm Ngọc đưa đến miệng thổi rồi mới nhấp một ngụm.

Lý Hạc Minh không hồi nàng, chờ nàng thấm giọng xong, buông chén trà xuống, mới lên tiếng hỏi: “Lâm tiểu thư còn chưa trả lời ta, hôm nay đến là có việc gì?”

Lâm Ngọc cảm thấy hẫng đang cố ý, khi nàng đến cửa, lão Trần không hỏi nàng đến tìm ai đã đưa nàng vào trong, hiển nhiên là biết màng đến để làm gì.

Nàng nói: “Lý đại nhân không biết sao? Vậy tại sao hạ nhân trong phủ ngài lại đưa ta đến viện này?”

Lý Hạc Minh liếc nàng: “Vào phủ của ta, cho dù là khách ở phương nào cũng sẽ đưa đến viện này!”

Lâm Ngọc khó hiểu: “Vậy ngài không cần biết người đến có thân phận gì sao? Nếu người đến không có ý tốt, chẳng lẽ cũng hoan nghênh vào?”

Lý Hạc Minh nhàn nhạt nói: “Cấm Y Vệ trước giờ đều mang tiếng ác, ai dám đến phủ của ta để kiếm chuyện?”

Đúng vậy, Lâm Ngọc thầm nghĩ: Có quan lại nào dám chọc hẫng đâu.

Lâm Ngọc hỏi: “Nếu người đến gặp tẩu tẩu của ngài thì sao? Lý đại nhân cũng thay mặt đón tiếp sao?”

Lý Hạc Minh nhấp ngụm trà: “Tẩu ấy đã dọn ra ngoài rồi!”

Nghe được lời này, Lâm Ngọc hơi sửng sốt, lúc này nàng mới hiểu ra cả một đường đến đây vì sao lại yên tĩnh đến vậy. Nếu trong phủ có

nữ nhân, nó sẽ không lạnh lẽo đến mức này.

Nhưng lời của nàng nói ra đều bị Lý Hạc Minh đánh ngược trở về, giờ đây Lâm Ngọc mới ý thức được bản thân mình tự đa tình, hiểu lầm Lý Hạc Minh đang đợi nàng đến bãi phỏng. Nàng đang muốn nhận lỗi, thì thấy biểu cảm của Lý Hạc Minh như chợt phát hiện ra điều gì, hắt ngược mắt nhìn nàng: “Chẳng lẽ Lâm tiểu thư đang nghĩ Lý mỗ đây cố tình ở lại trong phủ để đợi nàng đến?”

Tâm tư bị vạch trần, mặt Lâm Ngọc phút chốc đỏ lên, lúng túng hạ mi mắt, nàng cúi đầu, nói: “Là ta đường đột!”

Trên đời này không có chuyện nào xấu hổ hơn chuyện này, ngay cả lỗi tai nàng cũng đỏ lên theo, nhưng nàng vừa dứt lời, lại nghe Lý Hạc Minh nói: “Không thể nói là đường đột, đúng là ta đang đợi nàng!”

Khả: Mới lên tiki book chục cuốn sách how to tán gái cho cha này, cục súc zừa zừa thôi!

-----oOo-----

Chương 21: MƯƠ TÍNH!

Edit: Khả Khả

Lý Hạc Minh nói mấy câu xoay vòng vòng dường như chỉ để trêu chọc Lâm Ngọc, xoay nàng đến mức đầu óc nàng mụ mị nhất thời không thể phản ứng được.

Nàng ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lý Hạc Minh, sắc mặt hắc lạnh nhạt, như thể từ nãy giờ hắc không hề nói chuyện ái muội, thần sắc như thường ngày nhắc ấm trà châm đầy chén cho nàng.

Lâm Ngọc không nói lại cái miệng chuyên thẩm vấn phạm nhân của Bắc Trấn Phủ Sử này, cũng không dám đoán hàm ý trong lời nói của hắc, mắc công lại trở thành trò cười.

Nàng nghiêm túc đề cập đến chính sự: “Lý đại nhân cho người đưa thư đến cho ta, trong thư nói khi thẩm vấn Vương thị lang, y có nhắc đến tên phụ thân và huynh trưởng nhà ta, xin đại nhân có thể tiết lộ chút thông tin được không?”

Yêu cầu này quá lỗ mãng, nếu để người khác biết được Lý Hạc Minh tiết lộ vụ án, sợ là người của hắc qua hôm sau sẽ bị treo đầu trên cổng thành cũng nên. Lâm Ngọc cũng hiểu điều này, nên nàng nói: “Không dám làm liên lụy đại nhân, chỉ xin đại nhân nói qua chút điểm mấu chốt là được!”

Lòng Lâm Ngọc lo sợ không yên, nói về lấy “việc công làm riêng”, Lý Hạc Minh giỏi hơn nàng nhiều. Ánh mắt hắc dừng lên gương mặt nôn nóng của nàng, nói: “Nhiều thì không thể, nàng chỉ cần biết,

người nào đi ra từ miệng của Vương Thường Trung đều phải đi qua Chiếu Ngục một chuyến!”

Nghe vậy, Lâm Ngọc cảm thấy ngực mình căng thẳng, nàng thận trọng tìm từ để nói: “Nói vậy, Vương thị lang không chỉ nhắc đến mỗi tên của gia phụ và huynh trưởng?”

Lý Hạc Minh nói: “Còn nhiều hơn thế nữa!”

Lâm Ngọc nhíu mày: “Nếu Vương Thường Trung cố ý kéo người ngã ngựa, quấy loạn vụ án, chẳng lẽ các viên quan đó đều vào ngục cả sao?”

Nàng vừa nói xong, ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào hai mắt nàng. Lâm Ngọc siết chặt nắm tay đặt trên đầu gối: “Ta...ta có nói gì sai sao?”

Lý Hạc Minh nhìn nàng một hồi, rồi nói: “Không!”

Trong lòng hần thẩn nhủ: Rất thông minh!

Lâm Ngọc đoán không sai, lần này Vương Thường Trung liên tục nhắc đến phụ tử Lâm gia, mục đích muốn căn loạn hơn 40 quan viên lớn bé của hai kinh ba tỉnh. Trong đó có rất nhiều thần tử trong sạch, không dễ bắt hết toàn bộ vào Chiếu Ngục được.

Nhưng mà....

Lý Hạc Minh xoay xoay chén trà trong tay, hỏi Lâm Ngọc: “Lâm tiểu thư dám đánh cược không?”

Hắn không nói cho Lâm Ngọc biết ba vị hoàng tử đương triều có trong lời khai của Vương Thường Trung, cũng không nói chuyện phụ

tử Lâm gia và hơn bốn mươi quan viên bị dính đến, mà chỉ nói: “Trong lời khai của hắc có vô số viên quan, Lâm Công và Lâm thị lang có thể trong sạch, cũng có thể bị khoanh vòng tròn đỏ trước án của Thánh Thượng!”

Nghe được những lời này, Lâm Ngọc đột nhiên đứng bật dậy, khó hiểu hỏi: “Lý đại nhân đây là có ý gì?”

Về mặt hắc vẫn nhàn nhạt nói: “Không có ý gì khác, chỉ làm theo lễ công thôi!”

Thần sắc hắc thản nhiên, nhưng lời nói lọt qua tai Lâm Ngọc mang rõ ý uy hiếp.

Bắc Trấn Phủ Sử nắm trong tay quyền lực thế nào không phải Lâm Ngọc không biết, nhưng hôm nay nàng mới thật sự cảm nhận được sợ hãi khi bị quyền thế áp đảo, nàng hoảng sợ: “Nếu có cơ hội cứu vãn được, liệu Lý đại nhân có thể...”

Lý Hạc Minh biết nàng muốn hỏi gì, hắc lạnh nhạt nhìn nàng, cắt ngang: “Dựa vào cái gì?”

Đây không phải là lần đầu tiên hắc hỏi câu này, trước đây khi hai người ở trên núi Linh Vân, hắc cũng đã từng hỏi nàng như vậy. Lâm Ngọc còn nhớ câu sau của hắc nữa: Ta và Lâm đại nhân không thân cũng chẳng quen, vì sao phải mạo hiểm để giúp hắc?

Gió lạnh thổi qua đình viện, khói trắng của chung trà đã tan, Lâm Ngọc nhìn gương mặt lãnh đạm vô tình của Lý Hạc Minh, nàng hiểu rõ ẩn ý trong lời của hắc, cũng hiểu được gì sao hắc gửi thư báo tin cho nàng.

Bắc Trấn Phủ Sử nhận lệnh của Hoàng Thượng, từ trước đến nay tâm lạnh như thiết, bản thân hắc là móng vuốt của Thiên Tử, làm gì có chuyện hắc phát tâm thiện lành nhắc nhở nàng.

Lâm Ngọc nhìn hăn đầy đề phòng: “Ta còn tưởng Lý đại nhân có ý tốt, hoá ra là còn có mưu đồ khác!”

Lý Hạc Minh bị nàng vạch trần bí mật, hăn không tức giận, chỉ nói: “Nếu Lý mỗ có ý tốt thì được gì?”

Lâm Ngọc trước giờ không phải là người ăn không của người khác, nàng nói: “Đương nhiên ta sẽ dùng quyền lực và tiền tài của Lâm gia dốc lòng báo đáp!”

Lý Hạc Minh cười khế: “Quyền lực? Tiền tài? Có cái nào mà Lý mỗ không có. Mà cho dù không có, ta cũng tự đi dành, không cần xin từ người khác!”

Hăn nâng mi, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Lâm Ngọc, bên trong phản chiếu gương mặt nàng, hăn chầm chậm nói: “Lâm tiểu thư biết Lý mỗ muốn gì mà, trong thiên hạ này, cũng chỉ có Lâm tiểu thư có thể cho!”

Khí thế hăn bức người, bức Lâm Ngọc đến mức thở không nổi, nàng siết chặt cổ tay áo, né tránh ánh mắt hăn: “Lý đại nhân là Bắc Trấn Phủ Sử, là tay sai của Đế Vương, muốn nữ tử nhà ai mà không được, hà tất...hà tất phải chấp nhất chuyện cũ như vậy?”

Câu “tay sai của Đế Vương” đương nhiên không phải để khen hăn, Lý Hạc Minh không chút cảm xúc, chỉ nhếch môi: “Lâm tiểu thư suy nghĩ kỹ rồi lại đến tìm Lý mỗ!”

Hăn nói thêm: “Nhưng tốt nhất Lâm tiểu thư nhanh quyết định đi, nếu chậm trễ, thì cái giá phải trả không chỉ đơn giản là chuyện này thôi đâu!”

Hăn không chút nao núng, như thể hăn đã biết trước, rồi sẽ có ngày

Lâm Ngọc quay lại tìm hân.

Trà nóng dần nguội lạnh trong gió, Lâm Ngọc chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ trở thành vật phẩm để thương lượng, chỉ bằng vài lời khai của Vương Thường Trung, không đáng để nàng hạ mình đánh cược.

Nàng không còn gì để nói, cầm mũ trên bàn buồn bực rời đi.

Sau khi Lâm Ngọc trở về, Lâm phủ vẫn thoải mái an nhàn như mọi khi. Lúc Lâm Trịnh Thanh và Lâm Tĩnh nói đến việc trên triều, hình như cũng không có gì bất thường. Đến cơm chiều, Lâm phu nhân kể chuyện Dương phu nhân đến tặng hoa, dường như tất cả mọi chuyện đều là do Lý Hạc Minh cố ý đe dọa nàng.

Tuy nhiên, Lý Hạc Minh sẽ không làm việc gì mà hân không chắc. Cảm giác lo lắng của Lâm Ngọc trải qua mấy ngày, đến ngày thứ năm, cuối cùng nàng đã hiểu "chậm trễ" mà Lý Hạc Minh muốn nói là gì.

Vào một buổi chiều bình thường, Cẩm Y Vệ phụng chỉ bắt phụ thân của Dương Kim Minh, Dương thị lang vào ngục.

Sau đó chưa đến ba ngày, Cẩm Y Vệ mang người đến soát nhà Dương gia.

Ứng Thiên Phủ vốn sóng yên biển lặng, cuối cùng cũng khiến bá quan sợ hãi trong ngày đông giá rét, hương mai phủ khắp đường.

Khả: Thôi, hông ấỵ bé Ngọc hiến xác cho khoa học đi, để mấỵ bà kia còn có H để nhâm nhi kkk

-----oOo-----

Chương 22: NÀNG NÊN CẦU XIN AI!

Edit: Khả Khả

Chỉ qua vài ngày, Lâm Ngọc lại đến báỉ phỏng Lý Hạc Minh một lần nữa, đương nhiên bây giờ tình cảnh đã khác.

Nàng còn nhớ, mấy ngày trước Dương phu nhân còn đến uống trà trò chuyện với mẫu thân mình, cười cười nói nói, không hề hay biết tai họa đang đến gần. Chỉ mới qua vài ngày, Dương gia đã cảnh còn người mất.

Sáng nay, mẫu thân có nói với nàng, hôm qua Dương Kim Minh cũng bị Cẩm Y Vệ áp giải từ Đại Lý Tự về Chiếu Ngục. Lớn bé của Dương gia không một ai thoát, phủ đệ đã bị niêm phong.

Hiện giờ, cả triều trên dưới đều cảm thấy bất an, không ai có thể nói trước được, hôm qua là Dương gia, hôm nay có phải Lâm phủ hay không.

Lần này tới cửa, lão Trần đưa Lâm Ngọc đến viện, nơi này vắng vẻ không một bóng người, thời tiết ngày càng lạnh, nhưng trong viện được bao quanh bởi hồ nước tựa như ấm hơn bên ngoài, chỉ mới mấy ngày mà nụ Mơ kia đã nở, hương thơm ngào ngạt lan trong không khí.

Lý Hạc Minh chưa hồi phủ, Lâm Ngọc đành ở đây chờ hẵn. Lão Trần thấy vậy, đun cho nàng ấm trà, thắp lửa bếp lò lên rồi quay người rời đi.

Lâm Ngọc bỏ mũ ra, ngồi trên ghế đá nhìn khói trắng bốc lên từ miệng ấm, trong lòng đều chất chứa chuyện của Dương gia, không có tâm trạng uống trà.

Nàng vội vàng đến đây, ngay cả lò sưởi tay cũng không mang theo, trên đường đi tay chân đã cứng đờ, hiện giờ hơi trên bếp lò mới có thể dần ấm lên.

Hương Mơ trong viện ngào ngạt, hương trà thanh nhã, nếu không phải đang hạ mình đến cầu xin, thì Lâm Ngọc cũng muốn ở lại đây lẳng lặng ngắm hoa uống trà.

Vào đông, sắc trời u ám, Lâm Ngọc không biết mình đã đợi trong bao lâu, cuối cùng cũng nghe được tiếng động từ cửa viện truyền vào.

Bước chân trầm ổn, nhanh nhưng không vội, là tiếng bước chân của Lý Hạc Minh. Khi Lâm Ngọc đưa ra kết luận, bản thân nàng lại vô cùng kinh ngạc, nàng có thể nhận ra âm thanh của hắn.

Nàng đứng dậy, quay đầu lại, vừa cung kính vừa lo sợ hành lễ: "Lý đại nhân!"

Lý Hạc Minh hình như mới từ Chiếu Ngục về, trên người có một mùi máu tanh chết chóc. Hắn thấy ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào vết máu dính trên ủng mình, hắn nói: "Nếu muốn hỏi chuyện của Dương gia thì hỏi đi!"

Lâm Ngọc không ngờ hắn sẽ nói vậy, nắm tay của nàng từ từ buông lỏng: "Dương gia.... vào ngục là vì liên quan đến vụ án của Vương Thường Trung sao?"

Lý Hạc Minh đáp: "Đúng vậy!"

Hắn không ngồi xuống mà ngồi xổm bên bếp lò, nhắc ấm trà ra, lấy gậy gắp than kháy kháy than đang cháy, tia lửa bắn ra, suýt nữa rơi trên váy nàng.

Nàng vội lui về sau một bước, sau khi đứng vững lại, nàng nhìn góc mặt anh tuần bị ánh lửa hồng phản chiếu, ngập ngừng hỏi: “Có liên quan đến ngài không?”

Lời này khiến Lý Hạc Minh dừng động tác, hắn ngồi xổm dưới đất, quay đầu lại, ánh mắt nặng nề nhìn Lâm Ngọc: “Dương gia kết bè kết phái, y vào chức quyền hốt bạc từ Thuỷ Vụ, là do Dương gia hắn sai, nàng đổ lên đầu ta làm gì?”

Rõ ràng hắn đang ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhưng khí thế không hề yếu, Cẩm Y Vệ đánh giết đã quen, chỉ cần liếc mắt nhẹ một cái cũng thấy được Lâm Ngọc đang run rẩy trong lòng.

Hắn thu hồi tầm mắt, nhặt mấy khúc củi ở sọt ném vào trong lò, rồi đặt ấm trà lại, đứng lên.

Đúng là hắn nói rất có lý, nhưng không phải Lâm Ngọc vô duyên vô cớ hỏi như vậy, nàng ngẩng đầu nhìn hắn: “Ca Ca ta đã từng nói, chuyện Dương gia phạm lỗi đã nhiều năm trước, đều là sai lầm của Dương đại nhân, vậy mà hiện giờ cả nhà lại gặp nạn. Lúc đó Dương gia tránh được một kiếp, nhưng lúc này lại xảy ra chuyện, nếu nói không liên quan đến Lý đại nhân, chẳng lẽ liên quan đến cấp trên...”

Lý Hạc Minh đánh gãy lời nói của nàng, chắp tay về hướng hoàng cung, nói: “Bắc Trấn Phủ Sứ nhận lệnh của Bệ Hạ, mỗi lời nói, hành động đều do Thánh ý định đoạt, Lâm tiểu thư hãy cẩn thận, hoạ từ miệng mà ra!”

Hắn gằn mạnh hai chữ “thánh ý”, như thế nói rõ đáp án cho nàng.

Lâm Ngọc bất bình cho Dương gia, khiến lời nói của Lý Hạc Minh

càng khó nghe hơn, hần nói: “Chẳng qua, Lý mỗ chỉ là một tay sai máu lạnh vô tình, đây là lời lần trước chính miệng Lâm tiểu thư mắng ta, Lý mỗ ghi lòng tạc dạ, mỗi đêm đều nghĩ đến, nửa chữ cũng không dám quên. Lâm tiểu thư cho rằng Lý mỗ đây tiểu nhân vô sỉ, muốn đổ hết toàn bộ việc này lên đầu ta cũng được, chỉ có điều...”

Hần rũ mắt nhìn nàng, chầm chậm nói: “Có điều, nếu Lâm tiểu thư muốn tốt, thì hãy thử nghĩ xem rốt cuộc hôm nay nàng đến đây là để làm gì, một khi làm sai, nói bậy, đừng trách Lý mỗ tìm thời cơ tính sổ!”

Còn muốn tính sổ gì đây? Hôm nay Lâm Ngọc bước vào cửa này nàng đã cúi người rồi.

Hôm nay nàng có việc cầu xin nên mới đến, đương nhiên phải biết tiến biết lùi, Lý Hạc Minh vừa dọa nàng vài câu, nàng liền lặng lẽ rút quân, dời tầm mắt đi nơi khác, thoả hiệp nói: “Ta không hỏi chuyện của Dương gia nữa là được!”

Lý Hạc Minh nhìn chằm chằm nàng một lát, tựa như đang xem liệu nàng có thật sự đã bỏ qua chuyện này chưa, sau đó hần mới mở miệng: “Tốt nhất đừng hỏi!”

Lâm Ngọc quá thông minh, việc của Dương gia nàng có thể đoán được do Hoàng Đế đứng sau quả thật không sai.

Đám phản tặc bắt được trên núi Linh Vân chỉ là đám lâu la, dùng đều gây nhiễu loạn Cẩm Y Vệ, và các viên quan Vương Thường Trung khai ra cũng như vậy.

Sau này, Cẩm Y Vệ điều tra ra, cuối cùng ánh mắt hướng về một nơi không được động đến: Hoàng thất.

Hoàng đế liêm khiết nhưng đám hoàng tử, hoàng tôn thì chưa chắc. Tiền tài Vương Thường Trung tham ô phần lớn đều chảy vào túi tông thất hoàng gia.

Tra được đến đây, Lý Hạc Minh đã chính thức bước một chân vào địa ngục vô thường. Hoàng thượng vì muốn che trời, mị dân nên mới loạn ra thành thế này, biết đâu chừng Hoàng Đế sẽ thật sự xuống tay với các quan viên. Mấy năm trước, Dương gia có vết nhơ, cho nên lần này mới bị kéo theo

Những việc này Lý Hạc Minh không giải thích rõ ràng với Lâm Ngọc, nhưng nàng phải biết: Nếu đao đặt lên gáy Lâm gia, thì nàng nên biết phải đến cầu xin ai rồi.

Khả: Bộ này có nội dung rất sâu sắc nha mọi người. Còn cái nết nam 9 là có thù tất báo, ý là thù vật á :))), vẫn rất cay chuyện từ hôn, nhưng vẫn muốn dụ nữ chính vào tròng. Khôn như nữ chính còn chết hổng hồ gì chị em mình kkkk

-----oOo-----

Chương 23: NÉ TRÁNH HẮN!

Edit: Khả Khả

Mùa đông giá lạnh, Lâm Ngọc khoác chiếc áo choàng tay dài cổ vuông, dưới thân mặc chiếc váy dáng ngựa. Vai nàng gầy, không thích hợp mặc quần áo dày, vác nặng cả một ngày sẽ khiến nàng đau nhức xương cốt.

Hiện tại nàng đứng trong khoảng sân lộng gió của Lý Hạc Minh, khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo, đứng nói chuyện với hắn một hồi, hai bàn tay lạnh cóng của nàng rút vào ống tay áo nhưng.

Lý Hạc Minh không sợ lạnh, trên người hắn vẫn mặc bộ quan phục phi ngư Lâm Ngọc thường thấy, eo siết thật chặt, như thể bên trong hắn có mặc chiếc quần bó sát.

Hắn đảo mắt qua đầu ngón tay nhỏ nhắn lộ ra khỏi ống tay áo của nàng, đột nhiên hỏi: “Lạnh sao?”

“Hả?” Lâm Ngọc đang suy nghĩ làm thế nào để dò hỏi vụ án của Vương Thường Trung có liên quan đến Lâm phủ hay không, đột nhiên nghe thấy hắn quan tâm hỏi, nên ngẩn ra.

Nàng nắm chặt ống tay áo: “Không lạnh!”

Lâm Ngọc ngẩng đầu nhìn Lý Hạc Minh, thấy hắn đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào ống tay áo mình. Theo bản năng nàng liếc nhìn qua bàn tay trái của hắn đang đặt ở chuôi đao, người hắn cao, tay lại rất dài, mu bàn tay nổi gân xanh, năm ngón thon dài nhìn cực kỳ có

lực.

Lâm Ngọc từng nghe nói đôi này của hắc tử từng vắn gậy cổ tội thần ở Chiếu Ngục, thật hay giả tạm thời không nói đến, nhưng đã có lời đồn như vậy truyền ra thì điều này cho thấy hình phạt ở Chiếu Ngục không phải người bình thường có thể chịu được.

Lâm Ngọc thấp giọng nói: “Lúc trước Lý đại nhân có nói trong lời khai của Vương Thường Trung có nhắc đến đến phụ huynh ta, phụ thân ta trung quân ái quốc, trước nay đều liêm khiết, như vậy cũng phải vào Chiếu Ngục sao?”

Lý Hạc Minh không vội đáp lời, mà hỏi lại: “Nàng không lo cho huynh trưởng mình?”

“Hả?” Lâm Ngọc không rõ vì sao hắc tử lại hỏi vậy, nàng đang tập trung suy nghĩ lại bị hắc tử quấy rầy, nàng lúng túng nói: “Ca ca... huynh ấy còn trẻ, nếu chẳng may bị vào ngục, có lẽ huynh ấy sẽ chịu được!”

Lâm Tĩnh phụ trách thuế của Hộ Bộ bao năm qua liệu hắc tử có biết tiểu muội mang hắc tử ra làm trò tiêu khiển hay không. Hắc tử hắc xì một cái, xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Quái lạ, trong phòng đốt than nhiều như vậy sao ta lại cảm thấy lạnh sống lưng nhỉ.

Lý Hạc Minh nhìn chằm chằm Lâm Ngọc, nàng còn chưa nhận ra rằng những lời của mình vừa nói đã đưa yếu điểm ra trước mặt hắc tử.

Lý Hạc Minh nói: “Lâm đại nhân làm quan mấy chục năm, qua lại với đám tham ô kia đó là một sự sỉ nhục, ngài ấy vốn dĩ không có tội, nhưng Lâm tiểu thư có dám khẳng định lệnh tôn từ đầu đến cuối đều trong sạch? Đàng phái trong triều tranh đấu kịch liệt, vì tự bảo vệ mình, hoặc vì mục đích cá nhân đều có thể lòi chuyện của năm

xưa của người khác ra, nếu đào không ra thì cũng sẽ có người tìm cơ hội tạo ra chút vết nhơ!”

Lời này của hắn giống như đang uy hiếp, nhưng, đúng hơn là đang nhắc nhở nàng, có lẽ Bắc Trấn Phủ Ti đã tra ra chút gì đó không sạch cho nên hắn mới nói vậy.

Nếu vừa rồi Lâm Ngọc hỏi về Lâm Tĩnh, có lẽ thời khắc này Lý Hạc Minh sẽ đề cập đến tiền đồ của Lâm Tĩnh, hắn đã quen thăm vấn phạm nhân, mở miệng theo phản xạ đều đâm vào yếu điểm của đối phương.

Tuy chỉ là hành động vô ý, nhưng lần này hắn ra tay hơi tàn nhẫn. Lâm Ngọc lo lắng đến mức nước mắt lưng tròng, nàng nhú mày, mở miệng hỏi hắn: “Vậy Lý đại nhân thì sao? Chẳng lẽ trước giờ vẫn luôn trong sạch?”

Quả nhiên, Lý Hạc Minh không ngờ được mình nói mới mấy câu đã khiến nàng rơi nước mắt, hắn đảo qua ánh nước trong mắt nàng, mày hơi nhăn, tay nắm chặt đuôi đao, nghiêng đầu nhìn về nơi khác: “Cấm Y Vệ trước giờ không tha bất kỳ quan viên nào, Bắc Trấn Phủ Ti nghe theo ý chỉ của Thánh Thượng, sao có thể nói đến dơ bẩn hay trong sạch được!”

Đột nhiên thấy hắn xa cách, khiến Lâm Ngọc cảm thấy bản thân đã chọc giận hắn. Nàng nuốt hết nước mắt vào trong, lòng thì mắng hắn nhưng khi mở miệng lại là nhờ vả: “Vết nhơ của phụ thân, Lý đại nhân có thể rửa sạch được không?”

Lý Hạc Minh im lặng, Lâm Ngọc thấy hắn như vậy liền sốt ruột tiến về phía hắn. Giày thêu giẫm lên mặt đất gần như không có tiếng động, làn váy lướt nhẹ qua ủng đen của hắn. Nàng ngửa đầu, đôi mắt trong suốt nhìn hắn, giọng run rẩy: “Lý đại nhân...”

Hắn cúi đầu đón nhận ánh mắt của nàng, trầm giọng phun ra bốn chữ: “Tuỳ thuộc vào nàng!”

Lời vừa nói xong, một trận gió lạnh cuốn tới. Những cánh hoa Mơ đỏ như son bay lượn trên đỉnh đầu. Hơi thở nàng khó nhọc, bỗng, nàng nhớ đến những lời ngày ấy hắn đã nói với nàng trong viện.

Khi đó, hắn cũng nặng nề nhìn nàng chăm chăm như vậy, chỉ là khoảng cách không gần thế này. Gần đến mức, giữa hương Mơ nồng nàn, Lâm Ngọc có thể ngửi được mùi máu tanh xen lẫn hương bồ kết trên áo hắn.

Dường như Lý Hạc Minh không biết được bản thân mình trong mắt Lâm Ngọc khiến nàng sợ hãi thế nào, bằng không, hắn sẽ không mang một thân toàn mùi máu chưa kịp tẩy rửa đã đến gặp nàng.

Than trong bếp lò nổ tí tách, Lý Hạc Minh cúi mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng hồng ươn ướt của nàng. Hắn khẽ động, hơi thở Lâm Ngọc run lên, hình như hắn không phát hiện được nàng đang lúng túng, cứ cúi đầu ngày một gần.

Trên mặt hắn không có biểu cảm gì, không giống như là đang muốn hôn nàng, nhưng hơi thở nóng bỏng này tựa như tấm lụa tơ tằm kín gió đang quấn lấy nàng.

Môi hắn gần như chạm phải môi nàng, vào thời khắc này, Lâm Ngọc đột nhiên xấu hổ nghiêng đầu né tránh.

Lý Hạc Minh dừng lại, đôi mắt đen nhánh chuyển động, không chút cảm xúc nào đảo qua vành tai đỏ ửng của nàng, sau đó, từ từ đứng thẳng lưng.

-----oOo-----

Chương 24: HÔN HẮN!

Edit: Khả Khả

Lâm Ngọc không dám nhìn sắc mặt Lý Hạc Minh, nàng đoán thần sắc của hắn cũng không tốt lắm.

Nàng đoán không sai, mặt hắn lạnh đến độ như thể rơi vào hầm băng, giống như gương mặt lúc trước bị Lâm gia từ hôn. Nhưng hắn không nói gì cả, chỉ bình tĩnh nhìn Lâm Ngọc, sau đó xoay người muốn rời đi.

Tuy nhiên, dưới chân vừa mới động, xiêm y đã bị người nào đó nhẹ kéo lại.

Đây là lần thứ hai nàng cự tuyệt hắn, Lâm Ngọc biết, nếu hôm nay nàng để hắn rời đi, thì sau này nàng sẽ không thể nào cầu xin hắn được nữa, và nàng hoặc toàn bộ Lâm gia sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Tay nàng không dùng nhiều sức, nhưng bước chân của Lý Hạc Minh cứng ngắt, cứ như vậy, hắn dừng lại. Hắn quay đầu lại nhìn về phía bàn tay đang kéo ống tay mình, đốt ngón tay trắng nõn, mềm mại đến mức tưởng chừng chỉ chạm vào một cái là gãy ngay.

Lâm Ngọc thấp thỏm nhìn hắn, khi nhìn thấy thần sắc lãnh đạm của hắn, nàng lập tức cúi đầu xuống.

Nàng hơi do dự, cắn môi mím nhẹ, sau một hồi suy nghĩ, nàng buông ống tay áo hắn ra.

Lý Hạc Minh thấy vậy, sắc mặt hắn đen lại, nhưng rồi lại thấy cánh tay kia đè lên cánh tay hắn, đầu ngón tay run run đặt lên vai. Nàng nhón chân vụng về hôn lên môi hắn.

Khoảnh khắc đó, gió trời dường như tĩnh lặng, Lý Hạc Minh giống như mất hết tất cả các giác quan, ngoại trừ cảm xúc trên môi, hắn không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Lâm Ngọc không biết hôn, hành động của nàng chỉ giống như đang lấy môi mình dán lên môi hắn.

Cánh môi mềm mại phủ lên môi hắn, Lý Hạc Minh nhìn nàng ở gần trong gang tấc, hai mắt nhắm chặt. Đột nhiên hắn đưa tay ôm lấy vòng eo nàng, chân tiến thêm một bước nữa, há miệng đáp lại.

Gió trời lại một lần nữa nổi lên, thổi qua sân, quét qua cây Mơ cứng cáp, hương thơm ngào ngạt và cánh Mơ đỏ rơi xuống đỉnh đầu, đáp xuống cạnh hai người.

Từ nhỏ đến lớn, ngay cả tay của nam nhân Lâm Ngọc cũng chưa chạm đến, làm gì nói đến chuyện bị ai hôn như vậy, nàng xấu hổ đến mức các ngón tay đều siết chặt.

Cả người nàng run lên, lông mi cũng run rẩy theo, hai chân gần như đứng không vững, song, lại không đẩy Lý Hạc Minh ra, vẫn nắm chặt cánh tay hắn, mặt cho hắn gặm mút môi nàng.

“Ưm...” Không biết là bị cắn đau hay vì điều gì, nàng không thể chịu nổi rên lên một tiếng.

Lý Hạc Minh định hôn sâu hơn nữa, nhưng khi nhìn thấy hai mắt nhắm nghiền của nàng vươn nước mắt, hắn ép bản thân phải dừng

lại.

Hắn thở hổn hển cúi mắt nhìn nàng: “Không muốn sao?”

Thời điểm hắn muốn hôn nàng, nhưng bị nàng cự tuyệt, hắn không hỏi câu này. Khi Lâm Ngọc lo lắng túm ống tay áo hắn, hắn cũng không hỏi, chỉ duy nhất thời khắc này, sau khi Lâm Ngọc chủ động bám vai để hôn hắn, hắn mới giả vờ hỏi một câu như vậy.

Thế mà hắn không nhìn xem ai đã để lại ánh nước trên môi Lâm Ngọc, son môi cũng bị hắn hôn lem nhem cả.

Lâm Ngọc cúi đầu không nhìn hắn, chỉ lắc đầu, ánh nước từ hốc mắt rơi xuống ủng hắn.

Tuy lắc đầu nhưng ý tứ lại rất rõ ràng. Một cô nương dưới áp lực của tình thế đi hôn nam nhân quyền cao chức trọng để lấy lòng, đương nhiên là không muốn rồi.

Lý Hạc Minh nhìn nàng chăm chăm, hắn lui về sau một bước: “Nếu Lâm tiểu thư không muốn...”

Hắn chưa nói dứt lời, đột nhiên Lâm Ngọc ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt ướt át nhìn chăm chăm vào gương mặt hắn, cắn chặt môi hắn như muốn trút giận.

Tên khốn kiếp.

Nàng thầm mắng trong lòng.

Nàng không biết hàm răng mình lợi hại thế nào, vừa mới cắn một cái đã khiến môi Lý Hạc Minh bật máu, mùi máu tươi lan ra môi lưỡi hai người, vị tanh ngọt, ấm ấm.

Nàng thật sự rất tàn nhẫn, cơn đau truyền đến khiến Lý Hạc Minh phải nhíu mày. Hắn rũ mắt nhìn vẻ mặt vừa xấu hổ vừa tức giận của

nàng, mấp máy môi muốn rút môi ra khỏi kẽ răng của, nhưng lại bị nàng cắn mạnh thêm.

Còn cắn vào ngay vết thương vừa rồi, tựa như con thỏ đang giận dữ cắn con sói không chịu buông.

Lý Hạc Minh dừng động tác lại, yên lặng đứng đó, thậm chí còn hơi cúi đầu. Đợi cho Lâm Ngọc cắn đủ rồi buông ra, hắn vươn đầu lưỡi liếm sạch máu trên khoé môi, còn nếm được vị son môi của nàng để lại.

Hắn nhìn nước mắt đầm đìa trên mặt nàng, thầm nghĩ: Chỉ bấy nhiêu thôi mà đã khóc thành như vậy, sau này nếu thành thân, chắc hận hắn đến chết mất.

“Khóc cái gì?” Lý Hạc Minh hỏi: “Là nàng cắn ta mà, ngày mai ta mang cái miệng này đi gặp người thế nào đây?”

Đôi tai Lâm Ngọc đỏ nhỏ máu, xấu hổ đến mức muốn bốc khói, nàng không muốn để ý đến hắn, cúi đầu lau nước mắt, lúc mở miệng giọng có hơi khàn, nàng nói: “Lý đại nhân đừng quên đã đồng ý gì với ta!”

Lý Hạc Minh vỗ lên đao, từ tốn đáp: “Ừm!”

Lâm Ngọc nhận được câu trả lời của hắn xong, nàng không muốn ở lại đây nữa, nàng xấu hổ với chính mình, song lại oán hận với Lý Hạc Minh, cúi người lấy mũ trên bàn, ngay cả lễ nghĩa cũng không màng, chỉ nói; “Ta về đây!”

Giống như tiểu hài tử đang bị ức hiếp, muốn về nhà mách mẩu thân.

Lý Hạc Minh gọi nàng lại: “Chờ chút!”

Lâm Ngọc ngược mắt nhìn hắt qua tấm lụa mỏng, không vui nói:
“Làm gì?”

Lý Hạc Minh không trả lời nàng, cất giọng hướng về phía ngoài viện:
“Trần thúc!”

Lão Trần đang chờ ở cổng tròn, nghe thấy giọng nói giận dữ này, vội chạy vào sân với đôi chân già nua, khom người nói: “Đại nhân!”

Lý Hạc Minh nhìn đôi tay rúc vào tay áo của nàng, nói: “Mang lò sưởi đến cho Lâm tiểu thư!”

Lão Trần sững sốt một hồi, Lâm Ngọc cũng ngăn ra, nàng xoay người giận dỗi nói: “Không thêm!”

Nói xong, liền bước nhanh rời đi, thật sự không muốn ở đây thêm giây phút nào nữa.

Khả: Ứ Ừ Ừ, tưởng Lý đại nhân thế nào, mới bị hôn lần đầu cũng đứng hình mất 5s đó thôi :)))

-----oOo-----

Chương 25: QUAY ĐẦU GẶM LẠI CỎ THỐI!

Edit: Khả Khả

Lâm Ngọc ra khỏi Lý phủ, Trạch Lan đang đóng giả làm gia đình ngồi trước xe ngựa đợi nàng. Xe ngựa dừng bên cạnh, cách cửa bên hông của Lý phủ vài bước chân, trời đông lạnh lẽo, gió rít gào, trên đường không có người qua lại.

Lâm Ngọc sợ gió thổi bay mũ nên đưa tay giữ tấm lụa mỏng, cúi đầu đi về phía trước.

Chuyện nàng đến gặp Lý Hạc Minh, ngoại trừ Trạch Lan ra không ai biết cả. Trạch Lan thấy nàng đến gần, biết nàng sẽ lên xe ngựa, đột nhiên ho "khụ" một tiếng.

Đứng trước mặt Lý Hạc Minh, Lâm Ngọc mang theo một trăm lá gan, thời khắc này, nghe tiếng ho của Trạch Lan, nàng lập tức quay đầu cảnh giác: "Sao vậy?"

Trạch Lan khó nói: "Không sao đâu tiểu thư, chỉ là cổ họng nô tỳ hơi khó chịu chút thôi!"

Nghe điều này, Lâm Ngọc thầm nghĩ mình đã quá đa nghi, sau đó nàng lại tự trách bản thân mình vì đã để Trạch Lan đợi lâu ngoài trời gió như vậy.

Nàng nói: "Là ta không tốt, trở về ta sẽ sai nhà bếp làm một bát canh lê nóng để giúp người ốm giọng, tránh bị phong hàn!"

Trạch Lan chỉ có thể gật đầu đáp lại: “Vâng!”

Hôm nay Lâm Ngọc bước ra từ Lý phủ, hồn vía lơ đãng, tâm trí mất tập trung. Nếu nàng cẩn thận một chút sẽ phát hiện từ khi nàng bước ra, Trạch Lan luôn trợn to mắt nhìn nàng, bộ dạng muốn nói nhưng lại không dám.

Lâm Ngọc thất thần đẩy cửa xe, cưỡi mũ, khom lưng đi vào trong. Một đôi ủng gấm hoa văn trúc xanh giẫm lên thảm xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Hoa văn tre trúc trang nhã, đường kim mũi chỉ khéo léo, ở Đô Thành này hiếm có thợ thủ công nào thêu tinh xảo được đến vậy. Chỉ cần liếc mắt một cái Lâm Ngọc đã đoán ra được giày này do ai thêu: Năm ngoái đích thân nàng đã làm.

Đột nhiên thân thể nàng cứng đờ, hoảng hốt ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Tĩnh đang ngồi trong xe ngựa, mặt vô cảm cúi đầu nhìn nàng chăm chăm, nàng tự hỏi không biết huynh ấy đã ngồi trong xe ngựa này cùng Trạch Lan đợi nàng ra khỏi Lý phủ bao lâu rồi.

Có lẽ Lâm Tĩnh bị lửa giận lấn át, trên mặt không lộ ra vẻ tức giận, nhưng thời khắc này, dường như Lâm Ngọc có thể nhìn thấy được những ngày thê lương không được bước ra khỏi cửa của mình.

Sau khi Lâm Tĩnh thấy Lâm Ngọc, trước tiên hẩn nhìn một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt đảo qua đôi môi sưng đỏ của nàng, sắc mặt phút chốc trở nên lạnh lẽo.

Lâm Tĩnh cười thê nhiều năm, phu thê hòa hợp sao lại không rõ. Hẩn cười lạnh, giọng nói tựa như rít qua kẽ răng: “Ta còn đang nghĩ không biết vì sao mấy ngày nay tâm trạng ngươi buồn bực không vui, tâm trí lơ đãng, luôn lén chạy ra ngoài, hoá ra là đến đây hú hí

với nam nhân!”

Lời này nghe rất chói tai, nhưng Lâm Ngọc không thể cãi được, chuyện hôm nay nàng làm ở Lý phủ, bất luận đặt trên người nữ tử nào cũng đều được xem là hành động xằng bậy.

Trạch Lan ở ngoài xe quất ngựa về phủ, xe ngựa rung lên, Lâm Ngọc không dám trả lời, nàng trộm nhìn sắc mặt Lâm Tĩnh, đặt mũ xuống, lo sợ nép vào vách thùng xe, ngồi lên thảm dẹt lót chân. Ngay khi朦胧 vừa mới chạm xuống thì nghe Lâm Tĩnh cả giận nói: “Ai cho người ngồi, quỳ lên!”

Thân thể Lâm Ngọc không tốt, từ nhỏ cho dù có phạm sai lầm gì cũng chưa từng quỳ, nhưng nàng đã quen nhìn thấy Lâm Tĩnh gây chuyện bị phạt quỳ ở từ đường. Nàng bị khí thế của Lâm Tĩnh dọa sợ đến mức rụt cổ, vội chống cái bàn, học theo dáng quỳ của Lâm Tĩnh lúc trước, quỳ lưng thẳng.

Nhưng đầu gối Lâm Ngọc mềm, miệng thì cứng, không biết nàng nghĩ gì, lại mở miệng nói: “Sao muội phải quỳ? Tẩu tẩu nói, lúc trước hai người chưa định hôn sự, huynh cũng thường xuyên trèo vào tường của Tần phủ đó thôi!”

Lâm Tĩnh nghe được lời này, tức giận túm cây dù đang dựng trong góc xe, làm bộ muốn đánh nàng: “Người nghĩ người là ta sao?”

Tim Lâm Ngọc run lên, sợ đến mức vội cầm mũ che đỡ: “Huynh muốn giáo huấn thì giáo huấn, sao phải động tay động chân, chẳng lẽ muội nói sai sao?”

“Bỏ mũ xuống!”

Lâm Ngọc nắm chắc mũ: “Không bỏ!”

“Được! Được lắm! Người trưởng thành rồi, có gian dúi với nam nhân ta cũng không nói được!” Lâm Tĩnh tức đến mức bật cười: “Nhưng

mà người gặp ai không gặp, sao lại quay đầu găm lại cở thối Lý Hạc Minh kia! Trên người hắt mạ vàng hay khảm ngọc mà khiến cho người năm lần bảy lượt không biết xấu hổ lén lút đến Lý phủ để gặp hắt? Người nên nhớ, chính người đã đứng trước mặt mẫu thân đòi từ hôn với hắt!”

Lâm Ngọc không còn gì để hắt, nàng ngược mắt liếc trộm Lâm Tĩnh, giọng yếu ớt thấy rõ: “Muội không gian díu với hắt, huynh đừng nói chuyện khó nghe như vậy...”

Lâm Tĩnh lấy dùi chỉ vào miệng nàng, giọng run lên vì tức giận : “Vậy cái miệng này là chó găm sao?”

Lâm Ngọc đưa tay lên sờ soạng đôi môi sưng tấy của mình, nàng không dám đáp lời, thầm nghĩ: Muội cắn hắt còn mạnh hơn, chảy cả máu nữa...

Lâm Ngọc không thể hiểu được, sao Lâm Tĩnh có thể phát hiện nàng đến Lý phủ, nàng cũng không dám hỏi. Nhưng, khi về nhà, quả đúng như nàng đoán, Lâm Tĩnh sai người trông coi nàng thật cẩn thận, đừng hòng nghĩ đến việc ra ngoài, mỗi ngày đều đến thỉnh an với cha mẹ.

Lâm Trịnh Thanh và Lâm phu nhân Vương Nguyệt Anh không hiểu chuyện gì, nhưng từ nhỏ, Lâm Ngọc được Lâm Tĩnh chăm sóc, bọn họ không quản nhiều, cho nên lúc này không can thiệp. Vương Nguyệt Anh chỉ hỏi Lâm Tĩnh: “Tiểu muội con làm gì để con phải tức giận đến vậy?”

Lâm Tĩnh tức giận nói: “Mẫu thân đừng quan tâm đến chuyện này, con sợ người biết sẽ tức giận hại thân!”

Vương Nguyệt An nghe vậy cũng phui tay mặc kệ, dù sao Lâm Tĩnh

sẽ không vô duyên vô cớ bắt nạt tiểu muội.

Nếu Lâm Ngọc nói cho Lâm Tĩnh biết lý do mình đến gặp Lý Hạc Minh thì có lẽ nàng sẽ được tự do, nhưng nàng không thể làm vậy. Lý Hạc Minh mạo hiểm tiết lộ vụ án của Vương Thường Trung cho nàng, thêm một người biết thì Lý Hạc Minh thêm phần nguy hiểm.

Lâm gia không dạy cho nàng làm người lấy oán báo ơn, vả lại, nàng tin Lý Hạc Minh sẽ không lừa nàng.

Tuy Lâm gia không có việc gì, nhưng Dương gia lại bị giam giữ. Hôm nay, sư phụ của Dương Kim Minh là Đại Lý Tự Khanh Tần Chính đến cửa báỉ phỏng, cầu Lâm Trịnh Thanh nghĩ cách cứu Dương Kim Minh.

Tần Chính là ông nội của Tần Mi An, là thông gia với Lâm gia. Lão Tần đức cao vọng trọng, đã đích thân đến cửa nhờ, Lâm gia không thể mặc kệ được.

Lâm Ngọc biết được chuyện này thông qua Tần Mi An, Tần Mi An mang điểm tâm đến cho nàng, Lâm Ngọc thuận miệng hỏi: “Phụ thân và Tần gia đã nghĩ ra cách gì chưa?”

Tần Mi An thấy gia gia mình tuổi đã lớn còn bôn ba vì văn bối, mặt ủ rũ: “Nghĩ ra rồi, rất đơn giản nhưng lại khó làm!”

Lâm Ngọc khó hiểu: “Việc gì mà khó làm?”

Tần Mi An nhìn cây cổ thụ héo úa trong viện, thở dài: “Hiện giờ Dương gia có thể nói là đã đi vào đường cùng rồi, nếu muốn cứu Dương Kim Minh thì chỉ có một cách, mà cái khó là nằm ở chỗ phải cầu xin Bắc Trấn Phủ Sử phụ trách án này giúp một tay!”

-----oOo-----

Chương 26: HỪ!

Edit: Khả Khả

Tần Mi An kể với Lâm Ngọc về chuyện của Dương Kim Minh xong, đêm đó Lâm Ngọc chuẩn bị một phong thư, sáng hôm sau, thừa dịp trời còn sương mù dày đặc, nàng cho người mang thư đến Lý phủ.

Lời này Lâm Ngọc nên chính miệng nói với hắc mới thoả đáng, nhưng nàng bị Lâm Tĩnh cấm cửa, không được ra ngoài, chỉ đành truyền tin thay lời.

Sau khi đưa tin, Lâm Ngọc luôn chờ hồi âm. Không biết có phải Lý Hạc Minh cố ý kéo dài thời gian hay không, rõ ràng buổi sáng đưa tin, Lâm Ngọc phải chờ đến hoàng hôn mới nhận được hồi âm.

Thư hồi âm vẫn là một tiểu hài tử đưa đến, trên giấy chỉ có một chữ son đỏ: Hừ.

Rồi không biết là hắc có đồng ý hay không.

Bất luận là Lâm Ngọc có vì Dương Kim Minh đi cầu xin Lý Hạc Minh hay là vì nguyên do nào khác, đối với Lý Hạc Minh mà nói, nó đều như nhau, đều là cầu xin cho Dương Kim Minh.

Hà Tam không biết chuyện giữa Lâm Ngọc và Dương Kim Minh, chỉ cảm thấy Trấn Phủ Sử hôm nay cực kỳ khó ở, nguyên cả một ngày không hề thấy hắc cười lần nào.

Sau khi điều tra xong, tất cả Cẩm Y Vệ đều rời khỏi Chiếu Ngục, Lý

Hạc Minh một mình đến trước phòng giam giữ Dương Kim Minh.

Buổi tối, nếu trước đó không có người chịu thẩm vấn thì Chiêu Ngục sẽ có được khoảng thời gian “thanh tĩnh”. Những tội nhân dường như bị tra tấn đến chết, yên lặng ở trong không gian chật hẹp, đến cả tiếng hít thở cũng rất khó nghe ra được.

Trong gian phòng, Dương Kim Minh ngồi lên chiếu cũ nâu vàng đặt trên chiếc giường chật hẹp, lưng dựa vào tường, hai mắt nhắm lại, tựa như đang nghỉ ngơi.

Lý Hạc Minh biết hẳn đang thức, y đứng cách song cửa sắt giọng đều đều: “Người muốn sống không?”

Dương Kim Minh không ngẩng đầu, cũng không trả lời câu này, giọng hẳn nghẹn ngào hỏi: “Mẫu thân ta có khoẻ không?”

Lý Hạc Minh không đáp, hỏi lại lần nữa: “Người muốn sống không?”

Dương Kim Minh mở mắt nhìn người cầm đao đứng ngoài cửa. Ngoại trừ Dương thị lang, những người khác của Dương gia không ai bị tra tấn cả, chỉ nhốt ở nơi này vài ngày, mặc dù không bị kết án nhưng sắc mặt không mấy tốt đẹp.

Thiếu niên hăng hái khí phách ngày xưa, tựa như qua một đêm đã trưởng thành, trầm ổn, thoạt nhìn có vài phần bóng dáng của Lý Hạc Minh trong đó.

Thiếu niên trưởng thành thường trải qua những điều tương tự như vậy, lúc trước phụ thân Lý Hạc Minh tử trận, hẳn cũng lâm vào vũng bùn, tuột dốc không phanh như thế này.

Dương Kim Minh nhìn Lý Hạc Minh một hồi lâu, nhưng lại không

nhìn ra được gì từ ánh mắt nhạt nhẽo kia, hần hỏi: “Người muốn cứu ta?”

Lý Hạc Minh không muốn che giấu, nhưng cũng không muốn nói rằng Lâm Ngọc xin cho hần: “Có người muốn cứu người!”

Giờ đây, người né tránh Dương gia còn không kịp, ai lại có thể nhờ Lý Hạc Minh giúp đỡ, Dương Kim Minh cười trào phúng: “Hiện giờ ai lại dám đưa tay vào bùn cứu Dương gia ta...”

Hần đang nói, đột nhiên trong đầu lại hiện ra một bóng dáng tuổi già nhân hậu. Dương Kim Minh dừng lại, nhìn Lý Hạc Minh đề phòng, như thể hành động này của Lý Hạc Minh bây giờ là đang làm bộ, muốn kéo theo nhiều người vô tội vào Chiêu Ngọc.

Lý Hạc Minh không nhiều lời, chỉ đem một xấp giấy, một nghiên mực và một cây bút lông tiến đến phòng giam: “Ta cho người thời gian một đêm để viết thư, ngày mai sẽ mang đến trước mặt Hoàng Thượng giúp người, người Dương gia sống được bao nhiêu người thì phải xem bức thư của người truyền được bao nhiêu ý đến Đế Vương!”

Ánh nền trên tường nhảy múa, có thể bị thổi tắt bất cứ khi nào, tựa như đường sống của Dương gia lúc này. Dương Kim Minh bình tĩnh nhìn Lý Hạc Minh một hồi lâu, cuối cùng, hần xuống giường nhận lấy thứ này.

Mẫu thân của Sùng An Đế lúc lớn tuổi không được Tiên đế sủng ái và phải chết trong lãnh cung, khi đó Sùng An Đế đang ở phương bắc đánh với giặc Nguyên, vì vậy không được gặp mẫu thân lần cuối. Nếu muốn Đế Vương rủ lòng, ngoài tình thân ra, e là không còn gì khác.

Ngày hôm sau, Lý Hạc Minh tập hợp chi tiết vụ án của Vương Thường Trung và bức thư của Dương Kim Minh mang vào cung. Một ngày sau, Dương Kim Minh, mẫu thân hần và một số nữ quyến vô

tội được phóng thích. Vụ án của Vương Thường Trung khép lại với hơn 20 đầu của hai nhà Vương, Dương rơi xuống.

Đại án này gây ồn ào liên tục mấy tháng trời, mang theo vô tiếng reo hò, vui sướng vì đã hạ màn tội ác trước năm mới.

Khi Lâm gia biết tin Dương Kim Minh được thả, cả nhà vô cùng khó hiểu, không biết ai đã nói cho Bắc Trấn Phủ Sử, chỉ có Lâm Tĩnh đoán là Lâm Ngọc đã nói tình hình cho Lý Hạc Minh biết.

Ở Lâm gia, ngoại trừ Lâm Tĩnh ra, không một ai biết Lâm Ngọc lui tới với Lý Hạc Minh, ngay cả Tần Mi An cũng không biết. Nàng hỏi Lâm Tĩnh, Lâm Tĩnh liền kể chuyện Lâm Ngọc đi tìm Lý Hạc Minh cho nàng nghe.

Tần Mi An đưa tay nhẹ đánh hấn: "Sao chàng lại có thể nói năng lung tung vậy, cái gì hú hí, biết đâu Bắc Trấn Phủ Sử đó dùng thủ đoạn cưỡng ép tiểu muội thì sao?"

Nói đến đây, Lâm Tĩnh liền nổi giận: "Ta đã nhìn kỹ rồi, xiêm y của nó rất chỉnh tề, trâm tóc cũng không rối, còn ở đây..."

Lâm Tĩnh chỉ vào môi Tần Mi An: "Chỗ đây để cho người ta gặm! Nàng cho rằng tên họ Lý kia là hạng người lương thiện sao? Nếu hấn nả sinh ý đồ xấu muốn ức hiếp Thê Thê, chẳng lẽ chỉ làm mỗi chuyện này thôi sao?"

Điều này cũng đúng, nhớ đến lúc trước mỗi lần Lâm Tĩnh trèo tường vào Tần phủ, chưa có lần nào hấn đi ra mà xiêm y gọn gàng, sạch sẽ cả.

Lâm Ngọc ra mặt nhờ Lý Hạc Minh, giúp gia gia nàng giải quyết ưu phiền, trong lòng Tần Mi An cảm kích, đương nhiên sẽ đứng về phía

Lâm Ngọc: “Cho dù vậy, chàng cũng không nên nói tiểu muội như thế, nếu muội ấy buồn tủi thì phải làm sao?”

Lâm Tĩnh không hề cảm thấy lo, hần lắc đầu: “Lâm gia nuôi dưỡng nữ nhi không dễ bị người khác ức hiếp đâu. Ta rất hiểu nó, Thê Thê nhìn thì dịu dàng, lễ phép, thật ra tính tình quật cường, không dễ khom lưng cúi đầu với người khác. Tỷ tỷ ở trong cung làm phi, phụ thân đang ở địa vị cao, nếu nó không muốn, Lý Hạc Minh không ép được nó!”

Lâm Tĩnh im lặng một hồi, sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng tên họ Lý kia đời nào ra tay giúp đỡ không công, ta sợ hắn đang có ý đồ xấu gì thôi!”

Lâm Tĩnh thân là nam nhân cho nên hần đoán được phần lớn tâm tư của Lý Hạc Minh. Trong Võ Anh Điện, Lý Hạc Minh ôm ý đồ xấu kia xin được ban thưởng của Sùng An Đế vì đã xử lý xong vụ án Vương Thường Trung.

Khả: Để chương 30 có H, quý zị biết thẳng cha này xin xỏ gì rồi đó. Lâm Tĩnh là cây hài mới nổi :)))) Muốn có ngoại truyện của 2 ông bà này ghê, hông thì cái đoạn trèo tường vào, lúc trở ra quần áo xộc xệch cũng được

-----oOo-----

Chương 27: CUỐI CÙNG NÀNG ĐÃ BIẾT!

Khi Hà Tam nghe được tin Hoàng Thượng ban hôn cho Lý Minh Hạc và Lâm Ngọc, phản ứng đầu tiên của hắ là khẳng định cây nhân duyên trên Linh Vân Tự vô cùng linh thiêng, tiếp đó, hắ cảm thấy chuyện tốt của mình và Bạch Trăn cô nương cũng sắp thành.

Năm nay nhận bổng lộc và ban thưởng xong, hắ gom với số tiền để dành bao năm qua cũng đủ để chuộc người ra ngoài.

Lại nói, Hà Tam có một chuyện về Lâm tiểu thư mà vẫn chưa nói cho Lý Hạc Minh biết, lúc trước định nói, nhưng lúc sau bận tối mắt tối mũi, cho nên đã quên mất chuyện này, mà hiện tại hai người đã định hôn sự rồi, cũng không cần thiết nhắc đến chuyện này nữa.

Hà Tam sẽ không biết, việc này nếu hắ không nói thì e là cả đời này Lý Hạc Minh sẽ không biết được.

Ngày ấy ở núi Linh Vân, khi Lý Hạc Minh đi gặp Vương Nguyệt Anh, Lâm Ngọc rửa mặt chải đầu xong đi đến xem cây nhân duyên trăm tuổi linh thiên mà Hà Tam nói.

Ngày đó mưa bụi mịt mờ, chân Lâm Ngọc bị thương, nhưng nàng biết, sau hôm nay, nàng sẽ xuống núi, chôn vùi màn sương mù trong lòng tại Linh Vân Tự, cho nên một mình cầm ô đến khoảng sân của cây nhân duyên.

Tán cây cao vút, treo đầy thẻ bài viết tên họ người trong lòng, che kín cả bầu trời thật sự khiến người khác phải kính sợ. Ngoại trừ ở trong cung, đây là lần đầu tiên Lâm Ngọc nhìn thấy cây Ngô Đồng to

lớn như vậy.

Khi nàng đến, Hà Tam đang đứng chắp tay trước cây cổ thụ, đưa lưng về phía nàng, cúi đầu lăm bằm cầu khẩn gì đó, như thể cây cổ thụ sẽ mang những lời thì thầm này truyền lên tinh tú trên cao.

Lâm Ngọc không ngờ nơi này có người, nàng sợ mình gây ra tiếng động quấy rầy Hà Tam, cho nên cầm dù nhẩy lò cò men theo tường. Có lẽ Cẩm Y Vệ đều tai thính mắt tinh, Hà Tam vẫn nghe thấy tiếng bước chân nhẩy lộc cộc của nàng.

Hà Tam quay đầu lại nhìn, thấy đó là Lâm Ngọc liền sửng sốt, khuôn mặt thô ráp không hiểu sao lại ửng hồng.

Lâm Ngọc ít khi nhìn thấy nam nhân đỏ mặt, nàng biết mình đã quấy rầy hắn, liền cười ái ngại: "Thật xin lỗi, có muốn ta tránh mặt một chút không?"

"Không, không, không cần đâu!" Có lẽ bởi vì bản thân không được đọc sách, nên Hà Tam không biết cách để đối đáp với người ôn nhu, lễ nghĩa, hắn gãi sau gáy: "Ta đã cầu xong rồi!"

Lâm Ngọc cười: "Người đứng dưới mưa lớn để cầu nhân duyên, thì người người thích hắn là một cô nương rất tốt!"

Hà Tam cười hề hề: "Nàng thật sự rất tốt!"

Hắn thấy Lâm Ngọc muốn đi đến dưới tán cây, vội đưa cánh tay ngang ra: "Nếu người không ngại, cứ vịn ta, ta cho người mượn điểm tựa!"

Lâm Ngọc đặt tay lên: "Đa tạ!"

Hà Tam đỡ Lâm Ngọc đến dưới tán lá xum xuê của cây Ngô Đồng, đợi cho nàng vịn vào hàng rào đứng vững mới buông tay ra. Hắn tán gẫu: “Lâm tiểu thư đến đây để tìm Trấn Phủ Sứ sao? Hay là đến cầu nhân duyên? Nếu là đến tìm Trấn Phủ Sứ thì người đến không đúng lúc rồi, ngài ấy vừa mới đi!”

Hà Tam không nói Lý Hạc Minh đến đây để cầu nhân duyên, chỉ hăn mất mặt là đủ rồi, không dám kéo theo đại nhân của mình.

Lâm Ngọc nghe Lý Hạc Minh vừa mới ở đây thì ngạc nhiên, nhưng nàng cũng không hỏi hắn đến đây làm gì. Lúc trước, Từ Thanh Dấn nói trong lòng hắn có ôm ấp bóng hình của một cô nương, chắc là hắn đến để cầu nhân duyên với cô nương kia.

Lâm Ngọc lắc đầu: “Lúc trước người nói cây này rất linh thiêng, cho nên, ta hơi hiếu kỳ muốn đến xem thế nào!”

Nàng vừa nói, nâng mái dù, đứng dưới tàng cây ngửa đầu lên nhìn, một cây Ngô Đồng tràn ngập thẻ bài nhân duyên ẩn hiện trong lá, đong đưa theo gió, Lâm Ngọc quan sát một hồi, có ít nhất mấy ngàn thẻ trên này.

Đột nhiên, nàng nghe thấy trên đỉnh đầu có một cành cây phát ra âm thanh lạ, Hà Tam phản ứng nhanh, vội kêu lên: “Lâm tiểu thư cẩn thận!” Hắn bất chấp lễ nghĩa đưa tay kéo nàng lùi về sau.

Ngay sau đó, cành cây kia dường như không chịu nổi trọng lượng, đứt gãy, hơn mười thẻ bài nhân duyên rơi “lộp độp” trước mặt Lâm Ngọc.

Tiểu hoà thượng đang ngủ gục trong viện nghe thấy âm thanh này, hoảng hốt cầm dù chạy ra, một bên lắc đầu niệm “a di đà phật”, một bên nhặt thẻ bài nhân duyên lên.

Đêm qua mưa rơi không dứt, phần lớn thẻ bài ở đây đều bị xối ướt, nhưng Lâm Ngọc thấy trong đó có một thẻ bài dường như treo cách

đây không lâu, mặt gỗ khô ráo, chỉ dính chút nước mưa khi vừa rơi xuống đất.

Hà Tam cũng nhìn thấy thẻ bài này, hấn nhặt thẻ trên đất lên, lật qua lật lại, sau khi thấy hai chữ “Lâm Ngọc” hấn kêu lên: “Ồi! Sao thẻ bài của Trấn Phủ Sử lại rơi rồi!”

Lâm Ngọc nghe vậy, liền quay đầu lại nhìn, chữ trên thẻ bài bất phàm, đầu bút sắc nhọn, uốn lượn như nước chảy mây trôi, là một nét chữ cực kỳ đẹp

Khi nàng nhìn thấy chữ trên mặt gỗ kia, nàng sửng sốt một hồi: “Thẻ bài của Lý đại nhân sao?”

Hà Tam nhìn ra Lâm Ngọc không có ý gì với Lý Hạc Minh, vừa rồi va miệng, hấn gượng cười: “Vâng, của Lý đại nhân mới treo lên!”

Hấn cảm thấy thẻ bài này mình không nên cầm, bèn đưa lại cho Lâm Ngọc.

Tiểu hoà thượng ở bên cạnh nhặt thẻ bài, mặc kệ xiêm y bị ướt, hấn ôm toàn bộ thẻ bài vào ngực, rồi nhìn thẻ bài trong tay Lâm Ngọc, thở dài: “Đáng tiếc!”

Hà Tam vừa nghe xong, hấn cảm thấy không hài lòng, hỏi: “Tiểu Sư Phó nói vậy là có ý gì?”

Tiểu hoà thượng nói: “Sư phụ có nói, thẻ bài đã rơi xuống rồi thì không thể treo lên nữa, nếu treo lên thì là cưỡng cầu ý trời!”

Hà Tam lắc đầu: “Ta thấy sư phụ người sợ treo nhiều quá làm chết cây thôi!”

Tiểu hoà thượng nghe xong cảm thấy cũng có lý, gật đầu: “Cũng có thể!”

Hai người một lớn một nhỏ nói chuyện, Lâm Ngọc nhíu mi lại, nhìn thẻ bài trong tay một hồi lâu, nàng không biết phải làm sao với thẻ này.

Cuối cùng, nàng ngẩng đầu nhìn nhánh cây gần đó, buông dù, đưa tay kéo nhánh cây lại gần mình một chút, rồi treo thẻ nhân duyên của Lý Hạc Minh lên lại.

Hà Tam giật mình, không biết Lâm Ngọc có ý gì, Lâm Ngọc cũng không giải thích, nàng đưa tay lắc lắc thẻ bài để chắc chắn nó không rơi xuống lần nữa, sau đó hai người cáo từ, nàng cầm dù rời đi trước.

Lâm Ngọc không biết vì sao mình phải giúp Lý Hạc Minh treo thẻ bài lên cây mà không phải giao lại cho tiểu hoà thượng. Nhưng khi đó nàng chưa nghe Trạch Lan kể về chuyện Lý Hạc Minh đến Giáo Phường Ti tìm cô nương, nếu không nàng đã ném thẻ của hắn vào bếp lò rồi cũng nên.

Chương 28: CÁI TÊN HỌ LÝ THỐI THA!

Lâm gia không ngờ Lý Hạc Minh sẽ xin Sùng An Đế ban hôn, khi thánh chỉ và sính lễ của Lý gia đến cửa lớn của Lâm phủ, sắc mặt toàn bộ Lâm phủ đều tối đi, Lâm Tĩnh ngàn phòng vạn ngừa thế nào cũng không thể phòng được tên Lý tặc này.

Ngay cả sắc mặt của Lâm Ngọc cũng không tắm tối bằng hắc, như thể người phải gả cho Lý Hạc Minh là hắc chứ không phải Lâm Ngọc nàng.

Nhưng, ân điển của Thiên Tử, không thể làm trái. Tuy Lâm Tĩnh không muốn, song, hắc cũng phải quỳ chung với toàn gia để lãnh chỉ, khấu tạ hoàng ân, hơn nữa, trên mặt không được lộ biểu cảm bất mãn.

Ở trong cung, có người đang cười tươi tiếp nhận ban thưởng, mỗi bước đi là một tiếng chúc mừng.

Hôm nay Lý Hạc Minh không đến, là quản gia của Lý phủ, lão Trần đưa sính lễ tới, mặt lão tươi rói đưa danh sách cho Vương Nguyệt Anh, nói: “Lâm phu nhân, đây là danh sách, mời người xem qua!”

Đây là sính lễ đính hôn mà lão Trần đã nghĩ ra từ nhiều năm trước, tuy muộn hai năm, nhưng vẫn còn dùng được.

Lão Trần ở Lý gia cũng được vài chục năm, lão nhìn Lý Hạc Minh lớn lên nên hơn ai hết, lão có thể hiểu được tâm ý của hắc.

Lần trước, Lâm Ngọc đến Lý phủ, Lý Hạc Kinh muốn lão tìm lò sưởi

tay cho nàng, lão biết hẳn vẫn chưa buông bỏ được Lâm tiểu thư, đến ngay cả bếp than trong viện kia cũng là chuẩn bị cho Lâm tiểu thư.

Mỗi khi mùa đông đến, Lý Hạc Minh nào dùng đến những thứ đồ rườm rà này.

Nghĩ đến đây, Lão Trần đưa mắt nhìn về phía Lâm Ngọc đang đứng dưới mái hiên. Phong thái đoan trang, dáng người thướt tha, cốt cách quý phái, tướng mạo xinh đẹp xuất chúng, thật sự người giống như tên.

Lý gia vui mừng, nhưng Lâm gia lại ưu phiền, Vương Nguyệt Anh có một cảm giác nói không nên lời. Lúc trước bà và mẫu thân của Lý Hạc Minh định ra hôn sự này, sau này phía bà thoái hôn. Hôm nay, vòng đi quần lại, thánh chỉ ban ra, trói hai người vào một chỗ.

Nghĩ rồi, bà quay đầu nhìn ái nữ đứng trong viện không biết đang nghĩ gì, khẽ thở dài.

Thôi vậy, nếu chuyện đã đến nước này thì có nghĩ nhiều cũng vô ích, nếu Lý Hạc Minh nhất quyết muốn cưới Thê Thê thì hẳn sẽ không hiếp đáp nàng.

So với Lâm phu nhân, Lâm Trịnh Thanh坦然 hơn nhiều, dường như ông đã sớm đoán được sẽ có ngày này, càng không chút lo lắng về chuyện Lâm Ngọc sẽ chịu khổ khi gả cho Lý Hạc Minh.

Lão ở trên triều mấy chục năm, nhìn thấy quan viên lứa trẻ thăng tiến nhiều, bản tính nào lão đều biết. Lý Hạc Minh chỉ mất mấy năm để lên được Bắc Trấn Phủ Sử, tuy thanh danh của hắn trong miệng các quan viên không tốt, nhưng người như hắn là kỳ tài hiếm thấy.

Lâm Ngọc gả cho hã, không phải là chuyện xấu gì.

Lâm đại nhân và Lâm phu nhân đều chấp nhận hôn sự này, chỉ có Lâm Tĩnh vẫn cau mày. Hã đến cạnh Lâm Ngọc, nghiêm túc hỏi nàng: “Thê Thê, muội có muốn gả cho hã không?”

Tuy là hỏi nàng, nhưng hiển nhiên hã không tán đồng với hôn sự này, Lâm Ngọc nắm chặt thánh chỉ trong tay, nghiêng đầu nhìn huynh trưởng đã che chở cho nàng từ nhỏ đến lớn, nhẹ giọng nói: “Hiện nay ở Ứng Thiên Phủ này, có ai có quyền thế bằng hã, nếu muội gả cho hã, huynh thấy không tốt sao?”

Lâm Tĩnh không ngờ Lâm Ngọc sẽ lấy quyền thế của Lý Hạc Minh ra nói, nàng nói tiếp: “Muội không thích lấy quyền thế ra áp người, nhưng nếu dựa vào xuất thân của Lâm gia ta, huynh thấy có mấy người có thể với tới muội được?”

Lâm Tĩnh: “Nhưng lúc trước đính hôn, Lý Hạc Minh chỉ là một Cẩm Y Vệ hộ thiên!”

Lâm Ngọc lắc đầu: “Hã không giống người khác, phụ thân và huynh trưởng hã đã qua đời, mẫu thân cũng không còn, hộ thiên chỉ là bước đệm để hã đi lên. Tuy là lúc trước muội thoát hôn với hã, nhưng không thể phủ nhận công danh hiện tại của hã. Người tài giỏi như hã, ở Đô Thành này khó có thể tìm ra được người thứ hai!”

Nàng nhìn về phía Lâm Tĩnh: “Ví như huynh, nếu không có phụ thân và tỷ tỷ giúp đỡ, huynh cũng khó vượt qua được hã!”

Lâm Tĩnh im lặng một hồi, rồi nói: “Ta không biết muội chọn hã là vì quyền thế hay không, nhưng muội hãy nghe theo trái tim mình, chọn một người mình thật sự yêu thương!”

Lâm Ngọc cười cười: “Không phải ai cũng sẽ may mắn như huynh, có thể tìm được tẩu tẩu. Tỷ tỷ có được chọn người mình thích

không? Muội nhớ, trước khi vào cung, chẳng phải tỷ tỷ cũng có người trong lòng sao? Huống hồ, muội được sinh ra trong quyền thế, thì sẽ theo đuổi quyền thế, chẳng lẽ huynh muốn nữ nhi của Lâm gia chỉ biết theo đuổi ái tình mà không màng đến thịnh suy của gia tộc sao?”

Lâm Tĩnh không đồng tình, hần nhíu mày nói: “Nhưng chí ít Thánh Thượng rất yêu thương tỷ tỷ, Lý Hạc Minh kia có thích muội không?”

Lâm Ngọc nhớ đến thẻ gỗ viết tên mình ở trên núi Linh Vân, định đáp là “Có”, nhưng nàng lại nghĩ đến lời của Trạch Lan nói Lý Hạc Minh từng đến Giáo Phường Ti, nàng ậm ừ một lúc, băng quơ nói: “Có lẽ, có một ít...”

“Hắn có cái rắm!” Lâm Tĩnh chỉ vào sính lễ trong viện, giận dữ nói: “Nếu hắn thích muội, muốn nghênh thú nữ nhi của Lâm gia, hắn lại chỉ mang đến những thứ này thôi sao? Nếu muội gả cho hắn thì có ngày nào được vui?”

Giọng của hắn rất lớn, không hề có ý che giấu, Lâm Tĩnh cố ý nói để lão Trần về báo lại với Lý Hạc Minh, Lâm Ngọc không phải người Lý Hạc Minh hắn có thể ức hiếp.

Chẳng thể trách Lâm Tĩnh khinh thường sính lễ được, những vật mang đến trông có hơi sơ sài, ít nhất khi Lâm Tĩnh cưới Tần Mi An, hắn mang sính lễ đến còn nhiều hơn gấp mấy lần cái rương cũ này.

Không biết vì sao, Vương Nguyệt Anh nghe hắn nói, vội ho vài tiếng nhắc nhở: “Tĩnh Nhi, không được vô lễ!”

Lão Trần nghe vậy, từ từ từ đến chỗ Lâm Tĩnh hành lễ, giải thích: “Lý phủ neo người, ngọc ngà đá quý trong kho phòng cũng ít, nhưng tất cả đều là đồ tốt. Tranh, sách cổ rất nhiều, chỉ là trời đông

ấm ướt, đại nhân sợ mang đến sẽ bị hư hại, cho nên lễ vật có hơi đơn giản, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ đành mang một ít đồ dung tục đến để bù đắp!”

Lão nói xong, cho người mở một cái rương vô cùng bình thường ra. Lâm Tĩnh nhú mày, nhưng sau đó hẳn liền ngơ ngác, bên trong cái rương đó chất đầy ngân phiếu và khế ước nhà đất.

Thật sự rất dung tục, dung tục đến mức hẳn á khẩu, không nói được lời nào.

Lâm Tĩnh tức giận, lại không biết nói gì nữa, quay đầu phất áo rời đi.

Lâm Ngọc cười cười với lão Trần: “Huynh trưởng tính tình hơi thẳng, lão đừng chê cười!”

Lão Trần ngược mắt nhìn nữ chủ nhân tương lai của Lý phủ, giọng cung kính nói: “Không dám!”

Lão nói xong, bỗng nhớ đến gì đó, liền vòng qua mấy cái rương lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ giao cho Lâm Ngọc, nói: “Thứ này là đại nhân cố tình chuẩn bị cho Lâm tiểu thư, khi về tiểu thư hãy mở ra xem!”

Lâm Ngọc hỏi: “Đây là cái gì?”

Lão Trần lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết.

Lâm Ngọc tò mò, đợi lão Trần đi rồi, khi trở về phòng mới mở cái hộp ra. Hộp không khoá, chỉ có dải nút thắt, bên trong là tấm lụa trắng gói một đồ vật bằng ngọc, ngoài ra còn có một bức thư gấp gọn.

Lâm Ngọc mở thư ra trước, trên đó viết một câu rất khó hiểu: Ngậm nó đi ngủ.

Là chữ của Lý Hạc Minh, Lâm Ngọc đã thấy nét chữ này trên thẻ nhân duyên của hắc rồi, nhưng không hiểu ý hắc muốn gì.

Nàng mở mảnh lụa trắng ra, bên trong là một vật hình trụ thon dài, sau khi thấy vật dơ bẩn kia, mặt nàng cứng đờ, theo sau đó, cảm giác bức bối bủa vây, lổ tai và mặt lập tức đỏ lên.

Lâm Ngọc không muốn chạm vào vật kia một chút nào, nàng đẩy hộp lại, tức giận ném lên tường. Nấp hộp bung mở, vật bên trong rơi ra ngoài, vỡ thành hai đoạn.

Lâm Ngọc cắn môi, oán hận thầm mắng hắc: *Tên họ Lý thôi tha.*

Chương 29: THÀNH HÔN

Edit: Khả Khả

Lâm gia dự định để Lâm Ngọc ở nhà đến qua năm, rồi mới tính đến hôn sự, nhưng Lý Hạc Minh chờ không nổi, muốn thành hôn trước năm mới.

Trước khi thành hôn, hai bên nam nữ không thể gặp nhau, lão Trần theo lời của Lý Hạc Minh đến thương lượng với Lâm Trịnh Thanh và Vương Nguyệt Anh, cuối cùng quyết định chọn ngày đại hôn vào ngày hai mươi bảy tháng chạp, Lâm Ngọc hồi môn vào ngày giao thừa, cũng xem như ở nhà đến qua năm.

Ngày cưới đã định, thời gian gấp gáp, hôn phục lúc trước của Lâm Ngọc mới làm một nửa đã ném đi, bây giờ phải làm lại, sợ là phải tập hợp mấy phường thêu lại mới có thể làm kịp.

Nhưng không ngờ, ngày hôm sau, lão Trần dẫn người đến đưa hôn phục, giày thêu, mũ phượng cho Lâm Ngọc, tất cả đều đầy đủ.

Lý phủ vội vàng đặt mua một phủ đệ để nghênh đón Lâm Ngọc, lão Trần bận bịu đến mức chân vấp lên cổ mà chạy, lão đến đưa hôn phục nhưng không ở lại lâu, chỉ hỏi hôn phục này có vừa ý nàng hay không, sau đó uống ngụm trà lại phải đi liền.

Đám người đi rồi, Vương Nguyệt Anh mới hồi phục tinh thần: "Ây da, nếu không vừa người Thê Thê thì làm sao đây?"

Tần Mi An cười nói: "Mẹ, người đừng lo lắng, trong nhà chẳng phải

có tú nương sao, nếu chỗ nào chật, chỗ nào dài thì kêu tú nương nói ra hay cắt ngắn lên là được mà!”

Vương Nguyệt Anh vỗ vào đầu cười: “Ta hồ đồ quá đi mất!”

Buổi tối, sau khi Lâm Ngọc tắm rửa xong, Vương Nguyệt Anh giục Lâm Ngọc thử hôn phục. Điều khiến bà kinh ngạc là bộ y phục vừa khít với nàng, tựa như được đo may cẩn thận.

Vương Nguyệt Anh mừng rỡ, song lại khó hiểu, không ngừng cảm thán: “Thật trùng hợp, sao lại vừa người đến vậy, ngay cả y phục trong phủ làm cho con mỗi năm đều phải chỉnh sửa lại!”

Tần Mi An ở bên cạnh mím môi cười, đợi đến khi Vương Nguyệt Anh bận việc khác cần phải rời đi, nàng mới đến bên tai Lâm Ngọc nói nhỏ: “Lý đại nhân thật tài giỏi, đến cả kích cỡ eo, vai, cổ gò của tiểu muội, ngài ấy đều biết rõ cả!”

Lâm Ngọc nghe ra được ý tứ trêu ghẹo của tẩu tẩu, nhưng không biết giải thích thế nào. Nàng chưa từng xảy ra chuyện gì với Lý Hạc Minh cả, cùng lắm chỉ mới hôn một cái, bản thân nàng càng khó hiểu hơn ai hết, sao hôn phục lại có thể vừa vặn đến vậy.

Nghĩ đến Lý Hạc Minh, nàng đột nhiên nhớ đến thứ hắc đưa đến bị nàng nhét vào tủ gỗ, đồ vật dơ bẩn kia bị gãy làm hai vụn còn nằm trong hộp, nàng không biết phải vứt nó đi đâu, cho dù vứt ở đâu cũng đều cảm thấy ô uế cả.

Cuối cùng, Lâm Ngọc không có cách nào khác, đành nhét thứ kia vào trong sình lễ, nàng trở về Lý phủ.

Trước giờ, Lý Hạc Minh làm việc không thích phô trương, nhưng ngày thành hôn đội ngũ đón dâu lại vô cùng xa hoa khiến người

xem hâm mộ, ghen tị, chiêm trống vang khắp phố phường, thập lý hồng trang trải dài nửa Đô Thành, mới có thể đưa Lâm Ngọc bước vào Lý phủ.

Những lời phỏng đoán, vu khống vô căn cứ của hai nhà tù trước giờ đều tan biến trong tiếng reo hò chúc mừng của người dân Đô Thành.

Lâm Ngọc trùm khăn đỏ ngồi trong xe ngựa, không biết khung cảnh bên ngoài thế nào, chỉ nghe tiếng chúc mừng và tiếng xe ngựa lọc cọc có thể đoán được bên ngoài nhộn nhịp thế nào.

Đây là lần đầu tiên nàng thành thân, trong lòng có chút lằng lằng không thể nói thành lời. Từ khi hạ chỉ cho đến khi cử hành hôn lễ chưa đầy một tháng, nàng cảm thấy thời gian quá gấp gáp, nhưng trình tự lễ nghi đều làm đầy đủ, không thiếu sót gì cả.

Ngay cả khi nàng được người đưa vào tân phòng, đầu óc nàng vẫn còn hoang mang. Bà mai đi trước dẫn đường, Trạch Lan đi bên cạnh đỡ nàng vào cửa. Vào cửa xong rồi, nàng đột nhiên quay sang nhỏ giọng hỏi Trạch Lan một cách mơ hồ: “Vừa rồi đã bái đường rồi sao?”

Trạch Lan gật đầu: “Đã bái đường rồi, vừa rồi mũ phượng trên đầu tiểu thư quá nặng đứng không vững, Lý đại nhân còn đỡ người, chẳng lẽ tiểu thư đã quên rồi sao?”

Lâm Ngọc ngây ngốc “ừ” một tiếng, vừa rồi hình như có người đỡ cổ tay của nàng, trước mặt là khăn trùm đầu nên nàng không biết là ai.

Vào động phòng, gỡ khăn trùm, uống rượu hợp cẩn, theo lý thì còn có một đám người đến nháo động phòng nữa. Nhưng con người Lý Hạc Minh không có bằng hữu, cũng không có huynh đệ thân tộc, càng không có người nào dám đến phá đám động phòng của Bắc Trấn Phủ Sử hân. Sau khi Trạch Lan đỡ Lâm Ngọc vào, căn phòng trở nên yên ắng.

Có lẽ lão Trần chuẩn bị quá nhiều bà mai, lại không ai vào tân phòng nên trong sân có chút nhốn nháo, bọn họ nói vài lời chúc mừng rồi cũng rời đi.

Lâm Ngọc ngồi xuống mép giường, mũ phượng bằng vàng và khăn trùm đè nặng trên đầu khiến nàng thở không nổi. Từ sáng đến giờ, nàng còn chưa ăn cái gì, hiện giờ vừa mệt vừa đói, nhưng không thể lộn xộn, phải đợi Lý Hạc Minh tiếp khách khứa bên ngoài xong, quay về lật khăn trùm lên cho nàng.

Trạch Lan chọn mấy khối điểm tâm tinh xảo trên bàn mang đến cho Lâm Ngọc: "Tiểu thư, ăn một ít lót dạ đi!"

Lâm Ngọc sửng sốt: "Khăn trùm đầu còn chưa xốc lên, sao có thể ăn được?"

"Chắc là có thể ăn được," Trạch Lan cầm một mẫu giấy trên bàn đưa cho Lâm Ngọc: "Có tờ giấy để trên bàn, viết là "đói bụng thì cứ ăn, không cần đợi!"

Lâm Ngọc nhân lấy mẫu giấy, đó là chữ viết của Lý Hạc Minh, hẳn thật sự rất thích viết thư truyền tin.

Lâm Ngọc nhận điểm tâm, nhưng không gỡ khăn lên, chỉ luồn dưới khăn đưa vào miệng. Vừa mới nuốt xuống bụng thì cánh cửa đã bị người nào đó đẩy vào.

Tiếng bước chân trầm ổn đến gần, Lâm Ngọc ngơ ngác ngẩng đầu, xuyên qua lớp khăn trùm nàng nhìn thấy được một bóng dáng mơ hồ, dáng người kia có thể đoán được đó là Lý Hạc Minh.

Thật kỳ lạ, rõ ràng không thể nhìn rõ nhưng Lâm Ngọc lại có cảm

giác hăn đang nhìn mình.

Bộ dạng hiện tại của nàng không được đoan trang lắm, nàng đội mũ phượng, mặc áo bào, một tay bưng mâm, một tay cầm nửa khối điểm tâm chưa kịp ăn xong, má hơi phồng lên vì còn đồ ăn trong miệng chưa kịp nuốt xuống.

-----oOo-----

Chương 30: CÓ NGẬM NÓ KHÔNG?

Edit: Khả Khả

Khi Lý Hạc Minh vào cửa, Trạch Lan đang châm trà cho Lâm Ngọc. Nhìn thấy Lý Hạc Minh, nàng còn chưa nhận thức đây là cô gia của mình.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hỉ phục đỏ thắm trên người Lý Hạc Minh, một lúc sau, bộ dạng nàng giống như giật mình tỉnh giấc, vội đặt ấm trà xuống, lui ra ngoài đóng cửa.

Trạch Lan chạy như bay, vài cây nến hỷ long phụng vụt tắt, Lý Hạc Minh thấy vậy bèn đi qua thắp lên.

Nến hỷ trong ngày đại hôn không được để tắt, sẽ không may mắn.

Lâm Ngọc đang ăn vụng bị bắt quả tang, khiến nàng có hơi lúng túng, nhưng hình như Lý Hạc Minh không cảm thấy đáng vẻ này của nàng có gì xấu.

Từ khi hấn vào phòng, hấn không nói gì cả. Nhìn thấy dáng ngồi cứng nhắc của nàng, hấn cầm gậy như ý vén khăn trùm đầu lên, sau đó đưa tay gỡ mũ phượng nặng trĩu trên đầu nàng xuống, gỡ xong hấn còn nẩy trên tay để ước lượng.

Các chi tiết của mũ va vào nhau, Lý Hạc Minh đoán trọng lượng trên tay, rồi thầm nghĩ: Mang đồ nặng như vậy cũng không chịu nói, đúng là đồ lì lợm.

Lâm Ngọc không biết hăn rủ mắt suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy mặc dù trong ngày thành hôn nhưng Lý Hạc Minh vẫn cứ cứng nhắc như vậy, mở khăn cho nàng rồi cũng chẳng hề nói được vài câu may mắn.

Tầm mắt Lâm Ngọc được mở ra, chiếc cổ nhức mỏi cũng được nhẹ nhõm, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Hạc Minh mặc hỷ phục đỏ như mình, thấy hăn vừa tháo quan (búi tóc), vừa cúi đầu nhìn mình.

Kể từ lần từ biệt trước, đã lâu rồi hai người chưa gặp nhau, Lâm Ngọc còn nhớ lần đó nàng cắn môi hăn chảy cả máu. Theo phản xạ, nàng liếc nhìn khoe môi hăn, ấy vậy mà bên dưới môi hăn thật sự có vết sẹo mờ mờ.

Lâm Ngọc mím môi, chẳng lẽ là do nàng cắn thật...

Nàng có chút thấp thỏm không yên, tựa như mặc giáp lao vào hang sói, cũng không biết con sói này đang muốn làm gì nàng.

Đôi mắt đen nhánh dừng trên người Lâm Ngọc, phản ứng của Lý Hạc Minh vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến nàng có cảm giác hăn đã thành hôn vô số lần trước đó.

Ánh mắt hăn đảo qua gương mặt xinh đẹp của nàng, sau đó nhìn về đĩa điểm tâm trên tay, mở miệng nói câu đầu tiên: "Ăn nữa không?"

Lâm Ngọc không đói đến mức ôm đĩa điểm tâm không buông, nàng bỏ nửa miếng điểm tâm mình đang ăn dở, lắc đầu: "...No rồi!"

Lý Hạc Minh vừa vào cửa đã quét mắt qua bàn, điểm tâm trên bàn không vơi đi mấy, hăn nhíu mi, cảm thấy Lâm Ngọc ăn quá ít, nhưng vẫn không nói gì.

Bầu không khí giữa hai người thật sự rất kỳ lạ, họ không đối chọi

gay gắt như trước, nhưng cũng không giống đôi phu thê mặn nồng. Rất nhanh, Lâm Ngọc phát hiện ra mình nghĩ sai rồi.

Lý Hạc Minh đứng lên lấy rượu hợp cần, hắn đưa nửa quả bầu chứa rượu gạo ngọt cho Lâm Ngọc, uống rượu hợp cần cần hai người tay trong tay đối ẩm. Hai người ngồi trên giường, Lâm Ngọc thấp hơn hắn rất nhiều, khi uống Lý Hạc Minh phải cúi gần về phía nàng, trán hai người suýt đập vào nhau.

Mặc dù, hiện giờ hai người đã bãi đường rồi, nhưng khi Lâm Ngọc tựa sát lại gần hắn vẫn cảm thấy xấu hổ, nàng uống xong định lui ra, song, Lý Hạc Minh không cho phép.

Con sói đói đã lộ răng nanh, hắn tiện tay ném quả bầu xuống đất, sau đó, luồn tay ra sau eo Lâm Ngọc, để nàng không thể trốn tránh: “Đi đâu?”

Thân thể Lâm Ngọc cứng đờ, bất lực ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt trong veo chạm vào đôi mắt đen láy của hắn. Lý Hạc Minh nhìn nàng, đột nhiên trầm giọng hỏi: “Đồ ta mang đến cho nàng, nàng có ngậm nó không?”

Mấy hôm nay mệt mỏi, Lâm Ngọc đã quên bèn chuyện này đi, giờ nghe hắn nhắc lại, nàng không dám tin Lý Hạc Minh lại nhắc đến việc này trước mặt nàng, lập tức mặt đỏ lên vì tức giận.

Nàng trở mặt còn nhanh hơn lật sách, một tay hất bàn tay to rộng của Lý Hạc Minh đang đặt sau lưng mình, một tay đẩy khuỷu tay hắn, giận dữ nói: “Vì sao ngươi cứ muốn làm nhục ta?”

“Làm nhục nàng?” Lý Hạc Minh chối: “Có rất nhiều tân nương qua hôm sau không thể xuống được giường, nàng có biết không? Nếu ta muốn làm nhục nàng thì sẽ bắt nàng ngậm thứ đó mỗi ngày, đến khi ta muốn thì sẽ rút thứ đó ra thay bằng ngịch căn của mình, như vậy mới là làm nhục nàng!”

Hắn bị nàng túm tay đẩy ra, thấy vậy hắn thuận thế cởi luôn áo ngoài nàng, nhưng tay còn chưa động đến vạt áo, đã bị Lâm Ngọc đánh tay hất ra.

Nàng không muốn nghe chuyện nhảm nhí này, vừa lui dịch về phía đầu giường, vừa nhìn hắn đầy bất mãn, đột nhiên bàn tay nàng động đến một vật cứng cứng.

Gì đây? Lâm Ngọc quay đầu lại nhìn, thấy dưới gối đặt Tú Xuân Dao của Lý Hạc Minh.

Trước thành hôn đưa đến gậy ngọc, đêm tân hôn đặt huyết đao dưới gối. Không có nam nhân nào như hắn cả. Nhưng Lý Hạc Minh không cảm thấy mình làm sai điều gì, hắn vô cảm nhìn Lâm Ngọc trốn ra sau: “Trốn cái gì? Ta và nàng đã thành thân, chẳng lẽ nàng còn muốn tùy hứng làm bậy như trước sao?”

Lâm Ngọc nhú mày, sau đó lại nghe hắn rằng dạy nề nếp: “Xuất giá tòng phu, nàng đã gả cho ta, thì phải nghe lời ta, phải sửa lại cái tính tình kiêu căng lúc trước đi!”

Đương lúc nàng chưa kịp phòng bị, hắn túm nàng đè lên giường.

“Á...” Lâm Ngọc thấp giọng kêu lên, chống hai tay ra sau muốn ngồi dậy, nhưng Lý Hạc Minh đã bóp eo nàng kéo lại gần, nàng hoàn toàn nằm dưới thân hắn.

Thân hình cao lớn ở bên trên, Lý Hạc Minh cởi nhanh đai lưng, đưa bàn tay nóng hổi vào áo trong của nàng, vừa cởi y phục vừa hỏi: “Thật sự không ngậm nó sao?”

Lâm Ngọc tức đến đỏ mặt gọi tên hắn: “Lý Hạc Minh!”

Từ trước đến nay, nàng chỉ gọi “Lý đại nhân”, đây là lần đầu tiên hắn nghe được tên mình từ miệng nàng.

Động tác hắn chậm lại, thầm nghĩ: Thôi bỏ đi, không ngậm thì không ngậm, cùng lắm thì lát nữa hắn mượn trợn cho nàng thích ứng dần, tránh cho nàng chịu đau nhiều.

Có lẽ, Lý Hạc Minh nghĩ chuyện này quá đơn giản, tuy nhiên, hắn đã quên bản thân hắn cũng chưa từng chạm vào nữ nhân nào. Kiến thức trong sách rất khác thực tế, Bắc Trấn Phủ Sử Lý đại nhân sẽ không biết rằng việc nam nữ ân ái hoàn toàn không đơn giản như những gì trong sách viết.

-----oOo-----

Chương 31: HƠI H!

Edit: Khả Khả.

Nến hỉ cháy lâu, lò than cháy chậm khiến căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Trên giường, Lâm Ngọc bị Lý Hạc Minh đè dưới thân, hỷ phục trên người lộn xộn, trung y đã bị hấn lột ra chỉ còn chiếc đai lưng mỏng manh nằm trên eo.

Thân thể này của Lâm Ngọc chưa từng lộ ngoài ánh sáng, làn da trắng đến chói mắt, tầm mắt của Lý Hạc Minh dừng trên thân thể trắng nõn của nàng một hồi, sau đó lại ngược mắt nhìn thần sắc của nàng, thấy Lâm Ngọc khẽ cắn môi dưới, căng thẳng nhìn hấn.

Hai người đã thành thân, đương nhiên Lâm Ngọc sẽ không cự tuyệt chuyện phu thê với Lý Hạc Minh, nhưng nàng chưa từng làm chuyện này, cho nên thời khắc này có hơi sợ.

Lý Hạc Minh thấy nàng hoảng loạn, nhưng không biết trấn an thế nào. Hấn nhìn mảnh vải hồng đào nằm trên eo nhỏ của nàng, trong đầu đang suy nghĩ nên cởi cái này ra thế nào, nên cởi nút thắt hay cởi khuy.

Xiêm y trên người nàng mỏng manh, hấn còn đang nghĩ hay là xé nó đi, song, hấn lại nghe nói phần lớn nữ tử rất dễ tâm đến hỷ phục trong ngày đại hôn, nếu hấn làm hỏng, sợ nàng sẽ tức giận.

Những cuốn Cung Xuân Đồ Lý Hạc Minh xem đều chỉ miêu tả cảnh

nam nữ giao hợp, không có chỗ nào dạy nam nhân cách để cởi quần áo nữ nhân cả.

Hai bên eo và trên vai đều có mảnh lụa mỏng, trước ngực có một hàng khuy trắng nhỏ, chất liệu mềm mỏng, dưới ánh nến, Lý Hạc Minh gần như có thể nhìn thấy đầu vú đỏ tươi nằm bên dưới.

*phần này, tác giả có giải thích là chiếc yếm của thời Minh, search google thì vẫn không thấy, nên mọi người cứ mặc sức tưởng tượng đi nha.

Thân thể Lâm Ngọc ốm yếu, Vương Nguyệt Anh đã từng nghe không ít lời đồn rằng Lâm Ngọc rất khó để sinh nở. Nữ nhân có ngực to mông nở mới có nhiều phúc, lời này nghe qua rất phũ phàng, nhưng người làm mẫu thân như bà không dám nói lơ.

Mấy năm trở lại đây, Vương Nguyệt Anh cho tìm phương thuốc và thực phẩm, lệnh cho nhà bếp hầm mỗi ngày, khổ công bồi bổ thân thể cho Lâm Ngọc.

Lâm Ngọc nghe lời mẫu thân, chuyên tâm ăn mấy năm nay, nhưng trên người không thêm cân nào, chỉ duy nhất điều khiến Lâm phu thân bớt ưu phiền là ngực và mông của nàng "biết điều" to lên vài phần.

Hiện giờ hai vú của Lâm Ngọc nảy nở, mặc dù nằm trên giường nhưng cũng khiến quần áo căng phồng lên. Nếu nhìn ngang có thể thấy nhũ thịt trắng nõn từ khe hở của khuy áo, như thể to lớn không thể giấu được.

Lý Hạc Minh biết nàng xinh đẹp, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy thân thể yếu điệu của nàng dưới lớp xiêm y mỏng. Đúng như trong sách nói: Cốt mềm, núi ngọc, uyên ương quần quýt.

Mười ngón tay Lâm Ngọc không chạm nước, nhưng hấn không giống vậy, hấn cầm đao kiếm quanh năm trên tay phủ kín vết chai sần, hấn xoa xoa lòng bàn tay thô ráp của mình, mày nhíu lại, nhìn Lâm Ngọc chăm chăm không thể xuống tay.

Lâm Ngọc thấy hấn nhìn mình nửa ngày rồi vẫn không làm gì, nàng xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, lúc này muốn rút lui, nhưng chân vừa mới thò xuống giường, cơ thể còn chưa kịp động đậy đã bị hấn bắt lấy chân.

Hấn nhìn nàng tựa như đang muốn nói: Lại muốn chạy nữa sao?

Lâm Ngọc xem như không nhìn thấy gì, dời mắt quay chỗ khác.

Hấn nắm hai cẳng chân nàng tách ra, vòng kẹp lấy hông hấn, bàn tay nóng hổi dán lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, đẩy lớp vải mỏng manh kia ra, nắm lấy nhũ nàng.

Da thịt của Lâm Ngọc vô cùng nhạy cảm, cảm giác ngứa ngáy không được tự nhiên ập đến, nàng bị hấn chạm vào, phát ra tiếng “ưm” nhỏ xíu.

Cách lớp yếm, nàng nắm lấy tay hấn theo bản năng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hấn nóng như lửa đốt, Lý Hạc Minh nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, năm ngón tay dùng lực, siết lại một chút.

Thịt mềm tràn ra kẽ hở của ngón tay hấn, nó mềm đến mức bàn tay hấn liên tục bóp nhưng không bắt được, hấn còn dùng ngón tay kẹp lấy núm vú hơi dựng lên, vân vê nó.

Lâm Ngọc khó chịu rụt chân lại, buông tay ra mặc cho hấn dày vò, nhắm chặt mắt không nhìn hấn nữa.

Lý Hạc Minh im lặng, đồ vật dưới thân của hấn đã cứng như sắt từ lâu. Một tay hấn xoa vú nàng, một tay hấn ấn lên tiểu huyết cách

lớp hỷ phục đỏ thẫm, trầm giọng nói: “Mở mắt ra!”

Tiểu huyết của Lâm Ngọc co rút lại, nàng cảm giác chỗ đó dường như có dòng nước đang chảy ra, nàng thẹn quá hoá giận, đưa hai tay che mắt mình: “Người cứ làm đi, sao bắt ta nhìn làm gì?”

Lúc trước, Lâm Ngọc để tâm đến quyền lực của hắn, mỗi lần thấy hắn, nàng đều ôn tồn nói chuyện. Bây giờ thành hôn rồi, nàng cứng rắn hơn, hai nhà Lâm Lý đã trói buộc lại với nhau, Lý Minh Hạc không thể làm gì được nàng.

Lý Hạc Minh nhìn chằm chằm hai mắt nàng, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói không cảm xúc của hắn: “Được!”

Nói xong, hắn thu tay đang sờ dưới thân nàng, lần mò cởi y phục nàng ra, sau đó hắn nắm hai đùi, lột luôn tiết khố của nàng, trên người nàng giờ đây không còn một mảnh, tay hắn sờ vào giữa hai đùi nàng.

Hắn sờ soạng thôi bạo, ngón tay thô ráp nóng rực vô tình lướt qua hạt châu đang ẩn giấu bên trong, trượt xuống cửa huyết, ấn vào đó, bên trong không thể kiềm chế phun ra xuân thủy.

“Ưm...” Cả người Lâm Ngọc run lên, nàng kẹp hai chân lại theo bản năng, nhưng chỉ kẹp hông Lý Hạc Minh càng chặt hơn mà thôi.

Hắn cúi đầu nhìn, vừa thấy, hắn liền mày cau lại, nơi này của Lâm Ngọc không giống hình vẽ trong sách, không hề có một sợi lông nào. Phía dưới đáng ra nên lộ ra mảnh thịt nhăn nheo ra thì đây này âm hộ giống như chiếc màn thầu bao phủ, phì nhiêu mềm mịn.

Có lẽ là từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa bị nam nhân nào thâm nhập, không biết sau này bị làm nhiều sẽ biến thành dạng gì.

Một tay Lý Hạc Minh nâng mông nàng, để cho nàng bày ra tư thế
dâm đẳng nhất, phô bày tiểu huyết về phía hắn, một tay khác vuốt
ve khe hẹp mềm mại. Qua một lúc, hắn đã tìm được cửa huyết, sau
đó, đưa ngón giữa vét hết dâm thủy chảy ra rồi nhét lại vào trong.

-----oOo-----

Chương 32: H

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Khả Khả

Mềm và nóng, giống như đệm thịt. Đây là cảm giác đầu tiên khi Lý Hạc Minh đưa tay cắm vào huyết đạo của Lâm Ngọc.

Tay hắn lớn, bốn ngón tay phủ lên mông nàng, chỉ có ngón giữa ra vào huyết thịt ướt mềm, hắn có thể nhìn rõ ngón tay mình đi vào bên trong động huyết nóng chặt và bị thớ thịt mềm bên trong đẩy ra ngoài như thế nào.

Hắn nhìn đến mức miệng lưỡi khô khốc, Lâm Ngọc không hề thích tư thế dâm dăng này, chân nàng cử động, muốn dịch mông về phía sau để thoát khỏi tay hắn, nhưng sức lực của nàng không đọ được với Lý Hạc Minh.

Nàng bất đắc dĩ mở mắt, nàng muốn lùi về sau nhưng đúng lúc lại bắt gặp ánh mắt của Lý Hạc Minh nhìn mình, hắn đưa tay cắm huyết nàng, chậm chạp hỏi: "Không phải không muốn nhìn sao, mặc kệ ta muốn làm gì thì làm mà?"

Nàng nói hắn muốn làm gì thì làm lúc nào?

Lâm Ngọc không muốn đáp lời hắn, vì vậy để mặc ngón tay dài của hắn tiến vào huyết, không biết hắn cắm nàng bao lâu, Lâm Ngọc cảm giác mình bị hắn cắm đến mức muốn tè mà không thể kìm

được.

Mông nàng đang bị hấn nâng lên, chỉ cần cúi đầu xuống một xíu là có thể nhìn thấy cánh tay hấn đang tới lui giữa hai chân mình, nàng xấu hổ đỏ mặt dời mắt lảng tránh: “Người đừng...ừm ...đừng nâng mông....”

Lý Hạc Minh vẽ một vòng cửa huyết nàng bằng ngón giữa, nói: “Nếu ta bỏ nàng xuống, thì nàng phải tự nâng lên cho ta cảm!”

Hấn nói xằng bậy gì vậy?

Dường như hấn biết nàng sẽ không chịu, nên rút ngón giữa ra, rồi cắm cả ngón trỏ và ngón giữa đi vào.

Dáng người hấn cao lớn, ngón tay cũng to hơn Lâm Ngọc rất nhiều, hai ngón đâm vào, đâm thủy liên phun ra từ khe hẹp của nàng.

Chỗ kia của Lâm Ngọc có khi còn yếu ớt hơn cả nàng, chỉ mới hai ngón tay đã “ăn” không nổi, “khóc lóc” thảm thương, còn muốn ép đẩy hấn ra.

Nàng nhăn mày lại nhỏ giọng rên rỉ, bộ dạng đáng thương: “Ừm... người....a...người nhẹ một chút...”

Nàng rên thật êm tai, Lý Hạc Minh ngược mắt nhìn nàng, nhưng lại không làm nhẹ như nàng muốn, chỉ mới bao nhiêu này mà nàng chịu không được thì lát nữa đồ vật dưới thân hấn đi vào có khi căng nàng đến phát khóc.

Hấn tách hai chân ra quỳ trên giường, đùi mình ở dưới thân nàng, buông mông nàng ra, đưa tay xoa bóp nhẹ vú nàng, một tay hấn chơi đùa núm vú thẳng đứng, một tay hấn liên tục ra vào tiểu huyết

non mềm.

Rất mềm, toàn thân nàng nơi nào cũng mềm. Lý Hạc Minh thăm nhủ.

Lâm Ngọc ra rất nhiều nước, ngón tay hắc đâm đến đâu đâm thủy phun đến đó. Cổ tay áo hỷ phục của Lý Hạc Minh đều bị nàng làm ướt. Lúc này, động tác của hắc mới trơn tru, miệng lầm bầm răn dạy: “Nếu lúc trước nàng ngoan ngoãn “ngậm” cây ngọc kia đi ngủ, thì bây giờ đi vào không khó khăn thế này!”

Lâm Ngọc không thể phản bác hắc, càng không phản bác nên lời, huyết đạo bị ngón tay hắc đâm vào rút ra một hồi bắt đầu co rút, miệng chỉ biết rên rĩ, tựa như rất thoải mái, nhưng nhìn hàng mày nhăn lại của nàng, rõ ràng như đang nói không thể chịu nổi tốc độ mạnh bạo của hắc.

Nàng không có kinh nghiệm trong chuyện này, không phân biệt được đâu là cao trào, đâu là mắc tiểu, nàng vội giữ tay Lý Hạc Minh lại, không biết phải nói gì, Lý Hạc Minh nhìn qua một chút đã hiểu.

Mặc cho nàng giữ cổ tay của mình, hắc không những không giảm tốc độ, mà còn giữ chặt bắp đùi nàng, không cho nàng lộn xộn, cánh tay tăng thêm lực, đâm tàn nhẫn vào huyết.

Dâm dịch chảy ra từ cửa huyết, rơi xuống thấm ướt một mảng lớn trên hỷ phục. Lâm Ngọc nắm chặt chân dưới giường, lắc đầu rên rĩ “ư...a...”, tiểu huyết múp máp rung lên khi bị ngón tay ra vào.

“Đừng....ư....Lý Hạc Minh, ư...đừng mà...á...” Nàng căng cứng bắp đùi, cảm thêm vài cái nữa thì nghe tiếng hét của nàng.

Lý Hạc Minh từ từ dừng lại, nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ bừng của nàng, rồi liếc xuống tiểu huyết đã sưng lên. Hắc đưa vài ngón tay vào trong sờ soạng, cảm thấy lúc này có hơi khác với ban đầu.

Mềm hơn, nóng hơn, ngón tay chỉ cần co lên một chút là đã lòi ra được một đồng dân thủy.

Khi Lý Hạc Minh đến Giáo Phường Ti tra án, hắn từng nghe những nam nhân trong đó nói vài lời khó nghe, lúc đó hắn không quan tâm, giờ đây đột nhiên nhớ đến, đại khái câu đó là: Trong chín cái dân, người ra nước nhiều là người dân nhất, lỏng lơ từ trong máu, chỉ cần kích thích một chút là sẽ khóc lóc xin chơi!

Hắn rút ngón tay ướt đẫm ra, sờ soạng giữa đùi Lâm Ngọc một hồi, hắn không rõ nước này là xuân thủy của nàng hay là nước tiểu. Ngày đông xiêm y lâu khô, sợ là phải làm thêm nhiều chần đệm để thay đổi.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Lâm Ngọc vẫn chưa hồi phục tinh thần, nàng nằm trên giường thở dốc, trên người lấm tấm mồ hôi.

Nhưng Lý Hạc Minh còn cứng, côn thịt ngạo nghễ muốn xé quần áo để chui ra, đêm tân hôn này chỉ mới bắt đầu.

Hắn nhớ trong thư có viết: Hai ngón tay ra vào dễ dàng là có thể thâm nghịệt căn vào.

[Click để xem ảnh](#)

Lúc này, hắn lui về sau một bước, trút bỏ quần áo của mình, sau đó tách hai chân Lâm Ngọc ra, nâng cây gậy to lớn khiến ai nhìn cũng khiếp sợ chọc chọc vào cửa huyết

Rõ ràng hắn đã dùng tay ra vào để nông khe hẹp của nàng, nhưng giờ phút này nó đã đóng lại, giống như con ngao bị chà đạp một hồi

rồi đóng lại, ngoại trừ chút sưng đỏ bên ngoài, thì dường như không còn dấu vết gì cho thấy Lý Hạc Minh đã từng cầm tay vào

Cây gậy của Lý Hạc Minh vừa cứng vừa nóng khiến Lâm Ngọc run lên, nàng muốn nhìn nhưng lại bị dây tơ hồng luồn qua miếng ngọc bội treo trên cổ Lý Hạc Minh và những vết sẹo trên người hắc lòi kéo sự chú ý, cho nên nàng không nhìn thấy thứ đồ đáng sợ ở dưới thân kia.

Nếu nàng thấy, thì đương nhiên nàng sẽ không nhìn chăm chăm miếng ngọc bội có hơi quen treo trên cổ hắc, mà đã sợ co giò rồi.

Miếng ngọc trên người Lý Hạc Minh nhìn có chút năm tháng, không còn như ban đầu nữa, miếng ngọc màu trắng, ở giữa có điểm hồng lan ra, nhìn rất thích mắt.

Lâm Ngọc cảm thấy rất quen nhưng lại không nhận ra được. Từ Thanh Dẫn có nói miếng ngọc này là của nữ nhân tặng cho hắc, song Lâm Ngọc nhìn miếng ngọc kia, hình như rất giống miếng ngọc mình đã từng làm rơi, lúc này nàng không dám chắc chắn.

Còn Lý Hạc Minh thời khắc này, mặc kệ cái ngọc gì, bụng cười của hắc căng tức, đỉnh đầu phun dịch nhầy, cứng nóng như cây sắt đang nung trong lửa.

Hắc giữ eo nhỏ của Lâm Ngọc, cúi đầu nhìn côn thịt mình đang đặt ở khe hẹp nóng rực, hắc thẳng lưng đẩy hông đi vào, quy đầu to lớn tách mở cửa huyết, một lần đâm đã vào hơn phân nửa.

Cơn đau truyền đến, cơ thể Lâm Ngọc run lên, nước mắt tràn ra hốc mắt, đau khủng khiếp, đến mức nàng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ từ cổ họng giống như tiếng mèo kêu.

Cực kỳ đáng thương, như là muốn tắt thở.

Côn thịt to dài bị nàng kẹp chặt, huyết thịt bên trong cắn bóp “kê

xâm lăng” theo bản năng. Lý Hạc Minh không dám lộn xộn, hắn thở hổn hển, cúi người vén mái tóc ẩm mồ hôi rũ trên trán nàng, nhìn ngăm đôi mắt ướt át đỏ bừng kia.

Đợi nàng dịu đi một chút, hắn đưa ngón tay đến chiếc miệng nóng ướt của nàng, trước khi động thân dưới, hắn nói: “Đau thì cắn đi!”

-----oOo-----

Chương 33: HẮN LÀM NÀNG BẮN CẢ NƯỚC TIỂU!

Edit: Khả Khả

Lý Hạc Minh muốn Lâm Ngọc có đau thì cứ cắn hắn, nàng cũng không khách khí, há miệng cắn.

Đầu răng cắn lên đốt ngón tay, nhưng ngón tay hắn cứng như cục đá, còn làm răng nàng ê thêm.

Thứ vật kia của Lý Hạc Minh quá lớn, tiểu huyết Lâm Ngọc lại quá nhỏ, đau là điều đương nhiên. Vừa rồi nàng lại không nhìn thấy cây hàng của Lý Hạc Minh, nhưng sau khi “ăn” vào, nàng có thể cảm giác được kích cỡ của hắn không giống như gậy ngọc hắn mang đến. Mỗi khi Lý Hạc Minh đẩy vào, đều giống như một chiếc nút lớn cố bịt vào cổ bình rượu mềm ẩm.

Gân xanh quấn quanh côn thịt chà sát lên thành vách âm huyết, quy đầu như muốn đâm thẳng vào nơi sâu nhất, không biết nó muốn vào đến chỗ nào mới chịu dừng lại. Lâm Ngọc rúc người dưới thân hắn, nàng cảm thấy thứ đồ kia như đang muốn chọc thủng bụng nàng.

Bụng dưới nàng run lên, hai chân bất lực cuộn lại, miệng không ngừng rên rỉ, tựa như sắp bị Lý Hạc Minh “đâm” đến chết.

Nhưng thực tế, Lý Hạc Minh chưa đâm mạnh, hắn lo lắng thân thể nàng không tốt, thậm chí còn chưa nhét hết dương vật mình vào

tiểu huyết nóng ướt của nàng, vẫn còn một nửa bên ngoài. Nhưng dù vậy, Lâm Ngọc vẫn chịu không nổi, nàng cắn chặt ngón tay trong miệng xong lại thả lỏng, thả lỏng rồi lại cắn chặt, qua một lúc, nàng hết sức không thể cắn được nữa, tựa như đang mút nó.

Đôi mắt nàng ướt át, một tay bầu chặt hỉ phục dưới thân, một tay nắm chặt cánh tay của Lý Hạc Minh, môi hé mở, huyết cũng mở, bị gậy thịt đâm vào khiến nhũ thịt cũng rung lắc theo, xuân thủy tuôn không ngừng, nào còn dáng vẻ đoan trang thường ngày của Lâm tiểu thư nữa.

Lý Hạc Minh nhìn vào mắt nàng, sau đó lại nhìn ngón tay trong miệng, không biết là nàng đang liếm mút hay là đang cắn, cuối cùng tầm mắt hẳn đi xuống hai quả ngực no đủ trắng nõn kia.

Hắn phủ lên người nàng, miếng ngọc bội trên cổ hắn vừa vặn rơi vào rãnh ngực nàng, thân hắn động, miếng ngọc cũng được cọ xát trong khối thịt non mềm.

Lý Hạc Minh nhìn hình ảnh kia một lúc lâu, cuối cùng cúi đầu ngậm một bên núm vú đỏ tươi dựng đứng.

“Ừm...” Nơi này của Lâm Ngọc vô cùng mẫn cảm, chiếc miệng nóng hổi ướt át của Lý Hạc Minh phủ lên, nàng lập tức kéo dài tiếng rên.

Trên người nàng thoang thoảng mùi thuốc, nhưng ngực nàng lại có một mùi thơm khó tả, vị ngọt nhàn nhạt tràn ra khắp khoang miệng. Lý Hạc Minh dường như bị mùi hương này mê hoặc, đầu lưỡi quần lấy đầu vú nhạy cảm, há miệng thật to, mút mạnh.

“Ừ...a...” Lâm Ngọc run lên, hai chân kẹp chặt hông hắn, ngay cả tiểu huyết đang ngậm nghẹt căn kia cũng cung rẩy theo.

“Xít...a.....” Lý Hạc Minh nhăn mày lại, cơn thịt nằm bên trong run lên, tinh quan đột nhiên mở, bắn toàn bộ tinh dịch vào trong nàng.

Tinh dịch lạnh lạnh từng đợt phun ra, Lý Hạc Minh dừng động tác, rõ ràng hắc rất sướng nhưng lông mày vẫn nhíu chặt lại.

Hắc độc thân nhiều năm, không phải chưa từng tự thỏa mãn, người luyện võ tinh lực tràn đầy, nhưng hắc là người hiếm hoi không tham dục vọng, thỉnh thoảng sẽ tự xử vào buổi tối, mỗi lần như vậy, chưa tàn hai nén nhang sẽ không ra được.

Hiện giờ, hắc chỉ có thể nhìn được chưa đến nửa nén nhang, trong đầu hắc hiện lên hình ảnh năm hắc mười ba tuổi, lần đầu hắc ngây thơ tự sờ bản thân.

Với Lý Hạc Minh mà nói, việc này không thể nói là nhục nhã, nhưng khiến hắc rất khó chịu.

Lâm Ngọc thấy hắc dừng lại, nàng đoán rằng hắc đã ra, trong đầu mơ hồ xuất hiện một ý nghĩ: Lý Hạc Minh đến Tần Lâu Sở Quán quá nhiều, cơ thể yếu đuối, nếu sau này nàng muốn có hài tử, thì cần phải trông chừng hắc nhiều một chút, đừng để hắc đến mấy chỗ kia hoang phí tinh lực.

Việc đã đến nước này rồi, có cưỡng cầu cũng vô dụng, nàng cảm thấy đêm nay có lẽ đã kết thúc, liền nói: "Người...người tránh ra đi, ta muốn đi tắm..."

Vừa rồi nàng rên rỉ quá nhiều, giờ đây giọng có hơi khàn, cũng bởi vì giọng không có sức sống nên lời nói rất mềm mại, khiến lòng ngực hắc ngứa ngáy.

Không ngờ, Lý Hạc Minh không có ý định dừng lại, mà nghiêm túc hỏi nàng: "Tắm? Nàng muốn hoan ái ở trong nước?"

Lâm Ngọc nhíu mày, đẩy vai hắc: "Cái gì mà hoan ái trong nước, người đã..đã..."

Nàng xấu hổ không thể nói thẳng là hắn đã bắn tinh dịch, chỉ nói: “Chẳng phải người đã kết thúc rồi sao, đừng ở lì bên trong nữa...”

Từ “lì” của nàng dùng rất hay, tựa như đang nói thân thể hắn vốn đã suy nhược, nhưng vì thể diện hắn làm vậy để kéo dài thời gian giả bộ như mãnh tướng.

Lý Hạc Minh nghe xong, hắn dừng động tác lại, ngược mắt nhìn nàng: “Lì?”

Lâm Ngọc không biết lời nói của mình đã biến hành động vừa rồi trở thành nỗi nhục của hắn. Lý Hạc Minh chậm chậm rút côn thịt ra, như để cho Lâm Ngọc cảm giác được thứ nàng “ăn” có giá trị tinh thần thế nào.

Dương vật cọ vào thành vách âm đạo, đầu nắm dũ tợn bịt kín cửa huyết, hỗn hợp tinh dịch đặc sệt và dâm thủy chảy ra theo. Lâm Ngọc cuộn ngón chân “ưm” lên một tiếng, ngay sau đó, Lý Hạc Minh bất ngờ đâm côn thịt cháy bỏng vào trong.

“Đầu rùa” đụng vào tử cung, trước mắt Lâm Ngọc trở nên trắng xoá, cổ họng mất khống chế phát ra âm thanh nức nở, sống lưng cong lên vì lần thâm nhập này.

Cùng lúc đó, tiểu huyết nàng cắn mút dương vật hắn một cách dã man, lỗ nhỏ phía trên cửa huyết rỉ ra vài giọt dịch ẩm áp trong suốt, tưới lên nửa thân côn thịt còn nằm ở bên ngoài của Lý Hạc Minh, lần này Lâm Ngọc bị hắn làm cho bắn cả nước tiểu.

Lý Hạc Minh cảm nhận được dòng nước ấm nóng, dương nhiêu cũng biết được cái gì đang diễn ra, đầu gối hắn vừa động, sau đó quỳ trên giường ra sức đâm vào tiểu huyết, muốn lấy lại chút thể diện:

“Cái này gọi là ở lì bên trong sao?”

Côn thịt lớn dần lên, khiến tiểu huyết yếu ớt cạ vào thân gậy chẳng chịt gân xanh, nếu đau thì không nói làm gì, đằng này nó vừa đau vừa sướng, đâm vào vài cái, Lâm Ngọc liền khóc nỉ non.

Nhưng Lý Hạc Minh vẫn không dừng lại, tinh hoàn nặng trĩu đánh vào đáy chậu đỏ hồng, âm mao châm chích lên cửa huyết. Cả người Lâm Ngọc rung lắc dữ dội, đầu óc nàng cũng bị hấn đâm đến mù mị.

Hỉ phục đỏ thắm lóe dưới thân nàng đã bắn bởi những bọt bóng của âm thủy, ban đầu là những đốm nước nhỏ, rất nhanh nó đã trở thành một mảng lớn đầy âm mỹ.

Lâm Ngọc nức nở véo tay Lý Hạc Minh đang đặt trên eo nàng, hơi thở đứt quãng gọi tên hắn: “Lý...ư....Lý...Lý Hạc Minh....”

Âm thanh kia nhỏ đến mức gần như không thể nghe được, tựa như muốn nhận lỗi, Lý Hạc Minh cúi đầu, lắng nghe: “Nói gì?”

Lâm Ngọc nắm lấy tóc của hắn, đến cả tiếng rên rỉ còn run rẩy nhưng nàng còn cố gắng sức mắng hắn: “Tên khốn...”

“.....” Hắn im lặng trong giây lát, sau đó đưa tay giữ chiếc cổ mướt mồ hôi của nàng, ép nàng nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Nàng thử lặp lại lần nữa!”

Lý Hạc Minh thật đáng thương, đêm tân hôn đã không được nghe gọi “phu quân” thì chớ, lại còn bị mắng.

Lâm Ngọc chỉ dám mắng một lần, cũng chỉ có sức để mắng một lần, đôi mắt ướt át của nàng nhìn chăm chăm hắn, cắn môi thật chặt không dám hé răng, bộ dạng thật yếu đuối đáng thương.

Nếu để người khác thấy, sợ là bọn họ sẽ nghĩ “tên khốn” kia là do Lý

Hạc Minh mắng nàng.

-----oOo-----

Chương 34: CÒN MẮNG NỮA KHÔNG?

Edit: Khả Khả

Mây tản trắng tỏ, tân phòng dần dần hồi phục sự yên tĩnh. Câu “tên khốn” kia của Lâm Ngọc thật sự chọc giận Lý Hạc Minh, hăn mặc kệ nàng khóc lóc, làm thêm ba lần nữa mới chịu buông tha cho nàng.

Toàn thân Lâm Ngọc mướt đầy mồ hôi, tóc đen hỗn loạn xoã ra, một chiếc khuyên tai rơi trên gối, nhích xuống nữa, làn da trắng như tuyết chi chít những vết đỏ hồng, trông thật đáng thương.

Đặc biệt ở dưới thân, hai miếng màn thầu sưng to, Lý Hạc Minh vừa mới rút ra, tiểu huyết không thể khép lại, co rút chảy ra dịch trắng đục.

Tóc Lý Hạc Minh cũng xoã ra, không biết phát quan đã bị hăn ném đi phương trời nào, mái tóc dài rũ xuống, phủ thêm cho hăn vài phần tuần tú tiêu sái.

Một tay hăn vuốt tóc trên trán ra sau đầu, một tay chống bên cổ nàng, nhìn xuống: “Còn muốn mắng nữa không?”

Lâm Ngọc không nói lời nào, mặt vùi trong gối không thềm để ý đến hăn, nước mắt thấm ướt gối, Lý Hạc Minh nhìn thấy rất rõ.

Hăn không động vào nàng, cứ chống như vậy yên lặng nhìn nàng một hồi lâu, sau đó đưa tay xoa xoa vành tai đỏ bừng của nàng, tiện tay lấy áo khoác ngoài đắp lên người nàng, rồi xuống giường ra ngoài gọi nước.

Trạch Lan ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động chợt giật mình tỉnh giấc, vội thúc vào hông Văn Trúc đang dựa vào hành lang ngủ gục, bảo hẩn cho người mang nước ấm tới.

Lý Hạc Minh quay vào trong, thấy cô nương trắng nõn vừa rồi còn trần như nhộng nằm trên đồng quần áo, giờ này đã rúc vào chăn, nhắm mắt liêm diêm, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Lý Hạc Minh thu hồi ánh mắt, đến cạnh bàn xách ấm trà trên bếp lò, rót đầy tách trà lạnh chỉ còn một nửa, đưa đến bên miệng cái người đang chôn trong ổ chăn kia.

Hẩn lật chăn lên, nói: “Uống một miếng đi rồi ngủ tiếp!”

Cả đời này Lý Hạc Minh chưa từng hầu hạ ai, ngay cả Hoàng Đế, hẩn chỉ mới dâng trà hai lần. Nhưng Lâm Ngọc không nhận ý tốt của hẩn, nàng cảm thấy hẩn lẩn lộn nàng đã đời rồi bây giờ làm bộ làm tịch, nàng cuốn người lại: “Ta không cần!”

Lý Hạc Minh cau mày kéo nàng quay lại, trầm giọng nói: “Giọng đã khàn như vậy, còn không chịu uống, nàng muốn ngày mai bỏ luôn cổ họng sao?”

Lâm Ngọc nhúu mày liếc hẩn: “Không phải do người làm...ưm...”

Lý Hạc Minh xem như chưa nghe gì, đưa trà đến bên môi nàng, chăm chăm đổ vào, không cho nàng nói nữa.

Sau khi người đưa nước vào, Lâm Ngọc không chịu tắm chung với Lý Hạc Minh, nàng chậm chạp quần xiêm y đi đến phòng tắm, nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau, nàng xoay người lại. Nhìn thấy hẩn liền bất mãn nói: “Người đừng đi theo ta, ta không muốn tắm chung với người!”

Trạch Lan lấy chăn đệm mới thay cho hai người, nghe thấy lời này lập tức im lặng không dám lên tiếng, nàng vội uốn gối hành lễ, rồi bay nhanh vào trong.

Có người ngoài ở đây, Lý Hạc Minh không muốn tranh cãi với Lâm Ngọc, hắn thật sự không vào, ngồi một mình ngoài tắm bình phong.

Lâm Ngọc tắm xong mặc trung y đi ra, quả nhiên vẫn còn tức giận, nàng không thèm nhìn đến “sinh linh” đang ngồi trên ghế, một mình đi vào phòng.

Lý Hạc Minh nhìn theo bóng lưng nàng, gọi nàng nhưng nàng không thèm trả lời, hắn đành đi vào tắm lại nước thừa của nàng.

Dù không thích thế nào đi chăng nữa, Lâm Ngọc cũng phải ngủ chung giường với Lý Hạc Minh.

Viện này là viện của Lý Hạc Minh, giường này cũng là giường của hắn. Nàng còn tưởng rằng mình sẽ không thể nào ngủ được, nhưng không ngờ vừa nằm xuống đã mơ thấy Chu Công.

Chỉ là nàng ngủ không quen với gối đầu này, giấc ngủ không sâu, nửa đêm lăn qua lộn lại, mơ mơ màng màng chộp được tay của Lý Hạc Minh, mắt nhắm nhèm không mở ra, kéo tay hắn kê dưới cổ mình.

Vốn dĩ lúc đi ngủ, nàng dựa vào sát vách trong của giường, hiện giờ có lẽ vì nàng cảm thấy cánh tay gối rất êm nên dịch người lại gần hơn chút, đầu gối vắt lên đùi hắn, quay nghiêng đối mặt với hắn.

Trước giờ Lý Hạc Minh ngủ không sâu, lại ngủ một mình hơn hai mươi năm, bây giờ bên cạnh có thêm một người, hắn không tài nào ngủ được.

Lúc này, hắn phát hiện người bên cạnh mình không còn lăn qua lộn

lại, hắn mở mắt nường theo ánh trăng nhìn nàng, thấy nàng gối lên cánh tay mình, hàng mày giãn ra, ngủ ngon lành.

Lý Hạc Minh nghiêng đầu nhìn một hồi, không lên tiếng cũng không rút tay về, mi mắt khép lại, chìm vào giấc ngủ.

Giờ Mẹo ngày hôm sau, mặt trời hừng sáng, Lý Hạc Minh tỉnh giấc như thường lệ. Hắn ngủ không được mấy canh giờ, nhưng lại không mệt mỏi, quay đầu qua đã thấy Lâm Ngọc ngủ yên ở tư thế đêm qua, cổ vẫn gối lên tay hắn, nằm nghiêng, điểm khác biệt là nàng đã lấn vào lòng ngực hắn.

Dường như nàng cảm thấy ngực hắn ấm áp, nên cả người đều dán vào người hắn.

Lý Hạc Minh nhậm chức Bắc Trấn Phủ Sử, dù có là ngày tân hôn cũng phải đi làm. Hắn cau mày rút nhẹ tay ra khỏi cổ nàng, tốc độ đã chậm lắm rồi, nhưng vẫn đánh thức nàng.

Nàng còn buồn ngủ đối mặt với Lý Hạc Minh, thấy mày hắn nhăn nhó, nàng cho rằng hắn cố ý đánh thức mình là muốn mình hầu hạ hắn thay y phục.

Nàng gắng gượng bò dậy, chui ra khỏi ổ chăn ấm áp, bò qua người Lý Hạc Minh, nhưng khi nàng xuống giường rồi vẫn thấy hắn nằm im trên giường.

Nàng vừa mới thức, giọng rất mềm, có hơi khàn, cực kỳ dễ nghe, nàng nhỏ giọng giục hắn: "Dậy đi!"

Lý Hạc Minh co nắm cánh tay trái bị gối nguyên một đêm, hắn dừng lại, nói: "...Đợi chút!"

Tê cứng rồi.

Lâm Ngọc nhú mày nhìn người hăn nằm trên giường, nàng cảm thấy hăn đang cố ý, hăn quấy rầy giấc ngủ của nàng nhưng bản thân lại ngủ nướng trên giường.

-----oOo-----

Chương 35: DẤU TAY!

Edit: Khả Khả

Lý gia không có trưởng bối, Lâm Ngọc là nàng dâu mới không cần dậy sớm thỉnh an. Sau khi Lý Hạc Minh đi rồi, nàng leo lên giường ngủ tiếp. Nhưng không có cánh tay gối, nàng không thể ngủ ngon. Sau một hồi trằn trọc, nàng bị Trạch Lan hấp tấp chạy vào đánh thức.

Tính tình Lý Hạc Minh kỳ cục, bằng hữu bên ngoài không có mấy ai, người hầu hạ bên người cũng chẳng có. Lâm Ngọc không giống hẳn, ban đêm nàng muốn uống trà hay đi tiểu đêm, cần có người cầm đuốc đi theo. Đêm qua Trạch Lan muốn ở ngoài hầu đêm, nhưng Lý Hạc Minh không muốn để người lại.

Trạch Lan không dám làm trái ý hẳn, đành sáng ra mới đến hầu hạ Lâm Ngọc, nàng còn lo lắng nếu buổi tối tiểu thư khát, cô gia có thể rót trà cho tiểu thư hay không.

Trạch Lan dậy sớm, Lý Hạc Minh đã đi rồi, nàng thấy Lâm Ngọc còn nghỉ ngơi nên đã chuẩn bị mang chăn giường và xiêm y đi giặt, nhưng nàng thấy một thứ đồ đã biến mất, chuyện lớn ập đến rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Nàng bước nhanh vào cửa, sau khi nhìn thấy trong phòng ngập tràn sắc đỏ hỉ, nàng mới nhớ ra, Lâm Ngọc đã không còn là cô nương chưa xuất giá nữa, vội bịt miệng sửa lời: “Phu nhân! Không xong rồi!”

Trạch Lan tính tình bộp chộp, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Ngọc

thấy nàng hoảng hốt như vậy. Lâm Ngọc vội bò dậy từ giường, đang định hỏi “làm sao” thì nàng liền đỡ eo mình trước, rên lên: “Ui”

Khi trời chưa sáng, Lý Hạc Minh đã đi rồi, nàng ngủ thêm hai canh giờ nữa, tất cả mệt mỏi đều tích tụ trong cơ thể, eo đau chân mỏi, bên dưới càng khó chịu hơn.

Trạch Lan vào tìm kiếm ở mép giường, cuối cùng quỳ xuống mặt đất xem ở khe hở phía dưới.

Lâm Ngọc thấy Trạch Lan như vậy, vội vén màn giường nói với Trạch Lan đang nằm bò dưới đất: “Có chuyện gì vậy?”

Trạch Lan ngẩng đầu, mếu máo nhìn Lâm Ngọc: “Phu nhân, không thấy nguyên khăn đâu hết!”

Lâm Ngọc ngẩn ra, nguyên khăn là vật quan trọng trong đêm tân hôn, lạc hồng trên nguyên khăn tượng trưng cho trinh tiết của nữ tử. Hôm sau, tân lang phải cầm nguyên khăn đến cho trưởng bối kiểm tra, để sau này sẽ đốt xuống trình cho tổ tông.

Giờ không thấy đâu, thật sự không hay chút nào.

Lâm Ngọc nhịn đau bước xuống giường: “Đã đi tìm chưa? Lần cuối cùng người nhìn thấy hôm qua là khi nào?”

Nàng vừa hỏi, Trạch Lan đã bật khóc: “Lúc đó nô tì không nhìn rõ, quần chần đệm thành một cục ôm ra ngoài, nghĩ là nó lẫn trong đó, nhưng vừa rồi xem lại, thì không thấy đâu nữa!”

Trạch Lan nói xong, lấy xiêm y hầu hạ Lâm Ngọc mặc vào, sau đó đến cạnh giường.

Lâm Ngọc hỏi: “Tìm được chưa?”

Trạch Lan đau khổ lắc đầu.

Lâm Ngọc im lặng một lát, nàng ngẫm nghĩ, rồi nói: “Đừng vội, có lẽ Lý Hạc cầm đi rồi cũng không chừng, đợi hẵn về đi ta hỏi hẵn xem sao!”

Trạch Lan vẫn ủ rũ: “Lỡ như cô gia không lấy thì sao?”

Lâm Ngọc cũng không biết, nàng mím môi: “Hỏi rồi tính sau!”

Mỗi ngày Lý Hạc Minh đều bận đầu tắt mặt tối, Lâm Ngọc đợi đến đêm.

Hôm nay, trời vẫn lạnh như vậy, mới chạng vạng mà trời đã tối đen, còn nhỏ vài hạt mưa, cả Đô Thành bị sương mù bao phủ, phát ra cái lạnh sờn gai ốc.

Hôm qua Lý Hạc Minh làm nàng quá tàn nhẫn, hôm nay mỗi bước đi đều khiến Lâm Ngọc đau nhức, cho nên đến cửa phòng cũng lười bước đi, chỉ ở trong phòng cả ngày.

Khi Lý Hạc Minh trở về, nàng đang ngồi ở cạnh lo xem danh mục quà khách tặng, xem thử có đồ nào có thể lấy ra dùng không, còn lại đưa vào nhà kho của Lý Hạc Minh.

Lý Hạc Minh dậy sớm chỉ mặc một bộ quan phục, khi về có khoác thêm một chiếc áo choàng bên ngoài, không biết ở đâu ra, có lẽ là xiêm y hẵn để ở Bắc Trấn Phủ Tư.

Lý Hạc Minh rất cao, khoác thêm chiếc áo choàng khiến khí thế hẵn càng thêm bức người, hẵn đặt dù ở ngoài cửa, khi bước vào phòng, hẵn chắn nửa ánh nền hắt lên tường.

Trạch Lan thấy Lý Hạc Minh quay về, nàng biết điều không quấy rầy

đôi tân phu thê này, lặng lẽ lui xuống.

Lý Hạc Minh thấy Lâm Ngọc nhìn chăm chăm hắn từ lúc hắn bước vào cửa đến giờ, nói: “Nhìn cái gì, mới một ngày không gặp, đã không nhận ra ta nữa sao?”

Hắn đùa giỡn với nàng bằng gương mặt nghiêm túc, Lâm Ngọc không trả lời, nhẹ giọng hỏi: “Cái khăn....có phải người lấy đi rồi không?”

Lý Hạc Minh vừa cởi áo choàng vừa đáp: “Khăn nào?”

Lâm Ngọc cảm thấy có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Là nguyên khăn!”

Hắn liếc qua vành tai ửng đỏ của nàng, móc áo choàng lên giá: “Không có!”

Lâm Ngọc và Trạch Lan đã lục lọi nát cái phòng này rồi mà vẫn không có, bây giờ Lý Hạc Minh lại nói không lấy, nàng nôn nóng: “Trên giường hỉ luôn có một tấm khăn, người thử nhớ lại xem, có phải đã lấy cất rồi không?”

Lý Hạc Minh nghe giọng sốt ruột của nàng, hắn hỏi: “Tìm không thấy sao?”

Lâm Ngọc khẽ gật đầu: “Ừm!”

Nàng lo lắng cả một ngày, vậy mà lúc này Lý Hạc Minh hững hờ đáp: “Tìm không thấy thì thôi!”

Với ngữ khí kia của hắn hình như hắn không biết tục lệ của nguyên khăn, Lâm Ngọc nói: “Phải đem thiêu, trình cho tổ tông biết, cái này không ai nói với người sao?”

Lý Hạc Minh thật sự không biết, hắn nhú mày: “Thiêu cái kia để làm gì?”

“Ai da, sao người hỏi nhiều quá vậy!” Lâm Ngọc nói: “Dù sao thì thứ đồ kia cũng không thể thiếu được!”

Lý Hạc Minh nhìn nàng: “Thiếu thì sẽ thế nào?”

Lâm Ngọc khế siết bàn tay: “Người thật sự không hiểu sao? Ý nghĩa của nguyên khăn lạc hồng là biểu thị trình tiết của thê tử trong đêm tân hôn, nếu không có, tức là ý chỉ ta không trong sạch!”

Chuyện của nàng và Lý Hạc Minh có rất nhiều khúc chiết, thời gian trước, trên phố lan truyền rất nhiều tin đồn, bây giờ hai người thành thân rồi, không biết có bao nhiêu người ngồi đợi để hả hê, chế giễu.

Nàng rũ mắt, nói: “Có rất nhiều người rảnh rỗi đi đồn đoán, nói ta đã thất tiết ở chỗ người khác!”

Lý Hạc Minh thân là nam nhi, hắn không thể nào hiểu được nguyên khăn kia quan trọng với Lâm Ngọc thế nào. Dường như hắn chỉ nghe được nửa câu sau, trầm giọng nói: “Người khác? Ai? Dương Kim Minh?”

Lâm Ngọc nói “trời” với hắn, hắn lại nói “đất” với nàng, nàng nhú mày: “Đang yên đang lành người nhắc đến hắn làm gì? Hắn có liên quan gì ở đây?”

Lý Hạc Minh cúi đầu nhìn nàng: “Không liên quan? Nếu Dương gia không xảy ra chuyện, thì Lâm gia đã sớm bàn đến chuyện thông gia với Dương phủ rồi, còn nàng mặc nhiên ngồi ở nhà đợi làm thê tử của Dương Kim Minh!”

Lâm Ngọc cá giận nói: “Ai nói ta gả cho hắn?”

Lý Hạc Minh hiểu rõ hơn ai hết, nhân duyên của Lâm Ngọc không do nàng định đoạt. Nên sau chuyện bị từ hôn, mỗi bước đi cho đến bây giờ đều do hấn cưỡng cầu.

Hấn nói: “Nếu ta không thỉnh hoàng thượng tứ hôn, nàng có dám nói mình hoàn toàn không có khả năng với hấn không? Sòng bạc cũng đã mở cược, xem xem hai nhà Dương Lâm khi nào sẽ đính hôn kìa!”

Lâm Ngọc nghe hấn càng nói càng sai, liền lớn giọng quát: “Lý Hạc Minh!”

Lý Hạc Minh nghe tiếng quát của nàng, liền ngưng lại, hấn nhìn nàng một lúc lâu, sau đó quay lại câu chuyện lúc đầu: “Nếu nàng đã để ý tới chiếc khăn kia đến vậy, chi bằng tối nay làm một chiếc khăn khác đi!”

Dứt lời, hấn lạnh mặt khom lưng định ép Lâm Ngọc dựa ra ghế.

Đột nhiên hấn đến gần, Lâm Ngọc mở to mắt, nàng cho rằng hấn muốn “hành” nàng nữa. Nếu như giống đêm hôm qua, ngày mai nàng sẽ không thể hồi Lâm phủ được mất.

Nàng quơ tay đẩy hấn theo bản năng, nhưng nhất thời không kiểm soát được, ma xui quỷ khiến lại tát lên mặt Lý Hạc Minh.

“Bốp” một tiếng giòn tan, ánh nến nổ tí tách, màn trướng khẽ lung lay, âm thanh phát ra, trái tim Lâm Ngọc cũng run rẩy theo.

Ánh trăng trong veo soi sáng ngoài cửa sổ, cơn mưa phùn thổi cánh hoa Mơ trong viện, không khí trong phòng trở nên yên lặng.

Lâm Ngọc trơ mắt nhìn Lý Hạc Minh nghiêng đầu qua vì bị nàng tát, rất nhanh, má trái hiện lên nửa dấu tay.

Cái tát này hoàn toàn ngoài ý muốn, nhưng sắc mặt kia của Lý Hạc

Minh hình như không cho là vậy, vì hắn rất rõ bản thân mình từng bước ép nàng gả cho hắn thế nào.

Lần đầu tiên Lý Hạc Minh bị người khác vả vào mặt, hàm hắn căng chặt, gân xanh nổi lên thái dương. Mặt hắn lạnh lùng quay đầu lại, giữa mày nhíu chặt, hai mắt nhìn chăm chăm Lâm Ngọc.

Rất hiếm người không khiếp sợ trước khí thế này của hắn. Lâm Ngọc bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, giọng nhỏ lại, dáng vẻ có chút lo lắng, lại có chút hối hận.

“Ta.....”

Nàng muốn nói gì đó, nhưng Lý Hạc Minh lại không muốn nghe, hắn đứng lên, túm Tú Xuân Đào trên bàn, xoay người bước ra ngoài, ngay cả dù cũng không lấy.

Bên ngoài mưa rả rích, Lâm Ngọc ngơ ngác nhìn, dưới ánh nến mờ ảo, bóng dáng Lý Hạc Minh đi ra xa, chỉ để lại những dấu chân ướt trên đất.

Khả: Có cái khăn không mà cũng cự lộn!!!

-----oOo-----

Chương 36: PHẦN SON!

Edit: Khả Khả

Sau ngày tân hôn, bị thê tử tát một cái rồi rời khỏi nhà, Lý Hạc Minh có thể coi là người đầu tiên.

Cái tát này hắn nhận cũng không oan, nếu trước giờ hắn dừng nhiều lần hù dọa Lâm Ngọc, thì Lâm Ngọc sẽ không nghĩ hắn sẽ làm thật, cái tát này cũng không rơi xuống mặt hắn.

Lâm Ngọc đánh hắn trong lòng cũng không dễ chịu gì. Lý Hạc Minh đi rồi, nàng ở nhà đợi đến nửa đêm cũng không thấy hắn quay lại, trời đêm giá rét, nàng thật sự chịu không nổi, đến lúc Trạch Lan khuyên bảo mới quay về giường ngủ.

Ngày hôm sau, Lâm Ngọc thức dậy, việc đầu tiên nàng hỏi Trạch Lan là Lý Hạc Minh đã về chưa.

Trạch Lan hầu hạ Lâm Ngọc thay quần áo, đáp: "Chưa có về, sáng nay nô tì có hỏi thủ vệ gác cửa, bọn họ nói hôm qua cô gia vội vàng cưỡi ngựa đi đâu đó, đến giờ vẫn chưa về, ngay cả tiếng vó ngựa còn không nghe thấy luôn!"

Trạch Lan chỉ biết đêm qua Lý Hạc Minh đột nhiên ra ngoài, chứ không biết nguyên do trong đó, nàng nhìn không được tò mò hỏi Lâm Ngọc: "Phu nhân, có phải người và cô gia cãi nhau không?"

Lâm Ngọc không muốn kể chuyện mình vô tình đánh lên mặt Lý Hạc Minh cho Trạch Lan nghe, hắn là người tâm cao khí nào, đương

nhiên sẽ không muốn người khác biết được.

Nàng ngẫm nghĩ rồi nói: “Không...không hẳn là như vậy!”

“Vậy sao cô gia vừa mới về một lát liền đi ngay? Mới ngày đầu tân hôn, cô gia đã không về nhà rồi!” Ngữ khí của Trạch Lan ngập tràn oán trách, lắc đầu như một lão phu nhân cổ hủ, nàng thở dài: “Thật không tốt chút nào!”

Lâm Ngọc bị bộ dạng của nàng chọc cười, song lại rất lo. Sau một hồi suy nghĩ, nàng đợi đến lúc chàng vắng, Lý Hạc Minh xong việc, nàng bảo Văn Trúc chuẩn bị xe ngựa, đưa nàng đến Bắc Trấn Phủ Tư đón người.

Nhưng có lẽ do vận khí nàng không được tốt, hoặc có thể là hiện tại Lý Hạc Minh không muốn gặp nàng, nên Cẩm Y Vệ ở nha môn nói Lý Hạc Minh không có ở đây, còn đã đi đâu thì bọn họ không biết được.

Vì vậy, Lâm Ngọc đành đến bên ngoài Bắc Trấn Phủ Tư chờ, nhưng qua một canh giờ rồi, vẫn không thấy bóng dáng của Lý Hạc Minh đâu. Trời vào đêm thời tiết càng lạnh, khiến người ta cảm thấy cô đơn, cuối cùng nàng đành hồi môn một mình.

Lý Hạc Minh này vừa ra ngoài một phát lập tức “mai danh ẩn tích”, qua hai ngày rồi vẫn chưa thấy về. Sáng sớm 30 tháng chạp, Lâm Ngọc viết một phong thư, sai Văn Trúc đưa đến Bắc Trấn Phủ Tư, sau đó quay về Lâm Phủ một mình.

Tân nương hồi môn một mình không phải là điềm lành, Lâm Trịnh Thanh và Lâm Tĩnh không phải thượng triều, nên cùng với Vương Nguyệt Anh ra cửa nghênh đón. Nhưng khi thấy chỉ có một mình Lâm Ngọc bước xuống xe ngựa, cả nhà đều sửng sốt.

Hai vị trưởng bối đã trải qua nhiều sóng gió nên tính tình trầm ổn, nhưng Lâm Tĩnh không được như vậy, hắn mở miệng hỏi: “Lý Hạc

Minh đâu?”

Đương nhiên, trước mặt hạ nhân trong nhà nàng không thể nói rằng mình đã chọc giận hấn, chỉ sờ mũi tìm cớ, nói: “Bắc Trấn Phủ Tư có việc gấp, hấn không thể đi được, nên muội về trước, đợi xong việc rồi hấn sẽ đến sau!”

Tuy nói như vậy, song, nàng nghĩ có lẽ hôm nay sẽ không thấy được mặt Lý Hạc Minh.

Lâm Trịnh Thanh và Vương Nguyệt Anh vừa thấy động tác nhỏ sờ chóp mũi kia của Lâm Ngọc thì đã biết chuyện không phải như vậy. Bởi vì đáng vẻ làm sai, trốn tránh trách nhiệm của nàng y hệt lúc nhỏ.

Lâm Trịnh Thanh và Vương Nguyệt Anh đều đoán được nữ nhi nhà mình đã gây ra chuyện sai lầm gì rồi. Nhưng Lâm Tĩnh không quan tâm đó có phải là lỗi của tiểu muội mình hay không, hấn nhú mào: “Hấn chỉ là Bắc Trấn Phủ Sử, còn bận hơn cả phụ thân sao? Đến cả ngày giao thừa cũng không được nghỉ?”

Lời này chỉ là vì Lâm Tĩnh nói ra trong lúc bức tức, không ngờ lại nghe Lâm Ngọc “ừ” một tiếng để trả lời hấn.

Lâm Tĩnh không thể tin nhìn về phía Lâm Ngọc, không ngờ nàng chỉ mới gả qua ba ngày thôi, mà đã ngã về phía Lý Hạc Minh rồi, hấn bất mãn nhìn nàng: “Ừ cái gì mà ừ? Muội về phe hấn rồi sao?”

Lâm Ngọc vô tội chớp mắt: “Hấn là phu quân muội mà!”

Lâm Tĩnh nghiến răng: “Còn ta là huynh trưởng của người!”

Lâm Trịnh Thanh và Vương Nguyệt Anh thấy hai huynh muội này

muốn cãi nhau, cũng không khuyên bảo gì, xem như mắt mờ tai điếc để mặc. Lâm Trinh Thanh chấp tay sau lưng, gọi người đưa bút mực Lâm Ngọc tặng cho ông vào thư phòng để thử. Vương Nguyệt Anh cũng biết ý xoay người phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Lâm Tĩnh và Lâm Ngọc cãi nhau vài câu, cũng không được kết quả gì, cuối cùng Lâm Ngọc hỏi “sao không thấy tẩu tẩu”, hắc mới sức nhớ tới điều gì, vội cho người chuẩn bị xe ngựa ra ngoài.

Mấy ngày nay thân thể Tần Mi An không khỏe, vẫn luôn ở trong phòng nghỉ ngơi. Sáng nay, nàng nói muốn ăn bánh hạt dẻ trước chuông gác, Lâm Tĩnh định bụng gặp Lâm Ngọc xong sẽ đi mua, ai dè cãi nhau suýt nữa thì quên.

Hắn đi hai bước rồi dừng lại, tức giận quay đầu hỏi Lâm Ngọc: “Ăn bánh hạt dẻ không?”

Lâm Ngọc nở nụ cười: “Ăn!”

Lâm Tĩnh “hừ” một tiếng, chấp tay sau lưng đi.

Lâm Ngọc đoán chừng hôm nay sẽ không gặp được Lý Hạc Minh.

Nào ngờ khi Lâm Tĩnh mua điểm tâm về, đi qua núi giả trong phủ thì thấy Lý Hạc Minh đang đi về phía viện của Lâm Ngọc.

Y phục phi ngư trên người hắn quá chói mắt, khiến người ngoài phải khiếp sợ, còn ở Lâm phủ này, Lâm Tĩnh nhìn một cái là đã thấy ghét.

Lý Hạc Minh nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, hắn xoay người lại thấy Lâm Tĩnh cầm theo hai túi giấy dầu đi tới, hắn nhàn nhạt lên tiếng: “Lâm đại nhân!”

Lý Hạc Minh này mở miệng không có lời nào lọt tai, rõ ràng hắn đã thành thân với Lâm Ngọc nhưng lại gọi thê huynh (anh vợ) là Lâm đại nhân, chẳng trách Lâm Tĩnh không thích hắn.

Quả nhiên, Lâm Tĩnh vừa nghe xong, hoả khí trong lòng dâng lên ngùn ngụt, y bước nhanh đến, túm chặt cổ áo của Lý Hạc Minh: “Ngày hôm nhiều người nhìn ngó, vậy mà ngươi để Thê Thê về nhà một mình, ngươi bày trăm phương ngàn kế muốn cưới nó, chẳng lẽ chỉ vì muốn hạ nhục nó thôi sao?”

Lời này vô cùng khó nghe nhưng không phải không có lý, tân nương hôm nay một mình, cho dù ở đâu cũng sẽ bị chê cười, đặc biệt là Đô Thành đáng sợ này.

Song, Lý Hạc Minh không phải người tốt tính gì, hắn nhú mày nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh, lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Lâm Tĩnh tức giận muốn đấm hắn ngay lập tức, làm gì có chuyện buông tay. Nhưng khoé mắt y liếc nhìn ngón trỏ của mình vừa rồi quẹt qua mặt Lý Hạc Minh, y liền buông tay ra.

Lâm Tĩnh nhìn bột trắng trên ngón tay mình, nhận ra đây là phấn mặt của nữ nhân, y ghét bỏ nói: “Ngươi là nam nhân đại trượng phu lại đi trét phấn lên mặt!”

Lý Hạc Minh lạnh mắt nhìn hắn: “Liên quan gì đến ngươi?”

Lâm Tĩnh nhìn chằm chằm mặt Lý Hạc Minh một lúc, đột nhiên y híp mắt “ồ” lên một tiếng, những bất bình cho Lâm Ngọc tích tụ trong lòng đều tan biến cả.

Y nói bóng nói gió: “Lý đại nhân học mấy cái trò của Ngụy Tấn, bôi son trát phấn lên mặt, chẳng phải là để che dấu tay sao?”

Lý Hạc Minh bị vạch trần cũng không chối bỏ, ngược lại còn cười lạnh: “Lâm đại nhân hiểu biết rất nhiều, xem ra là đã ăn không ít bặt

tay!”

Lâm Tĩnh bị hấn đâm một câu ghen nói không nên lời. Lý Hạc Minh không muốn tranh cãi với y, nhấc chân tiến về phía viện của Lâm Ngọc.

-----oOo-----

Chương 37: ÁP BỨC!

Edit: Khả Khả

Sau khi Lý Hạc Minh nhận được tin của Lâm Ngọc, hắn chậm rãi đọc đi đọc lại, nhưng không đứng lên đi liền, mà ở lại Bắc Trấn Phủ Tư duyệt mấy công văn râu ria mới thông dong đến Lâm phủ, một hai phải làm ra dáng vẻ khoan thai, không biết để cho ai xem.

Hôm nay là giao thừa, là ngày đoàn viên của mọi nhà, ở nha môn rất thưa người. Lý Hạc Minh mới đón được người về, không ở nhà ôm hương nhu nhuyển ngọc đi, lại chạy đến nha môn cùng với đám nam nhân không thể tử, không về nhà làm gì, để người khác phải xì xào to nhỏ.

Mà hắn còn lạnh mặt ngồi ở đó, đêm qua các huynh đệ tụ tập trong sân ăn canh thịt dê, bọn họ đều sợ lớn tiếng quá sẽ quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của hắn. Cuối cùng sáng nay hắn cũng đi rồi, mọi người ai cũng thở phào như tiễn được ôn thần đi.

Sau khi Lý Hạc Minh đến Lâm phủ, hắn theo lễ nghĩa đến bái kiến Lâm Trịnh Thanh và Vương Nguyệt Anh, rồi mới đi tìm Lâm Ngọc. Nhưng trùng hợp, nửa đường gặp Lâm Tĩnh mang theo bánh hạt dẻ.

Trạch Lan biết được tin Lý Hạc Minh đến Lâm phủ là từ miệng của thị nữ bên cạnh Vương Nguyệt Anh, nàng vội chạy nhanh đến báo cho Lâm Ngọc. Vừa mới nói xong, Văn Trúc lại gấp gáp chạy vào nói Lâm Tĩnh và Lý Hạc Minh đang cãi nhau, như sắp đánh tới nơi rồi.

Văn Trúc diễn tả không đúng lắm, hắn chỉ đứng từ xa thấy Lâm Tĩnh

túm cổ áo Lý Hạc Minh thì vội chạy về thông tri cho Lâm Ngọc. Sau khi Lâm Ngọc nghe xong, lập tức chạy đi muốn khuyên can.

Nhưng chân Lý Hạc Minh dài, nàng sửa soạn đồ đang định ra cửa thì Lý Hạc Minh đã hiên ngang đi vào khuê phòng của nàng rồi.

Ngoại trừ đại phu và hạ nhân, khuê phòng của Lâm Ngọc chưa từng có nam nhân lạ nào đến, ngay cả Lâm Trịnh Thanh và Lâm Tĩnh cũng rất ít khi vào, Lý Hạc Minh là người đầu tiên.

Trạch Lan và Văn Trúc nhìn thấy Lý Hạc Minh bước vào cửa, hai người đều sửng sốt. Đặc biệt là Văn Trúc, vừa rồi còn ở sau lưng nói về Lý Hạc Minh, giờ này bỗng nhiên ở trước mặt, thấy mặt hắc lạnh lòng, Văn Trúc liền sợ hãi, Trạch Lan phản ứng mau lẹ kéo Văn Trúc lui ra ngoài.

Khuê phòng của Lâm Ngọc không giống tân phòng được trang hoàng lộng lẫy kia. Từ màn giường thêu hoa, đến gương lược trên bàn, hay là tranh hoa sen sông nước trên bức bình phong, tất cả đập vào mắt đều là sự tinh tế và khí chất của cô nương thế gia. Nếu cẩn thận lắng nghe có thể nghe được hương thơm son phấn quanh năm suốt tháng đã ngấm vào trong phòng.

Lý Hạc Minh bước vào cửa, quét mắt khắp cả căn phòng không sót thứ gì, tựa như muốn nhìn rõ tường tận chất liệu của màn giường, chăn nệm của nàng, cuối cùng ánh mắt hắc dừng trên người Lâm Ngọc đang đứng trước ghế cạnh bàn trà.

Lâm Ngọc kinh ngạc nhìn Lý Hạc Minh, hình như chưa phục hồi tinh thần: "Người...sao người lại đến đây?"

Tuy là nàng viết tin cho hắn, nhưng nàng vốn không ngờ hắn thật sự sẽ đến. Lý Hạc Minh rũ mắt nhìn nàng: "Không phải nàng cầu xin ta

sao?”

Người đã đến, trong lời nói lại chiếm thế thượng phong, khí phách của Lâm Ngọc không thể so với nam nhi, nàng nhẹ giọng nói: “Cũng không hẳn là cầu xin...”

Lý Hạc Minh nắm đao tiến lại gần nàng: “Đó không phải là cầu xin sao? Vậy lúc trước nàng vì Dương Kim Minh viết một phong thư gửi đến ta, muốn ta cứu hãn, đó mới là cầu xin?”

Khí thế của hãn quá bức người, hãn vội vàng đến đã đành, còn mang theo hàn khí của cuối đông. Lâm Ngọc bị hãn bức lui ra sau nửa bước, gót chân chạm ghế lập tức ngã ngồi ra sau.

Nàng đã quá quen với ngữ khí của hãn, ánh mắt đảo qua quan phục phi ngư, khẽ mím môi, rũ mắt nói: “Hôm nay người mặc quan phục đến, bắt lỗi ta, chẳng lẽ muốn áp bức, thậm chí ta giống như phạm nhân sao?”

Lý Hạc Minh “hừ” một tiếng, gỡ Tú Xuân Đao ném lên mặt bàn gỗ đằng sau phát ra tiếng vang lớn, đến mức Lâm Ngọc phải ngẩng đầu lên nhìn hãn.

Hãn khom người xuống, hai tay chống lên tay vịn ghế, tạo thành cái lồng chắc chắn vây lấy nàng. Đôi mắt loài hổ báo nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của nàng, hãn nhàn nhạt nói: “Cho dù không có những thứ bề ngoài này, ta vẫn có thể áp bức được nàng!”

Đêm đó, Lý Hạc Minh cũng phủ thân xuống vây lấy nàng như vậy, muốn “hành” nàng. Nhưng thời khắc này nhìn hãn, không hiểu vì sao Lâm Ngọc chẳng thấy sợ.

Có lẽ trước giờ nàng sợ hãn quá nhiều, giờ đây hãn đến tìm nàng chỉ vì một phong thư cho nên nàng có thêm mấy phần tự tin.

Lâm Ngọc im lặng nhìn Lý Hạc Minh gần trong gang tấc, sau đó nhẹ

nhàng hỏi hăn: “Vậy người muốn áp bức thế nào?”

Giờ đây, ngữ khí của nàng nhẹ nhàng, chân mày giãn ra, như thể cho dù Lý Hạc Minh nói ra điều vô lý gì nàng cũng sẽ nghe theo hăn, khác hoàn toàn với người đánh hăn một tát đêm đó.

Dứt lời, nàng hơi nghiêng đầu nhìn má trái của hăn bị nàng không cẩn thận đánh cho, lòng vô cùng áy náy: “Hôm đó ta nhất thời không kiểm soát, không phải cố ý đánh người!”

Lý Hạc Minh nhìn chăm chăm vào mắt nàng, tựa như đang xem lời này của nàng là nói thật hay nói dối: “Phải không? Ta còn tưởng rằng nàng chướng mắt với ta từ lâu, thừa dịp này đánh ta một bạt tay cho thoả chí chứ!”

Giọng điệu của hăn chắc nịch, khiến Lâm Ngọc chìm vào suy nghĩ xem mình có thật sự có ý định này không.

Lý Hạc Minh thấy nàng đột nhiên im lặng, liền nhú mày: “Nói chuyện đi!”

Quả nhiên hăn còn đang tức giận, nhưng Lâm Ngọc không biết làm thế nào để chuộc lỗi. Đến khi nhìn thấy bột phấn trên mặt hăn, mới nhẹ lấy khăn ra lau cho hăn, giọng chân thành: “Là ta sai rồi!”

Khi đó nàng chưa kịp thu lực lại, lúc này dấu vết trên mặt Lý Hạc Minh đã tan rồi, nhưng móng tay cào trên cằm hăn vẫn để lại dấu. Lâm Ngọc chạm khăn vào, nâng đôi mắt trong veo nhìn hăn, hỏi: “Còn đau không?”

Lời này thật ngu xuẩn, ba ngày vẫn còn dấu sao lại có thể không đau. Lý Hạc Minh không thèm trả lời, chỉ nhìn nàng, như đang xem nàng biết sai và sửa lỗi thế nào.

Lâm Ngọc không có cách nào, nàng nhớ đến lý do cãi vả của hai người đêm đó, mặt đỏ bừng túm lấy eo hắn, hồi lâu mới nói ra:
“VẬY....TA CHUỘC LỖI VỚI NGƯỜI ĐƯỢC KHÔNG?”

Khả: ĐỢI KHI NÀO CHỊ NGỌC “CHUỘC LỖI” XONG THÌ TUI UP TIẾP NHE!!

-----oOo-----

Chương 38: HƠI H!

Edit: Khả Khả

Lâm Ngọc nói muốn chuộc lỗi, nhưng hiện tại nàng không biết làm thế nào mới có thể khiến Lý Hạc Minh nguôi giận vì cái tát này, mà cho dù muốn chuộc lỗi thì cũng đợi đến chàng vạng về Lý phủ, đêm khuya thanh vắng mới cơ thể “chuộc lỗi” với hắn được.

Song, Lý Hạc Minh không có ý định đợi, hắn nhìn nàng chăm chăm, hỏi: “Chuộc lỗi thế nào?”

Mặc dù tính tình hắn lạnh lùng kiệm lời, nhưng Lâm Ngọc vừa mới hạ bậc thang, hắn cũng hạ tính tình của mình xuống, nàng rất hài lòng. Thấy vẻ mặt hắn giãn ra, nàng cảm thấy dường như có chút điểm chung với hắn.

Lâm Ngọc hơi nâng mặt nhìn hắn, ánh mắt trong veo đảo qua gương mặt lạnh lùng, cuối cùng dừng trên đôi môi mỏng của hắn

Chỗ nàng cắn trên môi vẫn còn vết sẹo, có lẽ là chưa lành được.

Một tay Lâm Ngọc siết khăn thô, một tay chậm rãi vịn đầu vai rộng lớn của hắn, kéo người xuống gần nàng một chút, Lý Hạc Minh cũng rất phối hợp, Lâm Ngọc chỉ dùng chút lực, hắn đã cúi thấp người xuống.

Đương nhiên, Lâm Ngọc nhận ra được điều này, nàng chớp mắt, ngửa đầu nhẹ hôn lên môi hắn. Thật ra cũng không thể nói là hôn, chỉ là môi nàng chạm lên môi hắn thôi.

Mùi thuốc và hương phấn son quen thuộc tràn vào giữa môi, Lâm Ngọc hôn lướt qua, Lý Hạc Minh lại không thể nhịn được, yết hầu lẫn lộn mấy vòng, hấn giữ bàn tay đang vịn vai mình, cúi người há miệng ngậm môi nàng.

Đầu răng cắn lên đôi môi mềm mại của nàng, Lâm Ngọc cố chịu, cẳng chân rụt lại theo phản xạ, nhưng không tránh né, mặc cho Lý Hạc Minh ngậm môi nàng liếm mát.

Có lẽ nàng đã coi thường dự vọng của Lý Hạc Minh, hấn ngậm cắn môi nàng thôi vẫn chưa đủ, chiếc lưỡi nóng ướm tách mở hàm, đi vào quần lấy đầu lưỡi nàng.

Môi lưỡi triển miên, nước bọt quện vào nhau khiến Lâm Ngọc chịu không nổi, nàng vô thức nắm chặt vai áo phi ngư của Lý Hạc Minh. Không biết là bị hấn cắn đau hay là bị hấn hôn đến mức thở không nổi, nàng khẽ rên “ưm” một tiếng.

Âm thanh vừa nhỏ vừa mềm, Lý Hạc Minh nghe xong thì thứ được gói trong quần áo lại cứng lên hai phân.

Khi Lý Hạc Minh hôn nàng, hấn không thích nhắm mắt, hấn luôn nhìn chăm chăm vào nàng, tựa như đang chiêm ngưỡng gương mặt đỏ bừng kia. Lâm Ngọc bị hấn nhìn chăm chăm khiến mặt càng nóng lên, nàng đưa tay che mắt hấn, giọng nghẹn ngào: “Chàng đừng...ưm...đừng nhìn...”

Lý Hạc Minh kéo tay nàng xuống, thở hỗn hển vươn đầu lưỡi liếm cánh môi đang sưng đỏ của nàng, trầm giọng hỏi: “Vì sao không thể? Ta có từng cấm nàng nhìn ta không?”

Nói xong, dường như hấn còn chưa hôn đủ, lại cúi đầu hôn nàng mãnh liệt hơn, vẫn sâu như vậy, chiếc lưỡi mềm dẻo chui vào

khoang miệng, dùng sức cuốn lấy đầu lưỡi mềm ướt vừa mới được buông tha của nàng.

Hắn hôn rất sâu, không hiểu sao lại khiến Lâm Ngọc nhớ đến đêm tân hôn hôm đó của hai người, Lý Hạc Minh dùng vật kia đâm vào rút ra trong cơ thể nàng.

Nàng nhớ tư vị kia, hai chân kẹp chặt theo bản năng, không biết vì sao lại thế này, nàng cảm giác được dưới thân mình có hơi ướt ướt.

Nhất cử nhất động của nàng không thể qua được mắt của Lý Hạc Minh, hắn rũ mắt đảo qua bắp đùi nàng, giống như có thể nhìn xuyên thấu qua váy thấy được khe hẹp kia đang rỉ nước, hắn hỏi: “Nghĩ gì?”

Câu hỏi của hắn không rõ ràng, Lâm Ngọc lơ mờ không hiểu, nhìn hắn: “Hả?”

Lý Hạc Minh không giải thích, một tay hắn chống vào tay vịn ghế Lâm Ngọc đang ngồi, một tay hắn đưa xuống hai chân nàng dò xét.

Ngón tay thon dài cách lớp váy chui vào giữa hai chân, đầu ngón tay trượt xuống nơi riêng tư của nàng.

Ngón tay cọ lên lớp vải ngoài cửa huyết, không biết đụng trúng chỗ nào, làm thân thể Lâm Ngọc khẽ run lên, vội nắm lấy cánh tay hắn: “Đừng, không được, còn đang bị thương!”

Nắm ngón tay mảnh khảnh giữ lấy tay hắn, động tác của Lý Hạc Minh dừng lại một chút, hắn liếc nhìn bàn tay trên cánh tay mình, sau đó tiếp tục chậm rãi vuốt ve khe hẹp kia. Hắn hỏi: “Bôi thuốc chưa?”

Lâm Ngọc khẽ gật đầu: “Hôm qua có bôi, nhưng hôm nay đi gấp quá, quên rồi, mà vẫn còn khó chịu!”

Đêm đó Lý Hạc Minh đã rất hạn chế lực, cảm thấy mình không mạnh bạo mấy, ít ra nó không sưng nhiều, cũng không bị thương. Khi nghe xong, hấn nhú mày nói: “Để ta xem!”

Nói rồi, hấn tách đùi Lâm Ngọc ra, vén áo quỳ một gối trước người nàng, lật váy lên.

Giờ phút này hấn nói quỳ là quỳ tức khắc, đúng là không có chí khí. Lâm Ngọc vội vàng giữ váy nhưng không lay chuyển được hấn, lại còn bị Lý Hạc Minh nhấc hai chân lên lật cả tiết khố ra, tiếp đó hấn bắt lấy mắt cá chân nàng để nàng giẫm lên ghế.

Làn váy cuộn tròn ở bên hông, bị đùi và eo kẹp lại, lưng nàng ngã dựa vào ghế, hai chân trắng muốt hơi tách ra, tiểu huyết múp máp trắng hồng lộ ra trước mặt Lý Hạc Minh.

Đúng thật là không ổn, Lý Hạc Minh nhẹ tách cánh hoa ra, hấn thấy có một chỗ bị xước, không nghiêm trọng lắm, đã lành, nhưng hôm nay sẽ không thể chịu được cây gậy to dài của hấn quấy phá, nếu đổi lại là thứ vì đó mềm mềm thì không thành vấn đề.

Có lẽ chỗ này của nàng đã bị Lý Hạc Minh đâm vào, nên cửa huyết trông dễ nhìn hơn đêm tân hôn, chỉ là khe hẹp mềm mịn vẫn còn khép chặt chưa được mở ra.

Nhưng mà...

Lý Hạc Minh cắn nửa đốt ngón trỏ vào sờ soạn, bên trong vừa ướt vừa nóng, khi rút ra có sợi chỉ bạc kéo theo ngón tay thon dài của hấn.

Lâm Ngọc nhìn cái đầu cực gần với thứ giữa hai chân mình, không biết là vì ánh mắt thiêu đốt hay là vì hơi thở nóng bỏng của hấn mà

cửa huyết rụt lại, sau đó từ từ mở ra một khe đỏ, khiến hấn thích thú.

Nhưng nàng đang vô cùng xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Được rồi, được rồi, đừng xem nữa...”

Lý Hạc Minh không nói gì, hai tay giữ đùi nàng, hé miệng liếm nó.

-----oOo-----

Chương 39: H

Edit: Khả Khả

Gió lạnh lùa vào trong màn, thổi tắt ánh nến trắng ở bên cửa sổ, càng thổi lò than trong phòng cháy lớn hơn.

Thân thể Lâm Ngọc yếu đuối sợ lạnh, khuê phòng của nàng cũng không được rộng, đề phòng gió thổi vào dễ bệnh. Trước kia nàng không hề cảm thấy có vấn đề gì, nhưng thời điểm Lý Hạc Minh ngồi xuống tách đùi để liếm huyết nàng, nàng mới phát hiện căn phòng nhỏ đến lạ thường, hai mắt nàng không biết phải nhìn nơi nào mới phải.

Bất luận nhìn về hướng nào cũng đều thấy Lý Hạc Minh đang thẳng lưng chôn đầu giữa hai chân mình.

Mặt nàng đỏ bừng ngồi dựa ra sau ghế, thân trên ăn bận vô cùng phù hợp lễ nghĩa, nhưng váy lại xốc lên, giày thêu trên chân cũng rút trên mặt đất, hai chân chỉ mang vớ trắng chống lên ghế.

Lâm Ngọc cảm nhận được đầu lưỡi ướt át đang chạm vào hoa huyết của mình, chốc chốc lại liếm vào thịt mềm bên trong. Nàng xấu hổ đến mức ngón tay đang giữ váy rung lên bần bật, nàng không hiểu vì sao Lý Hạc Minh lại thích liếm nơi này của nàng.

Hắn mới vừa hôn nàng, nào có chuyện vừa hôn trên miệng lại đi liếm ở chỗ đó.

Nhưng sau đó, Lâm Ngọc phát hiện mình sai rồi, vốn dĩ Lý Hạc Minh

không chỉ liếm huyết nàng, hắn còn hút, còn cắn, rõ ràng là đang ăn huyết nàng.

Lâm Ngọc cảm thấy thoải mái, nàng cảm thấy nơi hắn ăn kia có một cơn đau không thể diễn tả thành lời, đầu óc hỗn loạn.

Nàng duỗi tay đẩy nhẹ đầu giữa hai chân: “Đừng, Lý Hạc Minh... ưm....”

Nàng đẩy ra, Lý Hạc Minh thật sự dừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn nàng, rồi khẽ liếm cánh môi trên đang dính dâm dịch của nàng, hỏi: “Không thoải mái sao?”

Thật ra, không phải là không thoải mái, chỉ là ban ngày ban mặt sao có thể làm những chuyện này, không thể nào phóng túng như vậy....

Lâm Ngọc không biết phải trả lời hắn thế nào, bởi nàng biết, cho dù nàng có nói vì đi chẳng nữa Lý Hạc Minh vẫn không dừng lại.

Mà Lý Hạc Minh cũng không cần nàng phải trả lời, hắn đưa hai ngón tay cắm sâu vào trong huyết nàng, sau đó gập ngón tay lại móc lên vài cái, dâm dịch trong veo lập tức chảy ra từ huyết mềm, trượt xuống rãnh hông, khiến bên dưới vừa ướt vừa dập dính

Lâm Ngọc chịu không nổi, trong miệng “Ưm...A...” vô nghĩa, nhưng vẫn không thể áp chế được tiếng rên rỉ.

Lý Hạc Minh thấy vậy, từ từ rút tay ra, ngón cái ấn lên hạt châu phía trên cửa huyết, đồng thời xoa xoa lỗ tiểu, xoa đến mức Lâm Ngọc cảm thấy mình sắp tiểu đến nơi rồi.

Bụng nhỏ nàng run rẩy, kẹp hai chân lại theo phản xạ, hai đùi mềm mại kẹp chặt lấy tay hắn, Lâm Ngọc đáng thương nói: “Đừng xoa chỗ đó, ưm...Lý Hạc Minh...”

Nàng nói dừng, nhưng cái nơi vừa bị hấn liếm lại chảy nước ra.

Lý Hạc Minh có lật vài tờ tranh họa dâm ô mà Lâm Ngọc từng xem, lúc ấy, hấn chỉ cảm thấy tranh ảnh đó vô cùng quái dị. Giờ đây khi đè Lâm Ngọc xuống, nghe tiếng rên vừa mềm vừa nhẹ như muốn nức nở gọi tên hấn, thì hấn mới biết hoá ra bí thuật phòng the là như thế này.

Lý Hạc Minh khép ngón tay lại, đánh nhẹ lên huyết mum múp như bánh bao vang lên tiếp “bep bep”, cửa huyết bị tác động, dâm thủy lại chảy ra. Lý Hạc Minh vừa vỗ vừa hỏi: “Dừng? Đã ướt thành như vậy rồi, không thấy khó chịu sao?”

Lâm Ngọc cuộn mấy ngón chân lại, kìm nén tiếng rên rĩ: “Váy...ừm...dơ váy mất...”

Lý Hạc Minh đánh thêm vài cái mới ngừng tay, hấn nhặt váy đang xõa tán loạn trên ghế đưa cho nàng: “Tự ôm đi!”

Lâm Ngọc bị hấn vỗ đến mức mắt cũng đỏ lên, nàng ôm váy, liếc qua dưới thân, bị gấu váy cuộn tròn che tầm mắt nên nàng không thể nhìn thấy được chỗ kia của mình, nhưng nàng có thể nhìn thấy được vệt nước lây dính trên đùi mình.

Lý Hạc Minh tách đầu gối nàng ra, hấn không liếm, cũng không vỗ, ngón tay đưa lên huyết tách hai cánh hoa ra, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào tiểu huyết nóng ướt, sáng bóng. Không biết hấn đang tìm hiểu cái gì.

Vật dưới háng của hấn đang căng rất cứng, nhưng vẻ mặt lại nhàn nhạt như vậy, không khác gì ánh mắt khi nhìn bọn tội phạm ở Chiếu Ngọc. Lâm Ngọc không thể nào chịu nổi, thật sự quá xấu hổ.

Nàng bị hấn tra tấn ngắt quãng, nàng có cảm giác hấn tiếp tục làm nữa nàng sẽ đạt cao trào, nhưng mỗi lần như vậy hấn đều ngừng

lại.

Lý Hạc Minh thấy huyết nàng đang co rút, hấn buông huyết nàng ra, ngẩng đầu lên nói: “Nếu muốn ta liếm thì tự tách huyết ra đi!”

Những lời này thật vô phép tắc, tựa như đang ra lệnh cho kỹ nữ ở kỹ viện. Chẳng có nam nhân nào muốn thê tử mình tách huyết cho mình liếm cả.

Nhưng thái độ của của Lý Hạc Minh không hề tỏ ý khinh thường, giờ phút này hấn quỳ trên mặt đất, làm cho Lâm Ngọc cảm thấy mình mới chính là nữ khách đang ra lệnh cho hấn.

Hai người nhìn nhau một hồi, ấy vậy mà nàng lại then thùng vươn tay ra.

Cánh tay mảnh khảnh luồn qua dưới gối, ngón tay ngọc ngà sơn móng hồng run rẩy tự xoa huyết mình, sau đó từ từ tách ra hai bên, lộ ra huyết thịt đỏ tươi.

Nàng xấu hổ đến mức đỏ mắt, nhưng huyết kia rõ ràng đang rất mong chờ chiếc lưỡi của hấn, nàng nhỏ giọng nói: “Đừng cản...”

Lý Hạc Minh nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, hấn không thể nhịn được, tay giữ lấy đùi, cúi mặt chôn vào bên trong.

Đầu lưỡi thẳng tắp chui vào khe huyết, hấn thật sự không cần nàng, dùng đầu lưỡi ra ra vào vào hang động mềm ẩm. Lưỡi của hấn dày và lớn, huyết Lâm Ngọc lại nhỏ, khi hấn liếm mạnh, hay đẩy lưỡi vào trong nàng lại cảm thấy có hơi căng tức, nhưng rồi lại sướng như muốn đoạt mệnh.

Chiếc lưỡi mềm dẻo liên tục cọ xát cửa huyết, đâm vào rút ra, mỗi

lần như vậy, Lâm Ngọc có cảm giác Lý Hạc Minh đang dùng mũi để ngửi nàng.

Hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt ứa ra. Lâm Ngọc sợ người ngoài nghe thấy, nàng cắn môi ngăn tiếng rên rỉ lại, nhưng vẫn thấp giọng rên rỉ trong vô thức. Quả thực, nàng bị một chiếc lưỡi của Lý Hạc Minh làm cho mụ mị đầu óc.

Nàng rất nhạy cảm, nếu làm vài lần như vậy, có khi nàng lại chủ động quặp eo Lý Hạc Minh muốn hăm đâm vào nàng cũng không chừng.

Trong lúc hai người đang làm trò “hoang đường”, thì trên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, theo sau là giọng nói: “Thê Thê, bánh hạt dẻ đây!”

Đột nhiên, Lâm Ngọc bừng tỉnh từ trong dục vọng, thân thể run lên, bắn ra miệng Lý Hạc Minh.

-----oOo-----

Nội dung từ **Chương 1: TỪ HÔN!** đến **Chương 39: H**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh